

Yêu Nhau Sáu Năm, Bạn Trai Cũ Hỏi Tôi Là Ai Còn Kéo Đen Tôi

Contents

Yêu Nhau Sáu Năm, Bạn Trai Cũ Hỏi Tôi Là Ai Còn Kéo Đen Tôi	1
1. Chương 1: Tuyệt Giao 1	1
2. Chương 2: Tuyệt Giao 2	5
3. Chương 3: Tuyệt Giao 3	9
4. Chương 4: Tuyệt Giao 4	11
5. Chương 5: Tuyệt Giao 5	15
6. Chương 6: Tuyệt Giao 6	18
7. Chương 7: Tuyệt Giao 7	22
8. Chương 8: Tuyệt Giao 8	28
9. Chương 9: Tuyệt Giao 9	32
10. Chương 10: Tuyệt Giao 10	35
11. Chương 11: Tuyệt Giao 11	40
12. Chương 12: Tuyệt Giao 12	44
13. Chương 13: Tuyệt Giao 13	48
14. Chương 14: Tuyệt Giao 14	51
15. Chương 15: Tuyệt Giao 15	54
16. Chương 16: Tuyệt Giao 16	57
17. Chương 17: Tuyệt Giao 17	60
18. Chương 18: Tuyệt Giao 18	65
19. Chương 19: Tuyệt Giao 19	67
20. Chương 20: Tuyệt Giao 20	70
21. Chương 21: Tuyệt Giao 21	74
22. Chương 22: Tuyệt Giao 22	77

Yêu Nhau Sáu Năm, Bạn Trai Cũ Hỏi Tôi Là Ai Còn Kéo Đen Tôi

Giới thiệu

Editor: Bear chan
Thể loại: Hiện đại , HE , Tình cảm , Ngọt sủng , Gương vỡ lại lành , Thanh mai trúc mã , Chủ thụ ,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nhau-sau-nam-ban-trai-cu-hoi-toi-la-ai-con-keo-den-toi>

1. Chương 1: Tuyệt Giao 1

Sau một giấc ngủ dậy, Tần Lộc phát hiện ra bạn trai cũ đột nhiên liên hệ với mình. Vì vẫn còn ôm ảo tưởng với hắn, cậu lập tức bật dậy, mở WeChat xem tin nhắn.

Hàn Mục Sở: Đang lọc friend, xin hỏi ngài là vị nào?

Hàn Mục Sở: Không nói lời nào tôi liền kéo đen.

Tần Lộc liếc nhìn thời gian gửi, phát hiện ra tin nhắn đó tới vào đêm qua, sau khi bản thân đã ngủ. Cậu vội vàng hồi âm.

Lululuer: Đừng mà! Tôi là Tần Lộc!

Hệ thống nhắc nhở: Hàn Mục Sở mở xác minh bạn bè, ngài vẫn chưa phải bạn của anh ấy (cô ấy), trước tiên hãy gửi yêu cầu kết bạn, chờ đối phương xác nhận xong mới có thể gửi tin nhắn. Gửi yêu cầu kết bạn

Địch! Tần Lộc nhìn tin nhắn mà mình chờ mong bấy lâu biến thành thông báo kéo đen, cả người liền ngây ngốc. Chuyện quái gì đang diễn ra thế này!

Tên khốn Hàn Mục Sở kia kéo đen mình?!

Tần Lộc càng nhìn tin nhắn thông báo kia, càng tức giận! Nếu hắn chỉ đơn thuần kéo đen mình thì thôi đi, cậu cũng đâu phải tiểu cô nương, chẳng lẽ còn một hai phải quần lấy bạn trai cũ để hồi tưởng quá khứ hay sao?!

Nhưng mấu chốt là hắn ta vậy mà lại hỏi mình là ai! Dù hắn lạnh lùng vô tình, không nhớ tình cũ thì cũng không đến mức quên mất mình là ai chứ! Cũng không biết lúc trước là ai suốt ngày bám riết lấy mình hỏi WeChat, còn gửi các loại tin thoại tới trên chộc mình.

Tần Lộc tức phát điên, dứt khoát gửi yêu cầu kết bạn kèm một lời nhắn: Họ Hàn, lão tử nguyên rửa anh cả đời không lên được!!!

Gửi xong yêu cầu, cậu liền phẫn hận vứt điện thoại đi rửa mặt. Chờ đến lúc quay lại thì phát hiện ra cái tên đem mình kéo đen đã xác nhận kết bạn, còn liền tiếp gửi tin nhắn tới.

Hàn Mục Sở: Tiểu Lộc?

Hàn Mục Sở: Thực xin lỗi, anh vô tình xóa em, hiện tại đã thêm trở lại, em đừng giận.

Hàn Mục Sở: Tiểu Lộc? Sao lại không trả lời? Ngủ rồi sao?

Ngủ cái thằng bố anh! Tần Lộc liếc mắt, tâm tình không tốt đi mở máy tính.

Mở máy tính lên, QQ tự động log in, lập tức liền có một đồng tin nhắn ập đến.

Tần Lộc kiên nhẫn chờ âm thanh báo tin nhắn “tích tích” vang lên một lượt mới xóa tin spam, mở những tin còn lại ra đọc.

Bay Trên Cầu Nại Hà: Lộc sama! Quỳ cầu tiếp kịch!!!

Đĩa Chân Gà Nướng: Tiểu Lộc sama có ở đây không? Chỗ này có một bộ, cầu tiếp! Kịch bản đã gửi đến hòm thư của anh ^O^/

Trà Sữa Chuối Tiêu: Lộc Lộc Lộc Lộc Lộc sama! Tiếp tiếp tiếp tiếp tiếp kịch mới không? Nhân vật vô cùng thích hợp với anh đó! Chủ dịch thụ! Quỳ cầu hồi đáp!

Nhất Ba Lương Tán: Tiểu Lộc, bộ lần trước cậu thích nghe nói đã được trao quyền, cậu có muốn tiếp không?

Tần Lộc bị những tin nhắn này làm cho hoa mắt, cậu vuốt vuốt tóc, lần lượt trả lời.

Tranh Giành Trung Nguyên: Kịch bản.

Tranh Giành Trung Nguyên: Chờ tôi xem hết kịch bản.

Tranh Giành Trung Nguyên: Gửi kịch bản trước cho tôi đi.

Tranh Giành Trung Nguyên: Có kịch bản không?! Không có kịch bản thì nói cái quỷ gì (= =)

Rất nhanh, nhóm kế hoạch lại gửi tới tin trả lời.

Bay Trên Cầu Nại Hà: Kịch bản đã gửi tới hòm thư của Lộc sama rồi đó~ Lộc sama xem xong nhớ báo lại cho tui biết xem có tiếp hay không nhá (*)y

Đĩa Chân Gà Nướng: Được thui n(* *)n Lộc sama cứ từ từ xem, chờ anh~

Trà Sữa Chuối Tiêu: Lộc sama, thỉnh tiếp kịch bản (* / *) [Đính kèm văn kiện]

Nhất Ba Lương Tán: Kịch bản còn đang viết, tôi chỉ muốn hỏi trước ý kiến cậu một chút, nghe nói bên kế hoạch cố ý muốn tìm vị đó đó làm chủ dịch công (_)

Tần Lộc lưu lại những kịch bản vừa được gửi tới, sau đó mới nhìn thấy những tin nhắn của Nhất Ba Lưỡng Tấn.

Cậu nhện không được hỏi: Vị đó đó là ai?

Nhất Ba Lưỡng Tấn: →_→ Chính là vị đó đó, cậu hiểu mà!

Tranh Giành Trung Nguyên: () Hiểu em gái cậu! Nói tiếng người!

Nhất Ba Lưỡng Tấn: = = Chính là Tư Tần Mộ Sở đó. Cái người đi đến đâu cũng bị anti fan kéo theo đến đấy, thật thật giả giả mà ôm đùi cậu, được mệnh danh là hắc nam nhân.

Tần Lộc sững sốt nhìn tin nhắn, nói: Cậu đừng nói bậy, Mộ Sở sama hoàn toàn là dựa vào thực lực của mình mà hồng, làm gì có chuyện ôm đùi tôi. Hơn nữa, đùi tôi cũng không đủ thô.

Nhất Ba Lưỡng Tấn: Đùi cậu mà còn không thô?! Đừng đùa! Đùi cậu có thô hay không, cứ xem lượng fan trên Weibo là biết.

Tranh Giành Trung Nguyên: Fan cũng có fan cường thi mà →_→ Số lượng chẳng nói lên được điều gì. Dù sao thì cậu cũng đừng nói lung tung về Mộ Sở đại đại nữa, cẩn thận sau này bị vả mặt.

Nhất Ba Lưỡng Tấn: Ồ ồ ồ còn chưa phối kịch với nhau đã che chở người ta như vậy? Cậu đây là khuyển tay quẹo ra ngoài o(o#)

Tranh Giành Trung Nguyên: Lăn đi →_→ Lão tử phải đi đọc kịch bản, đừng có làm phiền lão tử.

Nhất Ba Lưỡng Tấn: Được được, Lộc sama ngài cứ chậm rãi đọc, tiểu nhân xin lui xuống (~)~

Tranh Giành Trung Nguyên: Từ từ, cậu thuận tiện đi nói với bên kế hoạch một tiếng, bộ kịch kia tôi tiếp.

Nhất Ba Lưỡng Tấn: Móa! Kịch bản còn chưa xem đã tiếp? Không giống phong cách của cậu chút nào! Cậu sẽ không thật sự vì Tư Tần Mộ Sở đấy chứ?!

Tranh Giành Trung Nguyên: →_→ Liên quan cái lông gì đến cậu! Đi làm việc của mình đi!

Nhất Ba Lưỡng Tấn: Được được được, tôi đi! Tôi đi còn không được sao QAQ Hung dữ như vậy làm gì! Cẩn thận sau này không gả được!

Tần Lộc trợn trắng mắt, làm bộ không thấy câu nói cuối cùng kia, đóng khung chat. Cậu chọn một file

trong số những bộ kịch bản vừa down về mở ra, nhưng ngồi một hồi lâu mà vẫn không xem nổi một chữ.

Trong đầu cậu lúc này đều là chuyện về Tư Tần Mộ Sở.

Cũng không biết có phải do cái tên này không mà Tần Lộc đối với người này rất lưu tâm. Lúc trước, khi anh ta mới tham gia vào giới, liền vì cái tên này mà bị không ít người mắng.

Trong giới rất hiếm người không biết Tần Lộc họ Tần. Đại khái là do cậu ở trong giới lăn lộn lâu rồi, không cẩn thận mà dùng lẫn lộn Weibo cho thế giới ảo với thế giới thực, để lộ danh tính thật. Nhưng Tần Lộc cũng không quá để ý vì các fan thực sự rất tốt, mặc dù biết tên cậu, cũng không làm ra chuyện gì quá đáng.

Chỉ là không lâu sau đó, trong giới đột nhiên mọc ra một người gọi là Tư Tần Mộ Sở. Người này chuyên tới đoàn kịch của Tần Lộc giao thừa âm, trên Weibo chỉ theo dõi một mình Tần Lộc, còn thường xuyên chuyển phát Weibo của cậu.

Nếu không phải đã nghe qua thanh âm của người này, cậu nhất định sẽ cho rằng đây là Hàn Mục Sở. Có lẽ là bởi trong tên của y cũng có hai chữ “Mộ Sở”¹ khiến Tần Lộc vô cùng để ý. Thậm chí lúc y bị anti fan mắng, cậu còn ra mặt giúp y nói chuyện.

Nhưng không thể không nói, Tư Tần Mộ Sở này xác thật có chút thực lực. Không chỉ thanh âm đặc biệt trầm bổng mà còn vô cùng diễn cảm, lại giao âm đúng hện, trên cơ bản đều chỉ một lần là qua, danh tiếng trong giới rất tốt. Cũng bởi vậy mà vị Tư Tần Mộ Sở này hồng lên rất nhanh. Tuy y gia nhập giới muộn hơn Tần Lộc nhưng danh khí đã ngang hàng với cậu, ngay cả lượng fan trên Weibo của hai người cũng không chênh lệch là bao.

Tần Lộc đã nghe qua kịch của Tư Tần Mộ Sở, đối với năng lực của y thì không có gì để chê. Không chỉ vậy, thanh âm của y cũng rất hợp khẩu vị nên cậu rất muốn được hợp tác với người này một lần.

Xem ra lần này, nguyện vọng nho nhỏ của cậu có thể được toại nguyện rồi.

¹ Mộ Sở với Mục Sở đồng âm.

2. Chương 2: Tuyệt Giao 2

Nghĩ vậy, tâm tình của Tần Lộc cũng khá hơn. Cậu không đọc kịch bản nữa, trực tiếp mở Weibo ra phát tin tức mới.

Tranh Giành Trung Nguyên V: Buổi sáng bị một tên thiếu năng trí tuệ chọc, tâm trạng xấu vô cùng nên dự định tiếp nhiều kịch mới. Các vị kế hoạch sama có kịch bản thì cứ quăng tới đi (*)y, hẹn kịch cảm phiền mang theo SC¹ và kịch bản trực tiếp gửi vào hòm thư, xem hết sẽ trả lời lại từng vị một. Yêu các bạn muazz! (* 3)

Weibo của Tần Lộc vừa phát ra, phần tin nhắn cùng bình luận của cậu lập tức tăng lên chóng mặt, biểu tượng hòm thư ở góc phải màn hình cũng liên tục nhấp nháy. Cậu đơn giản mặc kệ chúng, cầm di động cùng ví tiền ra cửa đi ăn cơm trưa.

Trong lúc đợi cơm, Tần Lộc mở tài khoản phụ vào Weibo của Tư Tần Mộ Sở xem. Cậu phát hiện vài phút trước y cũng phát một cái Weibo.

Tư Tần Mộ Sở V: Tối hôm qua không biết có phải bị xuyên qua hay không, hình như đã làm một chuyện ngu xuẩn __(:)__

Khóe miệng Tần Lộc hơi cong lên mà chính bản thân cậu cũng không nhận ra, ngón tay thoăn thoắt, gửi cho y một cái bình luận.

Lộ Vãng Tương Lai: Lúc đại đại làm chuyện ngu xuẩn cũng mạnh mẽ lắm n(* *)n sờ sờ đầu ~ Thuận tiện cầu nói ra rốt cuộc là chuyện ngu xuẩn gì o(*) để mọi người cười một chút!

Gửi xong bình luận, cậu liền thoát khỏi Weibo. Tần Lộc biết Tư Tần Mộ Sở có rất nhiều fan, lượng bình luận lại càng nhiều, một cái bình luận của tiểu hào như mình rất nhanh sẽ bị nhấn chìm. Huống hồ, cậu cũng không hy vọng sẽ được y phản hồi.

Buông di động xuống, vừa lúc cơm xương sườn đã được bưng lên, cậu liền cắt điện thoại vào túi, vui vẻ cầm đũa ăn cơm.

Cơm nước xong quay về nhà, Tần Lộc liếc mắt nhìn hòm thư của mình một cái, thấy bên trong lại thêm một đồng kịch bản thì có chút hối hận, ban nãy sao lại đồng ý nói những lời đó. Hiện tại nhiều kịch bản được gửi tới như vậy, có muốn chọn cũng phải mất một khoảng thời gian dài.

Suy xét một hồi, cậu đi chọc Nhất Ba Lương Tán, cũng đem mật khẩu hòm thư gửi cho cậu ta.

Nhất Ba Lương Tán: Á đù! Sama, cậu đây là muốn làm gì? Lấy thân báo đáp? Đừng đừng đừng, tôi đây hưởng thụ không nổi. Tuy tôi rất thích cậu nhưng kiểu XX này, tôi thực sự không dám nhận.

Tần Lộc nhìn cậu ta lại bắt đầu tiện liên nhin không được gõ phím lộp bộp trả lời: Cậu bớt tiện cho tôi nhờ →__→ Để cậu giúp lão tử chọn kịch bản mà thôi, sao lại nhiều lời như vậy.

Nhất Ba Lương Tán: QAQ Sama thật hung dữ! Dù nói thế nào chúng ta cũng là cơ hữu mà! Cậu cứ phải đối xử với cơ hữu như vậy sao! Tôi cho cậu biết, vì cái thái độ này của cậu mà tôi quyết định rời bỏ cậu

(^)

Tần Lộc ha ha một tiếng, trả lời: Tùy cậu (_) Dù sao thì ngoại trừ cậu, còn có vô số người muốn giúp lão tử chọn kịch bản.

Nhất Ba Lương Tán: Sách sách, thôi đi, ngoại trừ cái vị trúc mã cả ngày đuổi theo cậu hỏi han ân cần, phục vụ chu đáo thì ai có thể chịu được cái tính tình này của cậu.

Tần Lộc nghe cậu ta nhắc tới Hàn Mục Sở liền tức giận: Cậu đừng có nhắc tới hần với tôi, chúng tôi đã chia tay nhiều năm rồi.

Nhất Ba Lương Tán: Ha hã, các người gọi đó là chia tay? Chia tay mà còn liên hệ WeChat cả ngày? Tôi thấy lúc yêu đương cuồng nhiệt cũng không có ai liên lạc đều như mấy người.

Tần Lộc càng nghe càng thấy phiền, cau mày ở trên bàn phím gõ chữ: Đã nói cậu đừng có nhắc tới hần, điếc rồi phải không! Tôi nói cho cậu hay, chúng tôi tuyệt giao! Sau này sẽ không liên lạc nữa.

Tinh thần hóng chuyện bát quái của Nhất Ba Lương Tán lập tức rực cháy: Cái gì cái gì cái gì? Tôi không nghe lầm chứ? Các cậu.... tuyệt giao? Cậu cho rằng tôi sẽ tin? Cậu tự hỏi lương tâm mình xem, cậu có tin không?

Chỉ mấy giây sau, Tần Lộc đã trả lời: Tôi tin.

Nhất Ba Lương Tán: Có quỷ mới tin cậu! Ai, tôi vừa mới nhìn thấy Weibo của cậu, cậu nói người kia, chắc không phải là vị trúc mã kia chứ?

Tần Lộc trợn trắng mắt: Ừ, chính là hần.

Nhất Ba Lương Tán: Rốt cuộc là làm sao thế! Nói đi mà~ Cậu kể chuyện bát quái cho tôi, tôi liền giúp cậu chọn kịch bản! Thế nào?!

Tần Lộc cảm thấy kể chuyện này với cậu ta cũng không sao, liền nói: Cũng không có gì, chỉ là buổi sáng nhìn thấy tin nhắn hần gửi tới hỏi tôi là ai, sau đó đem tôi kéo đen.

Nhất Ba Lương Tán: Á đù! Quá tuyệt tình! Kéo đen không xong, trước đó còn phải hỏi cậu là ai, khinh bỉ cậu? Rốt cuộc thì hần muốn làm gì?

Tần Lộc trả lời: Làm sao tôi biết. Hần nói với tôi, hần vô tình xóa mất. Cái chuyện gạt người này cậu có tin được không?

Nhất Ba Lương Tán: Có lẽ hẳn có lý do thì sao. Ví dụ như không chú ý, bị người khác... xóa mất....

Tần Lộc thấy cậu ta nói thế, lập tức biến sắc: Địch! Cậu có muốn nói chuyện nữa không, nếu không thì thôi!

Nhất Ba Lương Tán còn muốn giải thích nhưng Tần Lộc không muốn xem, trực tiếp đóng khung chat.

Cậu ngồi trước máy tính, nhìn chăm chăm màn hình, trong đầu còn đang tua đi tua lại lời mà Nhất Ba Lương Tán vừa nói.

Nếu như tin nhắn hôm qua không phải do Hàn Mục Sở gửi... Vậy đó là ai?

Chẳng lẽ lại...

Tần Lộc nắm chặt nắm đấm, hung hăng đập lên bàn một quyền, nện xong mới phát giác cả trái tim cũng rất đau. Cúi đầu xem xét, mình vậy mà lại không chú ý, đập vào một mẫu đinh bị lòi ra.

Tay bị đinh đâm vào rách một đường dài, máu chảy ròng ròng nhưng Tần Lộc chẳng thèm để ý chút nào. Nỗi đau trên tay có thể so được với nỗi đau trong lòng sao?

Tần Lộc cứ mặc kệ vết thương như vậy, không đi xử lý. Trong cơn hoảng hốt, cảm thấy điện thoại trong túi quần rung lên từng hồi, cậu nhịn không được, dùng tay khác moi ra.

Điện thoại vừa mới lấy ra, còn chưa kịp thấy rõ tên người gọi đã trượt tay, rơi thẳng xuống đất. Chờ tới lúc cậu xoay người nhặt lên mới phát hiện, trong lúc hỗn loạn, điện thoại đã được kết nối. Mà thời khắc này, cái tên xuất hiện trên màn hình trò chuyện chính là người khiến cậu xoắn xuýt – Hàn Mục Sở.

Ngay khi Tần Lộc do dự có nên cúp điện thoại hay không, cậu nghe thấy thanh âm Hàn Mục Sở truyền tới: “Tiểu Lộc? Tần Lộc? Vì sao không nói lời nào? Còn đang giận anh sao?”

Tần Lộc nhếch miệng, đành phải đưa di động lên tai, thản nhiên nói: “Có chuyện gì?”

Nghe được Tần Lộc lên tiếng, đối phương rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: “Không có việc gì là tốt rồi. Anh vừa rồi... còn tưởng em xảy ra chuyện.”

Tần Lộc lãnh đạm “Ừ” một tiếng, nói: “Tóm lại anh có việc gì không?”

Hàn Mục Sở vội nói: “Có. Anh vừa mới nhận được thông báo của lớp trưởng cao trung, nói cuối tuần tổ chức họp lớp, cậu ta không có phương thức liên lạc của em nên nhờ anh báo với em một tiếng. Hôm đó em rảnh chứ?”

¹ SC: Staff and CV

3. Chương 3: Tuyệt Giao 3

Tần Lộc theo bản năng muốn cự tuyệt, nhưng lại nghĩ chẳng có lý do gì mà mình phải từ chối vì người này. Cậu nhún nhún đáp ứng: “Ừ, tôi có thể đi.”

Hàn Mục Sở nhẹ nhàng cười cười: “Vậy là tốt rồi, anh sẽ nói với lớp trưởng.”

Tần Lộc trầm mặc một lát, thấy đối phương tựa hồ không định nói tiếp, liền nói: “Còn việc gì không? Không có việc gì thì tôi cúp máy đây.”

“Chậm đã.” Hàn Mục Sở ngăn cậu lại, nói: “Chuyện hôm qua... xóa em, thực xin lỗi, anh không phải cố ý.”

Tần Lộc nhướn mày, châm chọc cười, nói: “Không phải cố ý? Vậy là cố tình sao?”

Hàn Mục Sở thở dài, nói: “Tiểu Lộc, em đừng nháo. Em biết anh không phải loại người như vậy.”

Tần Lộc khoa trương cười hai tiếng, “Vậy anh là loại người nào? Xin lỗi, tôi một chút cũng không biết.”

Hàn Mục Sở dừng một chút, do dự giải thích: “Tối hôm qua... anh không cầm di động, nên...”

“Đủ rồi!” Tần Lộc nâng cao âm lượng chặn lời hắn, cậu hít một hơi thật sâu, nỗ lực khiến cho ngữ khí của mình bình tĩnh trở lại, “Mặc kệ là nguyên nhân gì, nếu anh đã xóa thì không cần phải kết bạn lại. Dù sao chúng ta đã chia tay, về sau nếu không có việc gì thì đừng liên hệ. Chúng ta... tuyệt giao đi.”

Dường như Tần Lộc đã dùng hết tất cả sức lực để nói ra ba chữ cuối cùng. Cậu không đợi Hàn Mục Sở phản ứng, nhanh chóng cúp điện thoại, chột dạ mà tắt nguồn. Sau đó, Tần Lộc liền nằm liệt trên ghế, hai tay rũ xuống, máu đã khô.

Không qua bao lâu đã tới ngày họp lớp.

Vì tắc đường nên Tần Lộc đến muộn. Lớp trưởng Lưu Khải nhìn thấy Tần Lộc liền đứng lên, đem chén rượu trong tay đưa tới, nói: “Tần Lộc, nhiều năm không gặp, cái bệnh đến muộn của cậu vẫn không đổi! Nhanh nhanh nhanh, phạt rượu, phạt rượu.”

Tần Lộc cũng không ngưng ngừng, cười xin lỗi, nhận lấy chén rượu, uống một hơi cạn sạch.

Lúc này Lưu Khải mới để cậu ngồi vào chỗ. Nhưng cậu tới muộn, quanh bàn tròn chỉ còn dư lại một chỗ. Tần Lộc liếc mắt nhìn Hàn Mục Sở bên cạnh, mặt vô biểu tình ngồi xuống.

Buổi tiệc bắt đầu, mọi người ăn uống linh đình, trò chuyện với nhau rất vui vẻ. Bọn họ đã nhiều năm không gặp mặt, có vài người đã xuất ngoại, gần đây mới trở về, bị Lưu Khải tóm tới.

Mọi người hàn huyên về chuyện công việc một hồi rồi đột nhiên lại đổi chủ đề quay về thời còn đi học. Lưu Khải uống một ngụm rượu, nhìn về phía Tần Lộc nói: “Năm đó tính tình tiểu Lộc quá tệ, tôi nhớ rõ, ngoài Mục Sở ra thì chẳng ai dám chọc vào cậu. Ngay cả những nữ sinh tỏ tình với cậu cũng bị cái tính tình này dọa chạy. Sau này, tính xấu của cậu nổi tiếng khắp trường, chẳng ai dám tỏ tình nữa. Ha ha ha, tiểu Lộc, bây giờ tính cậu vẫn quật cường như vậy sao? Đã có bạn gái chưa?”

Tần Lộc rũ mắt, biểu tình thoáng có chút cứng ngắc rồi mới lại nhướn mày, cố gắng nặn ra một nụ cười: “Làm phiền lớp trưởng lo lắng rồi, tôi còn độc thân đây.”

Lưu Khải nói: “Tuổi đã không còn nhỏ, mỗi lần về nhà ăn tết chắc chắn cũng bị người thân giục kết hôn, cậu không lo lắng sao?”

Tần Lộc cười khổ: “Sao có thể không lo, trong nhà thúc giục quá làm tôi chẳng dám về. Nhưng cũng không thể tùy tiện tìm đại một người để kết hôn được.”

Lưu Khải thở dài, nói: “Cậu nói cũng phải. Ai, được, huynh đệ chúc cậu sớm ngày tìm được đối tượng tốt. Mọi người cũng sẽ giúp cậu để ý, dù sao thì càng nhiều người, hy vọng càng cao. Nói không chừng, lần tụ họp sau cậu sẽ lấy được vợ.”

Lưu Khải nâng chén, kính Tần Lộc một cái, ra hiệu cổ lên. Tần Lộc cũng nâng chén, gật đầu với y, sau đó ngửa cổ, chén rượu hết sạch. Cậu lau vệt nước bên môi, vươn tay đi lấy chai rượu. Chẳng ngờ tay mới vươn được một nửa đã bị người cản lại. Tần Lộc vô thức quay đầu, liền đối mặt với một đôi mắt đen láy, tràn ngập lo lắng.

Cậu cố gắng bình tĩnh, thu tầm mắt lại, nhàn nhạt ra lệnh: “Buông ra.”

Hàn Mục Sở chẳng những không buông mà ngược lại còn dùng sức kéo cậu nhích về phía mình.

Rượu hôm nay uống khá mạnh, Tần Lộc bị kéo một cái, đầu óc liền choáng váng. Cậu nhúu mày, lại ra lệnh: “Buông tôi ra.”

Hàn Mục Sở nắm tay cậu rất chặt, hần nghiêng người lại gần Tần Lộc, dùng thanh âm chỉ đủ để hai người bọn họ nghe thấy, hỏi: “Tay của em sao vậy?”

Tần Lộc bị hỏi đến mới nhớ ra tay mình bị thương, nhưng cậu cũng không để ý, chỉ bình thản đáp: “Chẳng sao cả.”

Hàn Mục Sở mím chặt môi, ánh mắt sắc bén gắt gao nhìn thẳng vào cậu, mãi tới khi Tần Lộc bị nhìn chăm chăm có chút chột dạ mới lại mở miệng: “Em ra ngoài với anh.”

Tần Lộc chưa kịp phản ứng đã bị hắt túm lên, bước nhanh ra ngoài. Đầu cậu ong ong, mặc cho hắt túm cũng không có sức phản kháng, bước chân lảo đảo đi theo phía sau. Cậu mơ hồ nghe thấy có người hỏi bọn họ đi đâu nhưng chẳng có ai trả lời.

Hàn Mục Sở kéo cậu vào phòng vệ sinh rồi mới buông tay. Tần Lộc vẻ mặt không kiên nhẫn, liếc thấy tay mình bị người nào đó nắm tới hiện ra dấu tay cũng chỉ khoanh lại, dựa vào tường. Cậu không nhìn đối phương, chỉ lia mắt nhìn vô định, trầm mặc không lên tiếng.

Vốn thái độ Hàn Mục Sở còn cường ngạnh, hiện tại thấy Tần Lộc bày ra một khuôn mặt lạnh lùng như vậy, tâm liền mềm nhũn. Hắt kéo cái tay bị thương của Tần Lộc ra, nhìn chăm chăm miệng vết thương, đau lòng nói: “Sao lại bị như này? Em cũng chẳng xử lý vết thương gì cả.”

“Chẳng liên quan tới anh.” Tần Lộc mắt trợn trắng, muốn rút tay về, lại bởi đối phương dùng sức quá lớn mà rút vài lần không được, đành phải mặc kệ hắt.

Hàn Mục Sở cúi đầu, nhẹ nhàng liếm lên miệng vết thương, nghe thấy tiếng cậu xuýt xa thì nâng mắt, hỏi: “Đau không?”

Tần Lộc tức giận: “Anh thử đi rồi biết.”

Vừa mới dứt lời, cậu đã bị người đẩy vào tường hôn.

Nụ hôn này tới quá nhanh nên Tần Lộc sững sờ tại chỗ, chẳng nhớ rõ phải phản kháng. Chờ tới lúc cậu cảm thấy môi nóng rát, đầu lưỡi tê dại mới bình tĩnh. Nhưng lúc này, đối phương đã vươn tay luồn vào áo cậu dò xét. Bàn tay kia dày rộng, ấm áp, ngón tay mang theo vết chai vuốt ve da thịt cậu khiến nó nóng bừng.

Mãi tới khi bàn tay kia không an phận, chuẩn bị chui vào quần, Tần Lộc mới lấy lại phản ứng, vươn tay bắt lấy tay hắt, ngăn cản động tác kế tiếp.

4. Chương 4: Tuyệt Giao 4

Hàn Mục Sở dừng động tác, rời khỏi môi cậu, đôi mắt nhìn cậu chăm chú.

Lồng ngực Tần Lộc phập phồng kịch liệt, hiển nhiên bị tức giận không ít. Cậu không chút sợ hãi, đối mặt với ánh mắt của Hàn Mục Sở, sau đó nhũu mày, phẫn hận nói: “Giỏi lắm, Hàn Mục Sở, gan lớn rồi?”

Ánh mắt Hàn Mục Sở có chút ưu thương: “Tiểu Lộc...”

“Anh đừng gọi tôi!” Tần Lộc dùng sức đẩy người ra, cùng hắn bảo trì khoảng cách, “Họ Hàn, có phải chứng hay quên của anh lại tái phát rồi không? Quên rồi cũng không sao, để tôi nhắc lại hộ anh, chúng ta chia tay rồi! Vậy nên phiền anh tránh xa tôi ra, Ok?”

Hàn Mục Sở suy sụp tiến về phía trước hai bước, ý đồ muốn rút ngắn khoảng cách, “Tiểu Lộc, em nghe anh giải thích.”

Tần Lộc lại lùi về sau mấy bước, cười lạnh: “Không cần phải giải thích, tôi chẳng cần lời giải thích của anh. Tôi nghĩ là mình đã nói rất rõ ràng, chúng ta chơi xong rồi! Về sau cũng không có việc gì cần gặp mặt, vậy nên tuyệt giao đi, từ đây nước sông không phạm nước giếng.”

Nói xong lời cần nói, Tần Lộc nhanh chóng xoay người, chạy ra khỏi phòng vệ sinh.

“Tiểu Lộc!” Hàn Mục Sở tất nhiên không chịu buông tha, gắt gao đuổi theo. Tần Lộc nghe được tiếng bước chân của hắn, lại chạy nhanh hơn.

“Mục Sở học trưởng?”

Hàn Mục Sở còn đang đuổi theo người, đột nhiên nghe thấy có tiếng gọi mình. Hắn theo bản năng dừng bước, nhìn về phía phát ra thanh âm. Nhưng tại một khắc này, hắn lại thấy được người mà mình không muốn thấy nhất.

“Mục Sở học trưởng, quả nhiên là anh!” Nam sinh gọi Hàn Mục Sở thấy đúng là hắn thì lập tức vui vẻ, chạy chậm tới, “Mục Sở học trưởng, anh còn nhớ rõ em không? Em là Tiêu Nhiên, nhỏ hơn anh hai khóa, chuyên ngành Marketing.”

Hàn Mục Sở trong lòng cười khổ, Tiêu Nhiên, hắn sao có thể không nhớ rõ. Lúc trước nếu không phải do cậu ta thì hắn với Tần Lộc đã chẳng nháo đến mức chia tay.

Tuy hắn không thích Tiêu Nhiên, nhưng cũng không thể trực tiếp bỏ cậu ta, đành phải lạnh mặt chào hỏi: “Xin chào.”

Tiêu Nhiên thấy hắn lạnh lùng như vậy, đáy lòng có chút thất vọng nhưng vẫn cười hỏi: “Sao học trưởng cũng ở đây? Là... đến cùng bạn à?”

Hàn Mục Sở thành thật đáp: “Họp lớp.”

“À, vậy sao.” Tiêu Nhiên thở phào nhẹ nhõm, nghĩ một chút lại hỏi, “Các anh ở phòng nào?”

Hàn Mục Sở mím môi, do dự không biết có nên nói cho cậu ta hay không.

Tiêu Nhiên dường như đã nhận ra sự xa cách của hắn, vội thức thời nói: “A, học trưởng đừng hiểu lầm, em sẽ không gây phiền phức cho anh đâu. Chỉ thuận miệng hỏi mà thôi, anh không nói cũng không sao.”

Hàn Mục Sở thờ dài, nói: “Ồ Thanh Lam Giản.”

Tiêu Nhiên thấy hắn không còn phòng bị với mình nữa thì không nhịn được nở nụ cười, lộ ra cả nụm đồng tiền mà thường ngày rất khó thấy.

Hàn Mục Sở bình tĩnh nhìn cậu ta, trầm mặc một lát mới nói: “Tôi đi trước, bọn họ còn đang đợi tôi.”

“A được được, tạm biệt học trưởng.”

Hàn Mục Sở gật đầu, vừa muốn xoay người lại nghe được Tiêu Nhiên nói: “Đúng rồi học trưởng, CV Tư Tần Mộ Sở ở trên mạng... là anh đúng không?”

Hàn Mục Sở dừng bước, bất đắc dĩ quay đầu lại.

Tiêu Nhiên cười sáng lạn: “Lần đầu tiên nghe được thanh âm đã đoán là anh, ha ha, nhưng anh yên tâm, em sẽ không nói cho người khác đâu. Tạm biệt, Mục Sở sama~”

Tần Lộc vốn tưởng rằng Hàn Mục Sở sẽ đuổi theo mình nên cậu cố ý đứng đợi ngoài cửa phòng, nhưng chờ mãi mà vẫn không thấy hắn đâu. Cậu tức khắc liền bực mình, trong lòng oán trách người này chẳng hiểu phong tình.

Mẹ nó, thấy mình chạy, chẳng lẽ hắn không biết đường đuổi theo sao?! Cứ coi như đuổi không kịp thì cũng đừng có từ bỏ nhanh như thế chứ!

Tên Hàn Mục Sở này chính là kẻ ngốc!

Tần Lộc ở trong lòng mắng chửi Hàn Mục Sở xong mới đẩy cửa đi vào.

Một lát sau, Hàn Mục Sở chậm rì rì trở lại.

Tần Lộc cố ý làm mặt lạnh, thừa dịp Hàn Mục Sở không chú ý lại liếc trộm hắn một cái, thấy bộ dạng hắn lạnh nhạt, tựa như chưa từng xảy ra chuyện gì, lại càng tức giận.

Mãi tới tối muộn, bữa tiệc mới kết thúc. Lớp trưởng Lưu Khải thấy mọi người đều đã uống say, đành phải làm phiền những người có xe chở người không có xe về. Sắp xếp xong xuôi, mới đẩy Tần Lộc đến bên cạnh Hàn Mục sở, nói: “Hai người từ trước đã như hình với bóng, hiện tại có cậu ở đây, tôi cũng không cần lo lắng, phiền cậu đưa tiểu Lộc về vậy. Cậu hẳn là không uống nhiều chứ?”

Hàn Mục Sở rất tự nhiên ôm lấy bả vai Tần Lộc, mỉm cười với Lưu Khải, nói: “Tôi không uống bao nhiêu, yên tâm đi, nhất định đưa cậu ấy về nhà an toàn.”

Lúc này Lưu Khải mới yên tâm, vỗ vỗ bả vai Hàn Mục sở, đang muốn nói vài câu lại thấy cậu bạn đi ra ngoài tính tiền hối hả chạy về.

Lưu Khải xoa xoa đầu, có chút bất đắc dĩ: “Có việc gì thế?”

Người bạn này chạy rất gấp, tới trước mặt bọn họ thì gấp người thở hổn hển nửa ngày mới nói được: “Tôi vừa mới đi ra ngoài tính tiền, kết quả, người ta nói là bản chúng ta đã được thanh toán rồi.”

Lưu Khải nhíu nhíu mày, “Thanh toán rồi? Ai thanh toán?”

Bạn học chớp mắt ngơ ngác nhìn Lưu Khải: “Tôi... tôi quên không hỏi.”

Lưu Khải cảm nín, bĩu môi: “Cậu có thể vô dụng hơn được nữa không!”

Bạn học tức khắc bày ra bộ dáng ủy khuất: “Cậu cũng đâu bảo tôi hỏi...”

“Hừ, còn lý luận!”

Hàn Mục Sở cười ngắt lời bọn họ: “Không sao, chẳng nào bây giờ chúng ta cũng ra ngoài, thuận tiện hỏi xem ai trả tiền.”

Lưu Khải cảm thấy cũng chỉ có thể như vậy, vì vậy bảo mọi người lấy đồ đạc cá nhân cùng đi. Tới quầy tiếp tân, Lưu Khải bảo mọi người chờ một chút, tự mình đi tới gọi nhân viên.

Một vị nhân viên nam nhìn thấy Lưu Khải, vội vàng khách khí hỏi: “Xin chào, xin hỏi ngài có yêu cầu gì?”

Lưu Khải nhìn nhân viên, cong khóe miệng nói: “Làm phiền cậu tra giúp tôi phòng Thanh Lam Giản thanh toán khi nào, cũng nhờ cậu xác nhận xem người thanh toán là ai?”

Vị nhân viên mỉm cười chuyên nghiệp, nói: “Phòng của ngài là do tiểu công tử của khách sạn chúng tôi thanh toán.”

Nụ cười trên mặt Lưu Khải lập tức cứng đờ, tựa hồ nghe không hiểu: “... Tiểu công tử? Tiểu công tử nào?”

Đang nói, đột nhiên có một thanh âm xen vào: “Làm sao vậy? Có vấn đề gì sao?”

5. Chương 5: Tuyệt Giao 5

Nghe được thanh âm, đoàn người đứng quanh quây tiếp tân đồng loạt quay đầu. Đợi đến lúc nhìn thấy người tới, sắc mặt Hàn Mục Sở cùng Tần Lộc lập tức thay đổi.

Nhân viên nam tươi cười, giới thiệu: “Vị này chính là tiểu công tử của chúng tôi, Tiêu Nhiên – Tiêu tổng giám đốc.” Giới thiệu xong, y lại quay đầu nói với Tiêu Nhiên, “Mấy vị này là khách trong phòng Thanh Lam Giản, tới hỏi chuyện thanh toán.”

Tiêu Nhiên nghe vậy hơi mỉm cười, nói: “Tôi cùng Mục Sở học trưởng là bạn học cũ, bữa cơm hôm nay coi như là tôi mời mọi người, không cần quá để ý.”

Lưu Khải nghiêng đầu, trộm liếc Hàn Mục Sở một cái, cười nói: “Vậy thật đúng là ngượng ngùng. Bất quá, Mục Sở có bạn ở đây mà lại chẳng nói tiếng nào, kiểu gì cũng phải tới uống một chén mới đúng.”

Tiêu Nhiên nói: “Các vị đều là bạn của Mục Sở học trưởng, tự nhiên cũng là bạn của tôi, không cần khách khí như vậy.”

Lưu Khải ha ha cười, vỗ vỗ Hàn Mục Sở, “Vậy huynh đệ chúng tôi đúng là được nhờ phúc của cậu rồi. Sau này nhớ mời tiểu công tử bữa cơm cảm ơn.”

Hàn Mục Sở nhếch miệng nhìn thoáng qua Tiêu Nhiên, đối phương nhận thấy ánh mắt hắc, cũng ngọt ngào cười lại.

Hàn Mục Sở thu lại ánh mắt, nói với Lưu Khải: “Tôi biết rồi.”

Lưu Khải thấy mọi việc đã được giải quyết, tiếp theo cũng không cần đến mình nữa, liền xoay người chào các bạn học khác, để mọi người giải tán.

Tiêu Nhiên còn muốn nói vài lời với Hàn Mục Sở, trộm nhìn Tần Lộc bên cạnh hắc, cuối cùng vẫn do dự nói: “Mục Sở học trưởng, em còn có chút việc bận, đi trước. Nếu các anh cần xe thì cứ nói với nhân viên là được.”

Hàn Mục Sở gật đầu, thản nhiên nói: “Cảm ơn.”

Sau đó, hắn liền nắm tay Tần Lộc kéo ra ngoài.

Tần Lộc trong lòng còn đang khó chịu, bị hắn nắm thì càng khó chịu, giấy giữa mấy lần lại giấy không ra. Đợi tới lúc bọn họ ra khỏi cửa, cậu rút cuộc chịu không nổi mà hất mạnh tay hắn, trừng mắt một cái mới mơ mơ hồ hồ đi về một hướng.

Hàn Mục Sở quen cậu đã gần hai mươi năm, lại yêu nhau sáu năm, đối với tính tình của cậu đã rõ như lòng bàn tay. Vì vậy hắn không nói gì, chỉ theo sát phía sau.

Mặc dù đầu Tần Lộc có chút choáng nhưng thần trí vẫn thanh tỉnh. Cậu thoáng nhìn thấy Hàn Mục Sở vẫn đi theo mình thì trong lòng rất đắc ý, nhưng biểu tình đầy vẻ ghét bỏ.

Hai người cứ như vậy, một trước một sau tới ngã rẽ, Tần Lộc bỗng nhiên quay đầu nói: “Anh đừng đi theo tôi nữa, tôi đi bên này.”

Hai tay Hàn Mục Sở nhét trong túi quần, thấy cậu chịu nói chuyện với mình thì vui vẻ cười, nhướn mày nói: “Thật trùng hợp, anh cũng đi bên này.”

Tần Lộc theo bản năng nhìn phương hướng hắn chỉ, ghen một chút, sau đó không xác định hỏi: “Anh chắc chắn?”

Hàn Mục sở nhìn cũng không thèm nhìn, hai mắt chỉ chú mục vào Tần Lộc: “Ừ, anh chắc chắn.”

Tần Lộc cong cong khóe miệng, muốn chinh hắn nên nhường đường, nói: “Tốt, vậy anh đi phía trước.”

Hàn Mục sở cũng không khách khí, hào phóng đi lên trước.

Trong lòng Tần Lộc tràn đầy nghi hoặc, luôn cảm thấy tên này đang đùa mình. Cậu nhớ rõ, năm đó lúc còn đi học, cậu chuyển nhà tới hướng trái ngược nhà Hàn Mục sở, nhưng tên kia sau khi tan học vẫn đi theo mình. Cậu bảo hắn đừng có đi theo nữa, nhưng hắn lại nói hắn có việc phải đi bên đó chứ không phải đi theo.

Tần Lộc lúc ấy còn ngu ngốc cho là thật nên để hắn đi cùng. Ai ngờ, ngay khi hai người tới một một hẻm nhỏ không người, tên khốn ấy liền trực tiếp kéo cậu vào hôn. Cậu bị dọa đến mức từ đó không dám đi qua nơi đó nữa, cũng tránh mặt Hàn Mục Sở một thời gian dài. Thẳng tới nửa tháng sau, Hàn Mục Sở bị ép mà tỏ tình với cậu.

Đương nhiên, lần tỏ tình ấy cũng dọa Tần Lộc bỏ chạy.

Nghĩ tới chuyện trước kia, Tần Lộc không tự chủ nở một nụ cười ầm ập, nhưng khi nhìn thấy bóng lưng phía trước, nụ cười bỗng trở nên chua xót.

Cùng một kịch bản, cùng một người, xa cách nhiều năm như vậy, lại đã sớm vật đổi sao dời.

Cậu yên lặng thở dài, bước chân không tự giác mà bước nhanh hơn, kéo gần khoảng cách của hai người.

Vốn Tần Lộc đi theo sau Hàn Mục Sở chỉ là vì muốn nhìn hấn mắt mặt, nhưng cậu trăm triệu lần không ngờ tới, Hàn Mục Sở vậy mà thực sự rẽ trái rẽ phải, đưa cậu tới thẳng chung cư nhà mình.

Mất thấy Hàn Mục Sở đi vào chung cư ẩn thang máy, Tần Lộc mới hốt hoảng, xông lên kéo người lại.

Hàn Mục Sở trở mặt nhìn cửa thang máy đóng lại, có chút nghi hoặc nhìn cậu: “Làm sao vậy?”

Tần Lộc “khụ” một tiếng, dời tầm mắt, nói: “Anh đừng đi lên, đưa đến đây là được rồi.”

Hàn Mục Sở thấy bộ dáng cậu rất buồn cười, hấn gục đầu xuống, tầm mắt dừng ở cánh tay Tần Lộc đang níu lấy, tạm ngừng một lát mới nói: “Không được.”

Nói xong, lại ấn nút thang máy.

Tần Lộc thực sự không muốn để hấn đi lên, nhưng cậu biết hấn sẽ không nghe mình. Cậu nhìn chằm chằm con số trên thang máy chậm rãi thay đổi, đến số thứ 3 thì nhịn không được: “Tôi... đột nhiên không muốn về, vừa rồi uống không đủ, tôi muốn đi uống rượu.”

Hàn Mục Sở mặc kệ cậu, thấy cửa mở ra, lập tức xoay người, khiêng người lên vai vác vào thang máy.

“Cái đêch! Họ Hàn! Anh con mẹ nó thả lão tử xuống!” Tần Lộc đá chân, không ngừng giãy giụa, nhưng Hàn Mục Sở khiêng người đã sớm khiêng ra kinh nghiệm, căn bản chẳng để tâm tới sự giãy giụa của cậu.

Cửa thang máy đóng lại, nháy mắt đã tới tầng nhà Tần Lộc.

Tần Lộc ghé vào lưng hấn, nhìn hấn khiêng mình ra khỏi thang máy, tiến thẳng tới cửa nhà mình mà trong lòng gấp muốn chết. Cậu hét đá, lại đánh, dưới tình thế cấp bách liền há mồm cắn.

Hàn Mục Sở bị cậu cắn đau nhưng bước chân không dừng lại, vất vả đi đến cửa nhà Tần Lộc. Hấn cố ý bước chậm lại, duỗi tay đánh vào mông cậu một cái, sau đó tiếp tục đi về phía trước, dừng ở nhà cách vách.

“Này, anh đi đâu đấy? Ở bên này!” Tần Lộc đấm đấm lưng hấn, nhắc nhở.

Hàn Mục Sở không để ý tới cậu, rút chìa khóa ra mở cửa.

Khiến Tần Lộc kinh ngạc chính là, Hàn Mục Sở thực sự có thể dùng chìa khóa mở cửa.

Nhìn bố cục trong nhà tương tự với nhà mình, Tần Lộc đang ghé trên lưng Hàn Mục Sở hoàn toàn ngây dại.

Hàn Mục Sở tùy tiện đóng cửa lại. Hắn đem người nào đó thả lên sô pha rồi chống tay, vây người vào lòng, thâm tình nhìn cậu.

Cả người Tần Lộc dán sát vào sô pha, bị bắt đối diện với Hàn Mục Sở, sau một lát mới giật giật môi, hỏi: “Nơi này...”

Hàn Mục Sở nhìn chằm chằm đôi môi đang mấp máy, không đợi cậu nói xong đã cúi người hôn xuống.

6. Chương 6: Tuyệt Giao 6

Lần này Tần Lộc phản ứng rất nhanh, lập tức đẩy hắn ra.

“Họ Hàn! Anh đừng có quần mãi không buông nữa! Tôi đã nói là tuyệt giao!”

Hàn Mục Sở nhìn bộ dáng xù lông của cậu, không biết vì sao tâm tình lại cảm thấy rất thoải mái, hắn áp sát Tần Lộc, hạ giọng nói: “Từ ngày đó, anh đã rất muốn hỏi em...”, hắn dừng một chút, trộm ngấm biểu tình của Tần Lộc rồi mới tiếp tục, “Tuyệt giao... rốt cuộc là tư thế gì?”

“Cái đêch!” Tần Lộc vung tay đẩy mặt hắn, chạy ra ngoài, “Lâu ngày không gặp, sao anh lại trở nên vô sỉ như vậy!”

Hàn Mục Sở vẫn duy trì tư thế bị cậu đẩy ra, nhếch miệng nói: “Anh còn có thể vô sỉ hơn nữa cơ, em có muốn xem không?”

“Xem em gái anh!” Tần Lộc hừ một tiếng, đi ra ngoài cửa, “Tôi về đây, anh tự mình chơi đi.”

Hàn Mục Sở không đuổi theo, hắn thản nhiên ngồi ở sô pha nhìn theo bóng dáng của cậu.

Tần Lộc đi đến cửa, bỗng nhiên cảm thấy không thích hợp. Cậu quay người, đứng ở huyền quan hỏi: “Nhà này của anh là thế nào?” Cậu nhớ rõ ràng hàng xóm của mình là một anh trai cơ bắp cơ mà!

Hàn Mục Sở cười nói: “Hàng xóm của em vì công việc nên phải chuyển chỗ ở, vợ vả muốn bán nhà. Vừa hay nhà cũ của anh đến hạn hợp đồng, nên cứ thuận lý thành chương chuyển tới đây.”

Tần Lộc: “...” Vì sao cậu lại cảm thấy đây chính là âm mưu của hắn chứ?

Hàn Mục Sở nhìn vẻ mặt của cậu thì cũng đoán được trong lòng Tần Lộc đang nghĩ gì, vì vậy mỉm cười: “Về sau chúng ta là hàng xóm, nên giúp đỡ nhau, thường xuyên qua lại. Em đừng cố ý tránh mặt anh nha!”

Nha cái đầu anh! Tần Lộc yên lặng trợn trắng mắt, xoay người đi ra ngoài.

Về tới nhà mình, cậu nằm ngửa trên ghế sofa rộng lớn, thở phào nhẹ nhõm, sau đó đứng dậy mở máy tính.

QQ vừa mới log in, cậu lập tức nhận được tin nhắn của Nhất Ba lương Tán.

Nhất Ba Lương Tán: Tiểu Lộc, tiểu Lộc, có onl không?

Tần Lộc lười động, chỉ dùng một tay chậm rì rì đáp: Làm sao?

Nhất Ba Lương Tán: Tôi có một tin tốt và một tin xấu, cậu muốn nghe tin nào trước?

Tranh Giành Trung Nguyên: Lăn →__→

Nhất Ba Lương Tán: Được, được, tôi nói còn không được sao T__T

Tần Lộc nhìn chằm chằm màn hình chờ cậu ta trả lời.

Nhất Ba Lương Tán: Tin tức tốt là Tư Tần Mộ Sở muốn tiếp bộ kịch kia.

Tần Lộc lập tức ngồi thẳng dậy, hai tay đánh chữ hỏi: Cậu nói là bộ kịch Ngược gió kia?

Nhất Ba Lương Tán: Chính nó. Chúc mừng cậu được như nguyện cùng y làm cp →__→

Tần Lộc tâm tình tốt, hiếm khi không mắng người: Cùng vui, cùng vui!

Nhất Ba Lương Tán: Cùng vui cái lông!

Tranh Giành Trung Nguyên: Tôi tâm tình tốt, không muốn mắng người. Đây đối với cậu không phải là một việc đáng vui mừng hay sao?

Nhất Ba Lưỡng Tán: Fuck!

Tần Lộc cười: Tốt, không đùa cậu nữa. Còn một tin nữa là gì?

Nhất Ba Lưỡng Tán ném tới một tấm ảnh Screenshots, nói: Đây là kịch bản tôi chọn cho cậu, nói chung là không tệ, thanh tuyến tương đối thích hợp với cậu.

Tranh Giành Trung Nguyên:Ồ!

Nhất Ba Lưỡng Tán:Ồ cái đầu, cậu nhìn kĩ SC đi rồi hăng ồ!

Tần Lộc click vào tấm ảnh kia, dí sát vào màn hình mới nhìn thấy phần SC có một cái tên vô cùng quen thuộc.

Cậu cả kinh nói: Tư Tần Mộ Sở?! Anh ta tiếp nhiều kịch như vậy?

Nhất Ba Lưỡng Tán: Tôi không biết nên nói là anh ta tiếp kịch nhiều như vậy thì tốt, hay anh ta tiếp nhiều kịch vì cậu thì tốt hơn ()

Trnh Giành Trung Nguyên: Có ý gì?

Nhất Ba Lưỡng Tán: Cậu không nhìn ra sao? Những kịch này đều phù hợp với thanh tuyến của cậu, nói đúng hơn thì những kịch này rất hợp với cậu. Mà trùng hợp là Tư Tần Mộ Sở lại tiếp chúng, có lẽ y đã tìm hiểu thanh tuyến của cậu rồi. Hơn nữa, chính anh ta cũng đã luyện tập kỹ xảo phối âm, bằng không cũng vô pháp cùng cp với cậu nhiều kịch như vậy! Chắc chắn chắc, tôi ngửi thấy mùi JQ đâu đây →__→

Tần Lộc bị cậu ta nói có chút ngốc, cậu ngẩn người: Cậu đừng nói bậy, sao có thể vì tôi được. Nói không chừng Mộ Sở sama thực sự thích những nhân vật đó, chỉ là trùng hợp mà thôi!

Nhất Ba Lưỡng Tán: () được được được, cậu đẹp cậu nói gì cũng đúng.

Tần Lộc tắt khung chat, lại dựa theo Screenshots bên trên add thêm SC. Không bao lâu sau, cậu đã nhận được xác nhận của họ cùng thông báo mời vào phòng chat.

Vào phòng chat, Tần Lộc liếc mắt xuống góc phải màn hình nhìn thông tin thành viên, thấy Tư Tần Mộ Sở đã được thêm vào thì vui vẻ.

Cậu gõ bàn phím, cùng mọi người chào hỏi: Chào mọi người o(v)o

SC bên trong nhao nhao đáp lại.

Kế Hoạch – Bay Trên Cầu Nại Hà: Hoan nghênh tiểu Lộc sama ()

Trang Trí – Đại Bản Nha: (>_<) Bỏ nhào vào tiểu Lộc sama!

Áo Ròng – Phong Khê: Đón người mới đến \^O^/ thật tốt!

Phong Nghịch – Tư Tần Mộ Sở: Hoan nghênh (^_^)

Tần Lộc thấy Tư Tần Mộ Sở chủ động chào hỏi mình thì đột nhiên cảm thấy gấp gáp.

Tranh Giành Trung Nguyên: Chào Mộ Sở sama (/)

Kế Hoạch – Bay Trên Cầu Nại Hà: Tiểu Lộc sama, em giúp anh sửa nick nha!

Sách Phong – Tranh Giành Trung Nguyên: Cảm ơn.

Đạo Diễn – Canh Mạnh Bà: $\Sigma(^{\circ}^{\circ};)$ thái độ của tiểu Lộc sama với Mộ Sở sama cùng Nại Nại hoàn toàn không giống nhau! Là ảo giác của tôi sao!

Áo Ròng – Phong Khê: Cô không cô đơn!

Trang Trí – Đại Bản Nha: Cô không cô đơn +1

Tuyên Truyền – Sầm Tú: Cô không cô đơn +2

Kế Hoạch – Bay Trên Cầu Nại Hà: QAQ Cô không cô đơn!!!

Sách Phong – Tranh Giành Trung Nguyên:

Phong Nghịch – Tư Tần Mộ Sở: Ha hã, mọi người đừng trêu tiểu Lộc nữa, cậu ấy thẹn thùng rồi.

Trang Trí – Đại Bản Nha: Má ơi! Cảm giác sủng nịch này là sao! Nói không có JQ, tôi không tin!

Tuyên Truyền – Sầm Tú: Cầu hỏi hai vị sama thông đồng khi nào!

Áo Ròng – Phong Khê: Hàng phía trước vậy xem!

Trang Trí – Đại Bản Nha: Hàng phía trước vậy xem, tự mang hạt dưa, đậu phộng!

Đạo Diễn – Canh Mạnh Bà: Hàng phía trước vậy xem, thuận tiện cướp nửa túi hạt dưa!

Kế Hoạch – Bay Trên Cầu Nại Hà: Hàng phía trước vậy xem, thuận tiện rúc vào lòng Mạnh Mạnh chờ uy hạt dưa.

Đạo Diễn – Canh Mạnh Bà: Uy

Kế Hoạch – Bay Trên Cầu Nại Hà: Ăn

Trang Trí – Đại Bản Nha: Các người đủ chưa (= =)

Sách Phong – Tranh Giành Trung Nguyên: →__→

Phong Nghịch – Tư Tần Mộ Sở: Không cần để ý tới họ. Tiểu Lộc, chúng ta trò chuyện riêng đi (^_^)

Đạo Diễn – Canh Mạnh Bà: Fuck! Lén lút trao đổi quá không đạo đức! Mau trở lại Tay Nhĩ Khang

Tần Lộc cười đóng lại khung chat, cùng lúc đó, một tiếng “tích” quen thuộc vang lên.

7. Chương 7: Tuyệt Giao 7

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Tần Lộc nhanh chóng click, thấy thông báo gửi tới xin xác nhận là của Tư Tần Mộ Sở thì rất kích động, lập tức ấn đồng ý.

Tư Tần Mộ Sở: Mới mấy giây đã đồng ý? Ha hả, chẳng lẽ cậu vẫn đang đợi tôi gửi kết bạn?

Đúng vậy, đúng vậy! Chờ anh đã lâu! Tần Lộc trong lòng rít gào những gờ ra lại là –

Tranh Giành Trung Nguyên: Khụ khụ, không phải, chỉ là vừa lúc nhìn thấy, tiện tay đồng ý.

Tư Tần Mộ Sở: À~ thì ra là tiện tay.

Tần Lộc ghen một chút, vì sao cậu lại có cảm giác Mộ Sở sama rất mất mát.

Cậu vội nói: ... Không phải tiện tay...

Tư Tần Mộ Sở: T__T Dù tiện tay cũng không sao!

Phốc! Mộ Sở sama, anh bán mạnh cái gì hả! Phạm quy rồi!

Tranh Giành trung Nguyên: Sama đừng khóc, đứng lên nào!

Tư Tần Mộ Sở: QAQ Tôi muốn cậu giúp tôi lên!

Tranh Giành Trung Nguyên:

Sama, tiết tháo đâu?!

Tư Tần Mộ Sở: Tôi ngã rồi, muốn Lộc sama hôn hôn mới có thể QAQ

Mí mắt Tần Lộc giật giật, tuy rằng cái trò này đã bị chơi đến phát chán rồi, nhưng đến lượt Mộ Sở sama chơi thì lại đặc biệt mạnh, làm sao đây!

Tranh Giành Trung Nguyên: Hôn hôn Mộ Sở sama (3)

Tư Tần Mộ Sở: QAQ Không phải hôn thật, quá tệ!

Tranh Giành Trung Nguyên: Sama, anh mạnh như vậy, người trong nhà anh có biết không?

Tư Tần Mộ Sở: Ai, người trong nhà mà biết, có lẽ sẽ không chia tay tôi T__T

WTF?! Sama thất tình! Lại còn là người bị đá?!

Tần Lộc nghĩ nghĩ, gõ vài câu an ủi: Xoa xoa sama~ mắt người chia tay anh nhất định rất kém! Nói không chừng là bị mù rồi! Sama tốt như vậy, lại mạnh thế này, nhất định có rất nhiều người yêu thầm, đừng sợ, cũ không đi mới không tới o(^o^o

Tư Tần Mộ Sở: Phốc! Lời cậu nói hình như rất có đạo lý! Tôi đích thực nên suy xét buông bỏ phần tình cảm kia, bắt đầu một đoạn tình cảm mới. Chỉ là... không biết người tôi thích, cậu ấy đã có người mình thích hay chưa T__T

Oh Shit?! Sama đã có người mình thích!

Từ từ... còn “cậu ấy”!!!

Tần Lộc cảm thấy bản thân bất tri bất giác đã biết được một bí mật động trời...

Tranh Giành Trung Nguyên: Ồm... Sama thử tỏ tình xem? Vạn nhất đối phương cũng thích anh vậy chẳng phải là giai đại vui mừng sao? Còn nếu đối phương đã thích người khác... ách...

Tư Tần Mộ Sở: Vạn nhất cậu ấy cự tuyệt tôi, cậu cảm thấy chúng tôi còn có thể làm bạn không?

Tranh Giành Trung Nguyên: Vậy còn phải xem đối phương là người anh quen ngoài đời hay trong thế giới ảo. Nếu là thế giới ảo vậy sẽ bớt xấu hổ một chút.

Tư Tần Mộ Sở: Vậy... cậu có người mình thích không?

Tần Lộc nhìn chằm chằm tin nhắn Tư Tần Mộ Sở gửi tới mà há hốc mồm.

Dựa theo cốt truyện phát triển thì câu sau nhất định sẽ là lời tỏ tình!!! Tỏ! Tình!

Nhưng... mình bây giờ... chỉ sợ là không thể hoàn toàn buông tay Hàn Mục Sở. Tuy rằng tên kia thực sự rất đáng ghét! Rất quẫn người! Rất ác liệt! Hiện tại còn đột nhiên trở thành hàng xóm!

Quả thực là vô cùng phiền phức (= =)

Nhưng dù vậy, ở trong lòng mình hắn vẫn chiếm một vị trí không nhỏ. Không biết vì lý do gì mà mình dường như đã quen với sự tồn tại của Hàn Mục Sở, cho dù chán ghét nhưng vẫn cố tình lưu lại một không gian nhỏ chỉ thuộc về hắn.

Lại đem tầm mắt dời qua màn hình, Tần Lộc nhìn tin nhắn của Tư Tần Mộ Sở, không biết nên đáp lại thế nào.

Người bên kia đợi một hồi, thấy Tần Lộc không trả lời thì thúc thối nói: Có phải tôi quá đột ngột không? Ha hã, cậu coi như tôi chưa hỏi đi (^_^)

Tần Lộc suy nghĩ trong chốc lát, nghiêm túc gõ: Kỳ thực... trong lòng tôi vẫn luôn có một người. Tuy rằng tôi và hắn đã chia tay nhiều năm nhưng vẫn không quên được hắn, chỉ sợ là không thể quên.

Tư Tần Mộ Sở: Thì ra cậu đã có người thích QAQ thực đau lòng! Nhưng nếu không quên được thì sao

không quay lại với hắn?

Tần Lộc thở dài: Chuyện của chúng tôi có chút phức tạp.

Tư Tần Mộ Sở: Không sao, tôi thích nghe tâm sự. Nếu không, hôm nay Pia kịch xong, chúng ta mở phòng nhỏ, cậu kể tôi nghe?

Tần Lộc do dự một lúc mới nói: Cũng được, chỉ cần anh không cảm thấy phiền là được.

Tư Tần Mộ Sở: Chỉ cần là chuyện của cậu, tôi sẽ không thấy phiền.

Tranh Giành Trung Nguyên: ...

Sama, anh có thể đừng nói chuyện ái muội thế được không!

Buổi tối, Tần lộc đang muốn gọi điện kêu cơm hộp thì nghe thấy bên ngoài có người gõ cửa. Mở cửa ra, quả nhiên là Hàn Mục Sở.

Tần Lộc ôm tay, sắc mặt bất thiện nhìn hắn: “Anh tới làm gì?”

Hàn Mục Sở lắc lắc hộp thức ăn trong tay: “Anh vừa mới làm thịt bò hầm khoai tây, làm có chút nhiều nên mang qua cho em một phần.”

Tần Lộc liếc nhìn hộp thức ăn, bình tĩnh dời đi tầm mắt: “Tôi không cần.”

Hàn Mục Sở nâng hộp thức ăn lên để hương vị có thể truyền vào xoang mũi Tần Lộc rõ ràng hơn, sau đó làm ra biểu tình đau thương: “Em thật sự không cần? Vậy anh cũng chỉ có thể đem đồ, thật đáng tiếc.”

Nói xong, hắn ôm hộp thức ăn, xoay người rời đi.

“Từ từ!” Tần Lộc vốn định để hắn đi nhưng tay với miệng lại không nghe đại não chỉ huy.

Hàn Mục Sở dừng lại, nghiêng đầu nhìn cậu nghi hoặc: “Hử?”

Tần Lộc khụ một tiếng, nói: “Lãng phí lương thực sẽ bị trời phạt, đưa tôi đi.”

Hàn Mục Sở thấy đúng như mình dự đoán, lập tức cười: “Được.”

Hắn đưa hộp thức ăn cho cậu xong vẫn đứng bất động trước cửa. Tần Lộc không muốn để hắn vào nhà, vì thế cũng tiếp tục đứng đó, hỏi: “Còn việc gì sao?”

Hàn Mục Sở chớp chớp mắt, nói: “Em nấu cơm chưa? Thực ra anh nấu cơm cũng nhiều.”

Tần Lộc: “...”

Cậu hừ lạnh một tiếng, cười nhạt: “Họ Hàn, anh bị ngốc à? Một người phải nấu bao nhiêu cơm cũng không biết?”

Hàn Mục Sở “Ừ” một tiếng, nói: “Nấu cho hai người, đã thành thói quen rồi.”

Thói quen em gái anh! Chúng ta chia tay bao lâu rồi?! Tần Lộc trong lòng phun tào.

Cậu đứng nghĩ nghĩ, nói: “Vậy sang nhà anh ăn cơm đi.”

Hàn Mục Sở cầu mà không được.

Hai người ở nhà Hàn Mục Sở thoải mái ăn cơm. Sau khi ăn no, Tần Lộc ngồi trên sofa xoa xoa bụng, Hàn Mục Sở đi rửa bát. Chờ tới lúc hắn làm xong, mới thấy Tần Lộc đang vui vẻ ôm di động lướt Weibo.

“Có cái gì mà vui vẻ như vậy?” Hàn Mục Sở đẩy đẩy chân cậu dịch vào trong, chính mình cũng ngồi xuống bên cạnh.

“Không có gì, tùy tiện xem một chút thôi.” Tần Lộc thoát khỏi tài khoản phụ, bình tĩnh nói.

Hàn Mục Sở không hỏi nữa, hắn dừng một chút mới nói: “Về sau đừng gọi cơm hộp, đồ không sạch, đừng ăn. Dù sao anh cũng chỉ có một người, không bằng em sang đây chúng ta ăn chung.”

Tần Lộc tất nhiên biết rõ tay nghề của Hàn Mục Sở. Hai người yêu nhau sáu năm, ở chung năm năm, sớm đã quen ăn cơm do hắn làm, nhin không được có chút động tâm. Chỉ là... hắn mời một câu mà mình đã động ý thì cũng quá không có tiết tháo đi?

Cậu ngồi dậy bĩu môi, miệng trái với lòng, nói: “Không cần, tôi gọi cơm hộp là được rồi. Tôi đã cùng anh tuyệt giao, lại chạy tới ăn cơm anh làm thì ra cái gì?”

Hàn Mục Sở không nhin được bật cười: “Vậy vừa rồi em sang đây làm gì?”

Tần Lộc trợn mắt: “Ai bảo anh mặt dày mặt dạn cầu tôi cùng anh ăn cơm!”

Hàn Mục Sở gật đầu: “Không sai, là anh mặt dày mặt dạn. Vậy về sau anh sẽ tiếp tục mặt dày mặt dạn cầu em tới ăn cơm.”

Tần Lộc bị hấn làm bật cười, tiện đà làm ra bộ dáng thập phần miễn cưỡng, nói: “Nếu anh thành tâm thành ý cầu tôi, tôi đành đại phát từ bi mà đồng ý.”

Hàn Mục sở thực vui vẻ.

Tần Lộc đã lâu không thấy hấn cười, nhất thời nhìn có chút ngây người.

Hàn Mục Sở vẫn mỉm cười, hỏi cậu: “Nhìn anh chăm chăm như vậy làm gì?”

Tần Lộc dời đi tầm mắt, làm bộ không thèm để ý: “Anh đừng nghĩ linh tinh, tôi nhớ ra mình còn chút việc nên thất thần thôi.”

Hàn Mục Sở không vạch trần cậu, liếc mắt nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian hẹn Pia kịch sắp đến, liền cầm khăn tắm, “Anh muốn đi tắm, em...” Hấn tạm dừng, cố ý hạ giọng ái muội nói, “Muốn tắm cùng nhau không?”

Cùng nhau em gái anh! Tần Lộc nổi giận dùng dùng chạy trốn, “Tôi đi về đây, buổi tối còn có việc.”

Hàn Mục Sở cũng không giữ cậu lại, nói: “Em giúp anh đóng cửa lại nhé!”

Tần Lộc thấy hấn nói xong câu đó liền đi vào phòng tắm thì không cao hứng. Tên này, không thể níu mình lại một chút sao! Thật không có tình thú!

Cậu hừ một tiếng, sải bước đi ra ngoài.

Về tới nhà mình cậu mới nhìn đồng hồ, kinh ngạc thời gian sao có thể trôi qua nhanh như vậy. Cậu chạy nhanh vào phòng tắm rửa một cái, tới lúc ra ngoài thì Pia kịch đã bắt đầu được một lúc.

Tần Lộc cuống quýt mở máy tính, đăng nhập YY. Vào kênh xong, cậu theo thói quen nhìn danh sách Staff mới phát hiện chỉ có mình đến muộn, tức khắc ngưng ngừng xin lỗi.

“Thật ngại quá, có chút việc nên đến muộn.”

Em gái kế hoạch lập tức mở mic trêu chọc: “Không sao đâu, tiểu công nhà anh cũng vừa đến thôi~”

Tần Lộc nhìn thoáng qua nick của Tư Tần Mộ Sở, chỉ liếc mắt một cái rồi thôi nhưng không biết vì sao lại

đột nhiên cảm thấy da mặt mình nóng lên.

8. Chương 8: Tuyệt Giao 8

Tư Tần Mộ Sở đột nhiên mở mic nói: “Đã nói với mấy người rồi, tiểu Lộc nhà tôi vừa mới cùng tôi tắm rửa, các người gấp cái gì.”

Các em gái đồng loạt kêu lên một tiếng sợ hãi.

Mặt Tần Lộc càng đỏ hơn, cậu khụ khụ, mở mic nói: “Mộ Sở sama đừng đùa nữa.”

Em gái đạo diễn cười đến đặc biệt tiện: “Hô hô hô~ Ngữ khí hờn dỗi của tiểu Lộc sama thật là chắc chắn chắc”

Tần Lộc trợn mắt nhìn màn hình, cũng không hiểu cô nàng này nghe được mình hờn dỗi chỗ nào.

Mọi người trêu chọc nhau trong chốc lát, mắt thấy thời gian đã có chút muộn, Tần Lộc lơ đãng ngáp một cái, dụi dụi mắt, cảm thấy hơi buồn ngủ.

Tư Tần Mộ Sở nói: “Được rồi, chúng ta đối diễn trước đi.”

Kế hoạch Bay Trên Cầu Nại Hà lập tức kháng nghị, “Mộ Sở sama! Sao anh có thể đoạt công việc của em thế chứ! Hành vi đoạt bát cơm này của anh thật không đạo đức!” Cô nói được một nửa lại thanh thanh giọng, nghiêm mặt nói, “Được rồi, đứng đắn chút, đối diễn trước. Mọi người đã xem kịch bản chưa? Nếu ai chưa xem thì nói để em post kịch bản lên mục bình luận.”

Cô vừa nói vừa post lên đoạn thứ nhất của kịch bản.

Tần Lộc nhìn lời kịch của mình, đột nhiên thấy biểu tượng đầu chim cánh cụt bên dưới góc phải màn hình nhảy lên.

Tư Tần Mộ Sở: Một mỗi?

Tranh Giành Trung Nguyên: A không... Tự nhiên buồn ngủ thôi.

Tư Tần Mộ Sở: Nếu mệt thì ngủ một lát đi. Tâm sự thì chờ hôm khác rảnh rồi nói.

Tần Lộc trầm mặc trong chốc lát, hỏi: Ngày mai sama phải đi làm ư?

Tư Tần Mộ Sở: Ủ, sao thế?

Tranh Giành Trung Nguyên: Vậy sao, vậy anh hẳn là cũng phải ngủ sớm nhỉ? Không bằng chờ anh nghỉ ngơi xong rồi chúng ta mở phòng?

Tư Tần Mộ Sở bị ngôn ngữ miễn cảm của Tần Lộc làm kinh hãi: Phốc~ Mở phòng? Cậu nói như vậy tôi sẽ tưởng thật đấy!

Tranh Giành Trung Nguyên: (/) Sama đừng nháo, anh biết rõ tôi muốn nói gì!

Tư Tần Mộ Sở: Cậu biết rõ tôi thích cậu còn cố ý câu dẫn tôi, tiểu phôi dẫn!

Trái tim Tần Lộc đập bịch bịch, mặc dù Tư Tần Mộ Sở chỉ đánh chữ gửi cho cậu mấy lời này, nhưng Tần Lộc có cảm giác bản thân nghe được tiếng y nói bên tai, dùng âm thanh mê hoặc mắng cậu tiểu phôi dẫn. Cậu nhắm mắt lại, hô hấp có chút dồn dập, trên người lại khô nóng đến muốn bệnh. Tần Lộc hít sâu mấy cái, cưỡng ép bản thân bình tĩnh.

May mà lúc này, em gái kế hoạch bắt đầu nói chuyện trên YY: “Các Staff đã chuẩn bị tốt chưa? Chúng ta bắt đầu thôi!”

Mọi người lên tiếng, tỏ vẻ đã chuẩn bị tốt.

Pia kịch chính thức bắt đầu.

Trong quá trình phối diễn, Tần Lộc có chút thất thần, rất nhiều lần nếu không phải quên lời thoại thì là cảm giác không đúng.

Đợi đến lúc cậu sai tới lần thứ N, em gái đạo diễn rất cục nộ không được, nói chen vào: “Tiểu Lộc sama có tâm sự sao? Trạng thái không đúng lắm!”

Tần Lộc ý thức được bản thân lại sai, vội vàng xin lỗi: “Thực xin lỗi, thực xin lỗi, tôi không chú ý.”

Em gái đạo diễn muốn phát hỏa nhưng ngại đối phương là đại thần, cô cũng không dám nói gì, liền cố nén, kiên nhẫn nói: “Sama, nếu kịch bản có chỗ nào không hiểu thì cứ hỏi em, hay là anh còn chưa quen kịch bản?”

Bản thân Tần Lộc cũng thấy ngượng ngùng, nói: “Là vấn đề của tôi, hôm nay tâm trạng không tốt lắm, làm chậm trễ tiến độ. Xin lỗi, tôi sẽ cẩn thận xem lại kịch bản.”

Em gái đạo diễn thở dài, không còn gì để nói.

Tư Tần Mộ Sở nói: “Không sao, phần của cậu chủ yếu là đối diễn với tôi. Lúc nào có thời gian, tôi giúp cậu.”

Những người khác thấy giọng điệu chiều chuộng của Tư Tần Mộ Sở, không tránh được lại xôn xao một hồi.

Tâm tình Tần Lộc không tốt, cũng không đoái hoài tới những người khác, chỉ nhàn nhạt “ừ” một tiếng.

Bay Trên Cầu Nại Hà nói: “Thời gian đã không còn sớm, ngày mai có người còn phải đi làm, đi học, vậy đừng ở đây đi. Cuối tuần nếu rảnh thì thời gian cũ, địa điểm cũ.”

Tần Lộc là người đầu tiên rời khỏi YY, cậu mở kịch bản ra nhìn chăm chăm, cảm thấy bản thân hôm nay đúng là không ổn. Còn không phải chỉ là bị sama mà mình thích đùa giỡn sao! Không phải chỉ là trêu đùa nói thích mình sao! Vậy mình để ý như vậy làm gì!

Chẳng lẽ mình thực sự không thích Hàn Mục Sở nên đi tình biệt luyện?

Thế nhưng mỗi lần ở cùng hắn mình cũng không thấy chán ghét mà!

Mẹ nó, mình rốt cuộc bị sao thế này...

Cậu thở dài, đóng kịch bản, chuẩn bị tắt máy tính đi ngủ. Đột nhiên, dưới góc phải màn hình lại nhấp nháy. Mí mắt Tần Lộc giật giật, vội vàng mở tin nhắn.

Tư Tần Mộ Sở: Còn chưa ngủ?

Tranh Giành Trung Nguyên: Ừ, sắp... đang chuẩn bị ngủ.

Tư Tần Mộ Sở: Được, vậy ngủ ngon (^ _ ^)

Tranh Giành Trung Nguyên: Từ từ!

Tư Tần Mộ Sở: Uhm?

Tranh Giành Trung Nguyên: ...Tôi, hình như ngủ không được...

Tư Tần Mộ Sở: Vậy tôi hát ru cho cậu?

Nội tâm Tần Lộc mãnh liệt nhảy lên mấy cái.

Trước kia lúc mình còn ở bên Hàn Mục Sở, mỗi lần ngủ không được, tên kia lại nói sẽ hát ru cho mình. Nhưng lần nào cũng hát đến mức ngạnh lên, cuối cùng càng ngủ không được, đi lăn giường...

Tranh Giành Trung Nguyên: Không cần, tôi đi ngủ đây, ngủ ngon sama!

Cậu không chờ đối phương đáp lại đã đóng máy tính lao ra khỏi nhà. Chờ tới lúc phản ứng được, bản thân đã đứng ở nhà cách vách gõ cửa.

Hàn Mục Sở ngoài ý muốn mở cửa, thấy người bên ngoài cúi đầu như học sinh phạm sai lầm.

“Sao vậy?” Hàn Mục Sở lo lắng, từ lúc Pia kịch hấn đã nhận ra cậu không ổn.

Ngay khi gõ cửa xong Tần Lộc đã thấy hối hận, hiện tại Hàn Mục Sở đang đứng trước mặt mình, cậu nhất thời không biết nên làm thế nào. Nhưng nghe được sự lo lắng trong câu hỏi của hấn, trong lòng cậu lại cảm thấy mềm nhũn, có chút không dễ chịu, vì vậy trực tiếp duỗi tay ôm eo hấn.

Vốn dĩ Hàn Mục Sở đã ấn nhẫn rất lâu, giờ phút này thấy cậu chịu thua, bộ dáng lại điềm đạm, đáng yêu như vậy thì ánh mắt trầm xuống, bế cậu đi thẳng vào phòng ngủ.

Trong lòng Tần Lộc còn đang đau khổ giãy giụa, nhưng khi ngửi được hương vị quen thuộc trên người Hàn Mục Sở, thân thể lại theo bản năng có phản ứng.

Hàn Mục Sở ôm cậu hôn, mãi tới khi hai người thở không nổi, thân thể cũng nóng rực mới nhịn xuống, cúi người nói bên tai cậu: “Hiện tại tới tìm anh, có hối hận không?”

Tần Lộc nhắm mắt lại, khuôn mặt trắng nõn bị tình dục nhuộm hồng. Cậu khó chịu cọ cọ, cắn môi lắc đầu.

“Đây chính là em nói, lát nữa nếu hối hận anh cũng không dừng lại.”

Hàn Mục Sở thấy cậu không phản kháng, không cự tuyệt, lại bắt đầu hôn, tay cũng cởi bỏ quần áo trên người.

Hơi thở Tần Lộc dồn dập, hai mắt đã phủ kín hơi nước. Nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của Hàn Mục Sở, cậu cười nhẹ, ngay sau đó dùng sức ôm chặt hấn.

Hàn Mục Sở cởi xong áo, đang muốn cởi quần của cậu thì bị người trong lòng ôm chặt. Hấn không nhịn được, nhéo nhéo eo Tần Lộc: “Bảo bối, đừng ôm chặt như thế.”

Tần Lộc để trần nửa thân trên, quần mới tuột xuống một nửa, bộ dáng câu dẫn người khác phạm tội. Hàn Mục Sở nhìn cậu như vậy, lập tức liền ngạnh.

Tần Lộc cảm thấy biến hóa trên người hắn, ngẩng đầu lên, mềm giọng nói: “Anh ngạnh.”

“...Không cần em nhắc.” Hàn Mục Sở hít sâu một hơi, động tác cởi quần nhanh hơn.

Tần Lộc không để hắn cởi, cậu cong khoe miệng, sờ lên hạ thân của hắn. Hàn Mục Sở nắm lấy tay cậu, không cho người lộn xộn.

Tần Lộc cười tà mị, cố ý thở hổn hển, dụ hoặc nói: “Hay là để tôi dùng miệng giúp anh trước đi?” Nói xong, cậu trượt người xuống, quỳ trên mặt đất kéo quần hắn.

Hàn Mục Sở nhìn người quỳ giữa hai chân mình, động tác thuần thục mà hết hoảng hốt: “Em nghiêm túc ư?”

Tần Lộc đột nhiên dừng lại động tác, ngẩng đầu nói: “Sao? Anh không thích?”

Hàn Mục Sở từ trên cao nhìn xuống, môi mấp máy không nói lời nào.

Tần Lộc châm chọc cười, đứng lên, “À, cũng phải. Anh có một tân nhân đáng yêu, ngon miệng như vậy tất nhiên sẽ chóng mặt người cũ. Có lẽ các người đã sớm chơi chán cái trò mèo này rồi.”

Hàn Mục Sở thấy cậu ngoài cười trong không cười thì đau lòng không chịu được. Hắn bắt lấy tay Tần Lộc, nhìn cậu khẩn cầu: “Tiểu Lộc, em đừng như vậy, em nghe anh giải thích.”

9. Chương 9: Tuyệt Giao 9

Tần Lộc không hất tay hắn ra như bình thường, chỉ đứng tại chỗ, lạnh lùng nói: “Được, anh muốn giải thích cái gì, hôm nay tôi cho anh cơ hội để anh giải thích đủ.”

Hàn Mục Sở nói: “Anh cùng Tiêu Nhiên căn bản không có gì.”

“Cho nên?”

Hàn Mục Sở bị cậu làm nghẹn một chút, ổn định lại, nói: “Cho nên tất cả chỉ là hiểu lầm. Tiểu Lộc, em đừng nháo, chúng ta làm hòa được không?”

Tần Lộc cảm thấy vô cùng buồn cười, “Anh nói đó là hiểu lầm thì chính là hiểu lầm? Anh giải thích xong thì tôi phải cùng anh làm hòa sao? Hàn Mục sở, có phải anh quá coi trọng bản thân rồi không? Không ai nói bộ dáng này của anh thực đáng ghét sao?”

Hàn Mục Sở cười khổ: “Có, sao có thể không có.”

Tần Lộc sắc mặt khó coi: “Lại là tiểu tình nhân của anh?”

Hàn Mục sở dùng sức kéo Tần Lộc về phía mình, ôm eo cậu, ngửi mùi hương trên cơ thể cậu: “Là em nói.”

Tần Lộc nhất thời không biết đáp lại thế nào. Sau một lúc lâu, cậu nói: “Buông ra đi, tôi phải về đi ngủ.”

Hàn Mục Sở không buông tay, “Ngủ ở đây đi, anh bảo đảm không chạm vào em.”

Tần Lộc bất chấp tất cả bò lên giường, dù sao bọn họ đã làm không biết bao nhiêu lần, dù hắn có chạm vào thì có thể thế nào? Huống hồ... cậu cũng không chán ghét bị hắn chạm vào.

Một đêm này, Tần Lộc ngoài ý muốn ngủ rất ngon. Sáng hôm sau tỉnh dậy, vị trí bên cạnh đã không còn ai.

Tần Lộc dụi mắt ngồi dậy, nhìn bố cục trước mắt tuy giống nhưng bài trí trong phòng lại không phải nhà mình. Đến lúc cậu xuống giường, thì phát hiện cốc nước trên tủ đầu giường có đè một tờ giấy: “Tiểu Lộc, anh đi làm. Bữa sáng ở trên bàn, trước khi ăn nhớ hâm nóng lại. Trong tủ lạnh còn dư thịt bò hầm, buổi trưa không có gì ăn thì cứ trực tiếp lấy.”

Hừ! Ai muốn ăn cơm của anh!

Tần Lộc xuống giường vào phòng vệ sinh đi tiểu. Lúc lơ đãng ngẩng đầu lại phát hiện cốc nước đánh răng trên bồn rửa tay đã được đổ đầy, bàn chải cũng đã được bôi kem đánh răng. Cái cốc này là khi hai người còn ở cùng nhau mua. Lúc ấy vì siêu thị đẩy mạnh tiêu thụ nên bọn họ mua vài cái dự phòng, mãi tới khi chia tay rồi cũng chưa dùng hết. Hiện tại, siêu thị đã không còn bán loại cốc này.

Tần Lộc ngấm ngấm cái cốc, trong lòng muốn cười, không thể ngờ rằng bọn họ đã chia tay nhiều năm như vậy nhưng tên kia vẫn giữ lại thứ này, còn đem tới nhà mới. Cậu nên nói là hắn dụng tâm kín đáo hay nên nói hắn hao tổn tâm huyết?

Rửa mặt xong, Tần đi ra phòng bếp ngấm một vòng, lại nhìn thấy bữa sáng mà Hàn Mục Sở làm cho mình trên bàn cơm chỉ có phần cho một người.

Xem ra tên kia chưa ăn sáng đã đi làm?

Tần Lộc nhú mảy, biết rõ dạ dày mình không tốt mà còn không ăn sáng. Nếu tái phát bệnh đau dạ dày, cậu nhất định sẽ không đi đưa thuốc cho hấn!

Cậu hừ một tiếng, quay người đi ra ngoài, bữa sáng trên bàn cũng không buồn động tới. Ngồi trên ghế sofa xem TV, Tần Lộc luôn có chút không an tâm. Vạn nhất tên kia không ăn sáng mà bị đau dạ dày thật thì làm sao bây giờ? Nếu như hấn gọi điện cho cậu nói mình đau dạ dày thì cậu có thể quyết tâm mặc kệ hấn, không đi đưa thuốc ư?

Tần Lộc thở dài, quả nhiên cậu không thể hoàn toàn chặt đứt quan hệ với Hàn Mục Sở. Cậu lấy di động ra, thuận thực bấm vào một dãy số nhưng lại do dự không dám gọi.

Đúng lúc này, điện thoại của cậu đột nhiên rung lên. Tần Lộc cúi đầu nhìn, người gọi tới đúng là người khiến cậu do dự bấy lâu. Cậu bắt máy, đem ống nghe đưa lên tai.

“Tiểu Lộc, dậy chưa?”

Tần Lộc nói: “Mới dậy.”

Hàn Mục Sở ôn nhu nói: “Em nhìn thấy tờ giấy trên đầu giường không? Nhớ ăn sáng.”

Tần Lộc do dự một lát, hỏi: “Anh ăn chưa?”

Hàn Mục Sở dường như không ngờ Tần Lộc sẽ hỏi mình, có chút ngoài ý muốn trả lời: “Tiểu Lộc, em đang quan tâm anh sao?”

“Quan tâm cả nhà anh!” Tần Lộc miệng trái với lòng nói, “Tôi chỉ là thuận miệng hỏi một chút, sợ anh hạ độc tôi.”

Hàn Mục Sở cười cười: “Vậy thực đáng tiếc, hôm nay dậy muộn, anh chưa kịp thử độc giúp em.”

Tần Lộc nghĩ thầm quả nhiên là thế! Cậu hỏi: “Vậy anh không ăn sáng, dạ dày có ổn không?” Ngẫm lại liền bổ thêm một câu, “Đừng mơ lão tử đi đưa thuốc cho anh! Tôi không có thời gian đâu.”

Hàn Mục Sở nói: “Không sao, anh mang theo thuốc rồi. Dù em mặc kệ, anh cũng không chết được, anh còn phải giữ sức để quán lấy em nữa.”

Tần Lộc mặt nóng lên, nhưng nghe thấy hấn nói đã mang theo thuốc thì có chút uể oải. Khi không có mình ở bên, hấn đã hình thành thói quen tự mình mang thuốc, vậy sau này hấn sẽ không cần tới mình vì hấn làm bất cứ việc nữa.

Cậu hít sâu một hơi, nói: “Bữa sáng không hợp khẩu vị, tôi không muốn ăn.”

Hàn Mục Sở trầm mặc một lát: “Vậy em tự mình xuống lầu mua đi, nhớ chọn nơi sạch sẽ mà vào.”

Tần Lộc không kiên nhẫn nói: “Được rồi, đã biết. Sao anh lại giống bà già như vậy, có phiền hay không.”

Hàn Mục Sở thở dài, “Được, vậy anh cúp máy đây. Em...” Hắn còn muốn dặn dò thêm mấy câu, nhưng nghĩ Tần Lộc không thích mình nhiều lời, lại đành nhịn xuống, “Không có gì, anh cúp máy. Tạm biệt.”

Tần Lộc nhìn điện thoại bị cắt đứt, mắng một tiếng.

Tên kia chính là như vậy, đánh không đánh lại, mắng không cãi lại, luôn đối với mình vừa ôn nhu vừa sùng nịnh. Có đôi khi thái độ của mình không tốt, hắn rõ ràng có mặt mát, có bị thương nhưng lại cố nén, cái gì cũng không nói, ngược lại khiến cho mình vô cùng áy náy, đau lòng.

Thế nhưng đau lòng là vậy, chính mình lại không biết nên dỗ dành hắn thế nào. Không biết có phải bản thân từ nhỏ đã bị chiều hư hay không, mà mỗi lần đối mặt với người mình thích, mình chẳng những không nói được lời dễ nghe mà còn có thói quen cùng đối phương đối nghịch. Nhưng cũng chỉ có duy nhất Hàn Mục Sở mới khiến mình đau lòng mỗi khi chiếm được tiện nghi của hắn.

Tần Lộc lắc đầu, đem những suy nghĩ lung tung rối loạn ném đi, tắt TV, đi về nhà.

Sau khi trở về, cậu mở máy tính, thấy Tư Tần Mộ Sở không phát tin tức mới liền thoát khỏi Weibo. Log in vào QQ, mấy cái nick trong đoàn kịch sáng lập lờ mờ nhưng nick của Tư Tần Mộ Sở vẫn xám xịt như cũ. Nhớ ra hôm qua y nói phải đi làm, Tần Lộc lập tức mất hết hứng thú mà tắt khung chat.

Cậu ghé vào bàn máy tính, vùi đầu vào khuỷu tay, hình ảnh hôm qua hôn nhau với Hàn Mục Sở lại rõ ràng trước mắt. Mặc kệ cậu ngoài miệng chán ghét thế nào nhưng thân thể vẫn tự động phản ứng với mỗi cái ôm, mỗi cái hôn của hắn. Tần Lộc khẽ cắn môi, nhịn rồi lại nhịn, cuối cùng vẫn đưa tay vào quần.

Yêu nhau sáu năm, chia tay ba năm, cậu quả nhiên vẫn bị vây trong tình yêu với Hàn Mục Sở, hơn nữa càng lún càng sâu.

10. Chương 10: Tuyệt Giao 10

Tần Lộc mất gần một ngày để ghi âm. Phần lớn lời thoại của cậu trong bộ Ngược gió là đối diễn với Tư Tần Mộ Sở, Tần Lộc còn muốn cùng y lên mở phòng nhỏ nên chỉ chọn những phần không quan trọng để ghi âm trước, phần còn lại để tới lần Pia kịch sau cũng không muộn.

Ghi âm xong, cậu nhìn đồng hồ, gọi một phần cơm hộp. Nhưng ngoài ý muốn là cơm hộp tới, cậu lại chẳng muốn ăn. Quả nhiên, vẫn là cơm tên kia làm hợp khẩu vị hơn. Tần Lộc ăn hai miếng rồi đẩy sang một bên.

Hiện tại đã hơn 7 giờ tối, Tần Lộc kéo QQ lên nhìn một cái, phát hiện nick Tư Tần Mộ Sở vẫn là màu xám. Cậu lại đăng nhập tài khoản phụ, tài khoản này chỉ kết bạn với một người, nhưng giờ phút này cũng xám xịt.

Cậu muốn tìm người nói chuyện mà chẳng có ai online. Tần Lộc buồn bực trong chốc lát, đành phải đi chọn cái người mà mình không quá muốn nói chuyện.

Tranh Giành Trung Nguyên: Tra nam, ra đây →__→

Nhất Ba Lương Tán:???

Nhất Ba Lương Tán: Từ từ! Vì sao tôi lại là tra nam! Lời này chúng ta phải nói cho rõ ràng!

Tranh Giành Trung Nguyên: Cậu nhìn cái tên của cậu xem, không phải tra nam thì là gì ←__←

Nhất Ba Lương Tán: Tôi chỉ là lúc đặt tên nhất thời run tay, sau lại lười sửa mà thôi!

Tranh Giành Trung Nguyên: Vậy nên ý của cậu là cái tính tra nam này là ý trời?

Nhất Ba Lương Tán: Biến biến biến! Cậu mới là tra nam! Cậu mới là ý trời!

Nhất Ba Lương Tán: Từ từ, tiểu Lộc, tôi thấy cậu rất rảnh đây! Nhiều âm tần còn nợ vậy đã thu xong rồi? Có cần tôi chọn thêm vài bộ kịch cho cậu nữa không?!

Tranh Giành Trung Nguyên: Không rảnh, nhưng không có tâm trạng thu âm.

Nhất Ba Lương Tán: Sao vậy? Kịch bản không tốt hay có vấn đề gì?

Tranh Giành Trung Nguyên: Không, vì chuyện cá nhân thôi.

Nhất Ba Lương Tán: À

Tranh Giành Trung Nguyên: Cậu không hỏi tôi là chuyện gì sao?

Nhất Ba Lương Tán: Tôi không hỏi cậu cũng sẽ tự nói ()

Tranh Giành Trung Nguyên: ...

Tranh Giành Trung Nguyên: Tôi không thận trọng như vậy sao?

Nhất Ba Lương Tán: Vậy cuối cùng cậu có nói hay không?

Tranh Giành Trung Nguyên: Hôm nay không đi đường cũ, không nói!

Nhất Ba Lương Tán: Đừng đừng đừng! Ngài thận trọng nhất, là tôi quá vội vàng! Lão gia, ngài mau nói đi!

Tranh Giành Trung Nguyên: Ai, kỳ thực cũng không có gì. Chính là tôi mới biết trúc mã nhà mình đột nhiên chuyển tới cách vách.

Nhất Ba Lương Tán: Sau đó thì sao?

Tranh Giành Trung Nguyên: Sau đó, hôm qua tôi nói chuyện phiếm với Mộ Sở sama, tôi cảm thấy y... hình như thích tôi...

Nhất Ba Lương Tán: Điều này rất rõ ràng mà? Weibo chỉ chú ý mình cậu, còn chuyển phát Weibo của cậu. Hơn nữa tiếp kịch cũng chọn cùng bộ với cậu, trong đoàn kịch thì đối xử sủng nịch, quả thực là khiến người ghen ghét!

Tranh Giành Trung Nguyên: Thì ra y thể hiện rõ ràng như vậy...

Nhất Ba Lương Tán: Cũng chỉ có tên ngốc như cậu mới không nhìn ra mà thôi ()

Tranh Giành Trung Nguyên: Cậu nói cái gì?

Nhất Ba Lương Tán: Không không không, tôi cái gì cũng chưa nói, tất cả đều là ảo giác của cậu!

Tranh Giành Trung Nguyên: Cậu nói xem, y thích tôi như vậy, mà tôi cũng không ghét y. Nhưng khi y tỏ tình, tôi lại không bỏ được trúc mã nhà mình, vậy tôi đây có phải phạm tội không?

Nhất Ba Lương Tán: Sama, cậu cũng đừng làm tôi khó xử, ai dám nói cậu phạm tội chứ!

Tranh Giành Trung Nguyên: Nhưng mà trúc mã cũng muốn làm hòa với tôi, hẳn nói những chuyện trước đây đều là hiểu lầm, cậu nói tôi nên làm gì?

Nhất Ba Lương Tán: Việc này cậu hỏi tôi, tôi cũng không thể đưa ra quyết định thay cậu. Cậu thử hỏi lòng mình xem, cậu thích ai nhất?

Tần Lộc nói đùa: Thích cậu.

Nhất Ba Lương Tán: Ái chà chà, đại gia của tôi, tổ tông của tôi! Ngài tuyệt đối đừng! Coi như ngài thích tôi, tôi cũng không dám đâu! Trước có trúc mã của ngài, sau có Tư Tần Mộ Sở sama, người nào tôi cũng không thể chọc vào.

Tranh Giành Trung Nguyên, Ai, bỏ đi, tôi nói đùa thôi. Nhìn cậu bị dọa thành như vậy, thật không có tiền đồ →__→

Nhất Ba Lương Tán: Nếu cậu ở trong hoàn cảnh của tôi, cậu cũng sẽ không có tiền đồ.

Tranh Giành Trung Nguyên: Ai được được được! Nói chuyện với cậu đúng là sai lầm, chẳng giải quyết được vấn đề gì.

Nhất Ba Lương Tán: Cậu thật khó hầu hạ, tôi cũng phục trúc mã nhà cậu, không biết hẳn làm thế nào mà có thể chịu đựng cậu lâu như vậy.

Tần Lộc hừ một tiếng, đánh chữ: Lúc chúng tôi ở bên nhau, tôi đối xử với hẳn cũng rất tốt có được hay không!

Nhất Ba Lương Tán: Tôi cũng không phải trúc mã nhà cậu, tôi làm sao mà biết được (__)

Nhất Ba Lương Tán: Nhưng hai người quen biết đã lâu, lại ở bên nhau thời gian dài như vậy, ưu điểm, khuyết điểm của nhau hẳn là đã sớm rõ như lòng bàn tay đi.

Tranh Giành Trung Nguyên: Ừ, đó là tất nhiên. Cho nên? Cậu ủng hộ chúng tôi làm hòa?

Nhất Ba Lương Tán: Cũng không thể nói là ủng hộ, chỉ là xem xét giữa hẳn với Tư Tần Mộ Sở, tôi nghiêng về phía hẳn nhiều hơn.

Tranh Giành Trung Nguyên: Vì sao?

Nhất Ba Lương Tán: Cậu nghĩ đi, hai người ở thế giới thực đã nhận thức nhiều năm, hiểu rõ đối phương. Còn Tư Tần Mộ Sở chỉ là quen biết ở thế giới ảo, phối kịch cũng mới bắt đầu hợp tác. Y nói thích cậu, đơn giản chỉ là thích thanh âm của cậu, nhất thời mới mẽ mà thôi. Ai có thể đảm bảo các người gặp mặt ở thế giới thật xong vẫn thích chứ?!

Tranh Giành Trung Nguyên: Ủ, cậu nói cũng có chút đạo lý.

Nhất Ba Lương Tán: Hừ! Cái gì gọi là có chút đạo lý, rõ ràng là quá có đạo lý! Nhưng cậu cũng đừng vội vàng cự tuyệt Tư Tần Mộ Sở.

Tranh Giành Trung Nguyên: Đệch! Cậu muốn làm gì! Tôi không phải tra nam như cậu đâu! Lão tử không cần lớp xe dự phòng!

Nhất Ba Lương Tán: Sách, nói chuyện kiểu gì thế! Ý tôi là, hiện tại hai người còn đang hợp tác, đừng để quan hệ căng thẳng, không chừng sau này sẽ còn hợp tác.

Tranh Giành Trung Nguyên: À, cái này thì cậu có thể yên tâm, tôi đã nói với y tôi có người mình thích rồi.

Nhất Ba Lương Tán: Oh Shit! Sau đó thì sao?

Tranh Giành Trung Nguyên: Không có sau đó, chúng tôi vẫn là bạn bè. Y còn muốn nghe tôi tâm sự chuyện về trúc mã kia.

Nhất Ba Lương Tán: Sách! Ý đồ bắt lương đó! Cậu không sợ y biết chuyện xong sẽ hãm hại cậu hay sao?

Tranh Giành Trung Nguyên: Trong đầu cậu sao lại đen tối như thế hả? Cậu cho rằng ai cũng thích bôi đen người khác để tồn tại hay sao?

Nhất Ba Lương Tán: Hắc, cậu cũng đừng nói vậy, hiện tại thế đạo thực sự là không cẩn thận không được. Cậu không muốn bôi đen người khác nhưng cũng không thể để người khác bôi đen cậu được.

Tranh Giành trung Nguyên: Cậu nghĩ nhiều rồi, Mộ Sở sama không phải người như vậy. Theo tôi thấy, Mộ Sở sama vừa sẵn sóc, vừa ôn nhu, còn rất hiểu lòng người. Nếu không phải tôi quen trúc mã trước thì có lẽ sẽ không do dự mà yêu Mộ Sở sama rồi.

Nhất Ba Lương Tán: Được rồi được rồi, tôi không còn lời nào để nói nữa. Chưa từng thấy người nào chia tay bạn trai rồi mà còn có thể show ân ái như vậy.

Tranh Giành Trung Nguyên: Ha ha, cậu đừng đổ mắt, cũng tìm một nam nhân mà gả đi thôi!

Nhất Ba Lương Tán: Mau mau cắt! Có cậu mới gả! Lão tử là công!

Tranh Giành Trung Nguyên:Nói dối sẽ bị sét đánh! Tôi thấy cậu chính là thuần thụ!

Nhất Ba Lưỡng Tán: Sát sát sát! Không tin bá bá có phải không! Chờ tới lúc gặp mặt offline tôi nhất định sẽ để cậu thấy rõ ràng!

Tranh Giành Trung Nguyên: Vì để tránh cho cậu đến lúc đó bị vả mặt, tôi vẫn là không nên gặp cậu thì hơn.

Nhất Ba Lưỡng Tán: Cái đêch (= =)

Tần Lộc đùa giỡn với Nhất Ba Lưỡng Tán rất vui vẻ, cười đóng lại khung chat. Sau đó cậu lại mở danh sách bạn bè trên QQ ra, phát hiện nick Tư Tần Mộ sở dĩ đã sáng lên thì vui vẻ đi chọn y.

Tranh Giành Trung Nguyên: Mộ Sở sama! Mở phòng chứ?

Bên kia qua mấy giây mới trả lời.

Tư Tần Mộ Sở: Chờ chút, tôi đi đưa cho cậu cái này.

Tần Lộc đáp lại “Ừ” một tiếng, trong lòng tràn ngập chờ mong.

Không bao lâu sau, cậu chợt nghe được ngoài cửa nhà mình có tiếng gõ “Cốc cốc cốc”.

11. Chương 11: Tuyệt Giao 11

Tần Lộc mang theo nghi hoặc ra mở cửa, người đứng ngoài quả nhiên là hàng xóm tiên sinh. Cậu phát hiện ra trên người Hàn Mục Sở vẫn mặc áo sơ mi chỉnh tề, hẳn là mới đi làm về không lâu.

“Tìm tôi làm gì?” Tần Lộc thu hồi tầm mắt, ôm ngực hỏi.

Đại khái Hàn Mục Sở trở về tương đối gấp, hơi thở có chút nặng nề: “Cái này cho em.”

Tần Lộc thấy hắn đưa tới một cái túi, không nhận được tò mò ngó vào, “Ây da? Cái này không phải bánh kem vô cùng đắt của cửa hàng...” Cậu ngẩng đầu, không xác định hỏi, “Cho tôi?”

Hàn Mục Sở nói: “Nếu không cho em thì anh cố ý đem tới làm gì? Hơn nữa anh cũng không thích ăn đồ ngọt.”

Tần Lộc nuốt nước miếng, nghiêng đầu nói: “Tôi cũng không thích ăn.”

Hàn Mục Sở làm ra biểu tình tiếc nuối, “VẬY anh đành đi cho bác gái lao công vậy.”

“Cái đêch!” Tần Lộc có chút gấp, “Đồ đắt như vậy sao anh lại đi cho người không quen biết!”

Hàn Mục Sở nhướn mày, “Ai nói không quen biết, lúc anh mới chuyển tới còn cùng người ta chào hỏi qua.”

Tần Lộc: “...”

Tần Lộc: “Giỏi lắm, vừa mới chuyển đến đã cùng người thông đồng, thật không nhìn ra khẩu vị của anh lại nặng như vậy!”

Hàn Mục Sở giơ tay nhéo nhéo mũi cậu, đem túi mạnh mẽ treo vào tay người ta, “Khẩu vị của anh rất nặng, đối với em nhiều năm như vậy vẫn không thấy ngấy.” Hắn tạm dừng một chút, lơ đãng khụ một tiếng, nói: “Cầm! Vào nhà đi, anh về đây.”

Tần Lộc nhìn cái túi trong tay, lại nhìn Hàn Mục Sở, bỗng nhiên nhú mày: “Anh bị cảm à?”

Cổ họng Hàn Mục Sở không quá thoải mái, hắn lại khụ một tiếng, nói: “Không có việc gì, buổi tối ăn cơm với đồng nghiệp, ăn cay quá.”

Tần Lộc hí híp mắt, “Không phải anh có thể ăn cay sao?”

“Ừ.” Hàn Mục Sở lên tiếng, không định nói tiếp về vấn đề này, “Anh đi trước, còn có việc phải làm, em vào nhà đi.”

Nói xong, hắn liền xoay người đi về.

Mãi tới khi hắn vào nhà rồi, Tần Lộc còn đứng ở cửa nhìn chằm chằm, sững sờ.

Tên kia! Thế mà lại nói chuyện qua loa với mình như vậy!

Tần Tiểu Lộc rất không vui vẻ, hậu quả phi thường nghiêm trọng. Cậu quay người vào nhà, đem hộp bánh kem đắt tiền đặt ở trước mặt, bắt đầu do dự.

Bánh kem đắt như vậy, mình sao có thể không biết xấu hổ mà ăn chứ! Nhưng bánh này nhìn rất ngon, không ăn thì rất lãng phí, dù sao cũng tốn tiền mua rồi!

Nhưng mình đã chia tay Hàn Mục Sở, sao có thể tùy tiện ăn đồ của hắn được! Tuy rằng... sau khi chia tay, cũng đã ăn không ít đồ của hắn. Nhưng hiện tại không giống nhau! Bánh kem này có ý nghĩa rất lớn! Nếu

mình thản nhiên nhận, lỡ sau này hấn dùng chuyện này để uy hiếp mình quay lại bên nhau thì làm thế nào?

Không quay lại thì phải trả tiền gì đó, ngẫm lại liền thấy đáng sợ!

Nhưng nếu không ăn thì phí! Dù sao cũng không thể thật sự đem cho bác gái lao công được...

Tần Lộc khổ não hơn nửa ngày, rốt cục vẫn quyết định ăn.

Kệ đi! Nếu tương lai hấn thực sự dùng chuyện này để uy hiếp mình, vậy vậy vậy cứ để hấn uy hiếp! Thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng, hướng hồ chỉ là cái bánh kem mà thôi, Hàn Mục Sở hấn là không nhỏ mọn như vậy mới đúng.

Mà lúc này, Hàn Mục Sở sau khi cởi mấy nút áo sơ mi liền nằm liệt trên sô pha, không muốn dậy. Nằm nghỉ một hồi, hấn đột nhiên cảm giác được di động trong túi quần rung lên. Hàn Mục Sở ho khan vài tiếng, móc di động ra nghe.

“Này! Mộ Sở đại đại, ngài chạy đi đâu vậy? Mọi người còn đang chờ ngài tới Pia kịch này!”

Hàn Mục Sở ngồi thẳng lên, lau mồ hôi trên trán, nói: “Tôi không tới, giúp tôi nói với đoàn kịch một tiếng.”- Giọng nói của hấn có chút khàn.

Đối phương nghe thấy thanh âm của hấn không thích hợp thì lo lắng hỏi: “Cậu làm sao thế? Bị bệnh à?”

Hàn Mục Sở cười khổ: “Hôm qua mở điều hòa thấp quá, tiểu Lộc lại kéo chăn, đại khái là bị cảm rồi. Không nghiêm trọng lắm, nhưng giọng nói không ổn lắm.”

Bên kia thở dài nói: “Được rồi được rồi, vậy cậu nghỉ ngơi đi, nhưng bị bệnh cũng là cơ hội tốt để làm hòa với người yêu đó! Đừng có bỏ lỡ!”

Hàn Mục Sở cởi nốt khuy áo, lộ ra dáng người hoàn mỹ, “Cậu ấy còn chưa biết tôi bị bệnh, không muốn nói.”

Người ở đầu bên kia lập tức nói: “Cậu bị ngốc à!”

Hàn Mục Sở không nói lời nào.

“Bỏ đi, nể tình chúng ta quen biết nhiều năm như vậy, tôi sẽ giúp cậu nói với người ta một tiếng. Cũng phải khiến tên tiểu tử kia sốt ruột mới được.”

Hàn Mục Sở nói: “Vẫn là đùng, cậu không quen tôi trong thế giới ảo mới đúng, nói ra thì sẽ lộ tẩy mất?”

Đối phương nói: “Vậy cậu liền lấy thân phận Tư Tần Mộ Sở bị bệnh là được, kiểu gì cũng khiến cậu ta lo lắng.”

Hàn Mục Sở nhắc nhở y: “Ở thế giới ảo, cậu không thích Tư Tần Mộ Sở.”

Bên kia cười cười, đắc ý nói: “Tôi sẽ dùng cách thức chán ghét nhất để nói cho cậu ta, không thì tôi thuận tiện bôi đen cậu thế nào được?”

Hàn Mục Sở cũng cười: “Sao? Cậu còn chưa bôi đen xong? Từ khi nhập giới tới nay, mấy topic nói tôi ôm đúi này nọ đều là cậu post, đừng cho là tôi không biết.”

“Hắc! Trước khi tôi bôi đen đều hỏi qua ý cậu, cậu không phản đối mà! Hiện tại lại tính toán cái gì! Qua sông đoạn cầu à?”

Hàn Mục Sở bắt đắc dĩ nhếch nhếch khóe miệng: “Tôi đã nói gì đâu, cậu khẩn trương cái gì. Yên tâm, tôi còn chưa qua được sông, cây cầu này vẫn phải giữ lại.”

Đầu bên kia điện thoại bất mãn nói: “Fuck! Tôi vì giúp các người mà bạn trước bạn sau. Hai người thì ai cũng muốn châm chọc tôi! Tôi nói cho cậu biết, tôi muốn nghỉ việc!”

Hàn Mục Sở nín cười: “Đừng mà lớp trưởng đại nhân, cậu làm người tốt thì làm đến cùng đi.”

Lớp trưởng Lưu Khải, đồng thời cũng là bạn tốt Nhất Ba Lương Tán ở thế giới ảo của Tần Lộc hừ một tiếng, nói: “Muốn tôi làm người tốt, vậy cậu cũng nên hối lộ tôi mới phải?”

Hàn Mục Sở phóng khoáng nói: “Cậu muốn cái gì? Ngoại trừ tiểu Lộc, cái gì tôi cũng có thể cho cậu.”

Lưu Khải “sách” một tiếng, ghét bỏ nói: “Hươu nhà các người có cho tôi cũng không cần. Nhưng tôi lại có hứng thú với tiểu học đệ. Nếu cậu có thể làm mối cho tôi thì tôi cam đoan bán mạng cho cậu. Thế nào?”

Hàn Mục Sở mí mắt giật giật, hỏi: “Cậu nói Tiêu Nhiên?”

“Chính xác!” Lưu Khải nói: “Tiểu tử kia lớn lên quá đẹp. Ngày đó tôi nhìn thoáng qua đã ưng, sau lại mỗi ngày đều nhớ tới người ta đến mức ăn không ngon, ngủ không yên.”

Hàn Mục Sở châm chọc: “Chẳng có tiền đồ.”

“Đệch!” Lưu Khải đặc biệt không vui, “Vậy cậu cùng con hươu nhà cậu có giỏi thì đừng cầu tôi, có bản lĩnh thì trực tiếp lên đi!!!”

Hàn Mục Sở bình tĩnh nói: “Tối thứ sáu này, tôi giúp cậu hẹn người.”

“Oh Shit?” Lưu Khải nhất thời không phản ứng kịp, một lúc sau mới vui vẻ nói: “Tốt tốt tốt! Quyết định vậy đi! Thành giao!”

Hàn Mục Sở suy nghĩ một chút, vẫn nói thêm một câu: “Nhưng... Tiêu Nhiên cũng không dễ theo đuổi đâu.”

Lưu Khải không sợ trời không sợ đất: “Cậu chỉ cần giúp chúng tôi hẹn người là được rồi, mấy chuyện khác thì đừng quản.”

Hàn Mục Sở đáp ứng. Cúp điện thoại xong, hắn do dự một chút, dùng di động đăng nhập vào Weibo, phát một tin tức mới.

Tư Tần Mộ Sở V: Bị bệnh Thật có lỗi với các vị đạo diễn còn thiếu nợ, có lẽ tối nay sẽ giao âm.

Phát xong Weibo, hắn dứt khoát cởi áo sơ mi đã mướt mồ hôi, đi tắm rửa.

12. Chương 12: Tuyệt Giao 12

Tần Lộc đã ăn xong bánh kem, ngồi trước máy tính đợi nửa ngày nhưng vẫn không đợi được hồi âm của Tư Tần Mộ Sở. Ngược lại, tới lúc cậu sắp ngủ mất thì nhận được tin nhắn quấy rối của Nhất Ba Lương Tán.

Nhất Ba Lương Tán: Tiểu Lộc, đã xem Weibo của nam thần nhà cậu chưa?

Cậu ta không chờ Tần Lộc trả lời đã tiếp tục nói: Muốn kéo dài thời gian giao âm thì cứ nói thẳng là chưa thu, lại còn giả bệnh. Mấy lời này vừa thấy đã không tin được, vậy mà đám fan ở dưới còn oa oa đau lòng, đúng là cặn bã!

Nhất Ba Lương Tán còn đang thao thao bất tuyệt, đáng tiếc, Tần Lộc không có tâm tư đi đọc. Cậu vừa nghe nói Tư Tần Mộ Sở bị bệnh, liền vội vàng đăng nhập vào Weibo xem, lập tức nhìn thấy tin tức mới được phát ra. Cậu nghĩ nghĩ, sau đó chuyển phát Weibo của y kèm bình luận.

Tranh Giành Trung Nguyên V: Sờ sờ đầu~ Mộ Sở sama nghỉ ngơi đi, chờ thân thể khỏe lên chúng ta lại chiến!! //@Tư Tần Mộ Sở V: Bị bệnh Thật có lỗi với các vị đạo diễn còn thiếu nợ, có lẽ tối nay sẽ giao âm.

Tin tức mới phát ra không lâu, các fan lập tức bùng nổ.

–Trời ạ!!! Tui thấy cái gì thế này!

–Chính chủ phát đường

–Sở Lộc đăng! Muốn chuyển sang Sở Lộc đăng, làm sao đây! Ai đó nhanh ngăn yem lại đi!

–Lúc trước đều là Mộ Sở sama chuyển phát Weibo tiểu Lộc sama, rốt cục cũng có ngày tiểu Lộc sama đáp lại rồi! Thật kích động! Tui phải chạy năm mươi vòng quanh địa cầu để bình tĩnh một chút đây!

–Con dân Sở Lộc đăng thật thỏa mãn ()

–Ôm yếu mỹ nhân công x sủng nịch ôn nhu thụ? Cảm giác thật __

–Tôi muốn hỏi một chút, có ai viết đồng nhân văn không?

–Muốn đồng nhân văn xin tìm @Hươu Hươu Găng Tay Da Hươu!

–Cầu lương trong nhà không đủ ăn, muốn lập hội share hàng không?

Tần Lộc không ngờ mình chỉ phát một cái Weibo đã tạo thành sóng gió lớn như vậy, cậu yên lặng thoát khỏi nick chính, đăng nhập vào nick phụ gửi bình luận.

Lộ Vãng Tương Lai: Ôm sama một cái (> <) Âm tần không quan trọng, quan trọng là thân thể. Nhớ uống thuốc, nghỉ ngơi thật tốt, uống nhiều nước nóng! Yêu sama, thổ lộ với anh nè, muazz (3)

Gửi xong bình luận, Tần Lộc thở dài nhẹ nhõm, nhưng nghĩ tới việc y bị bệnh, có lẽ sẽ không mở phòng nhỏ với mình thì có chút mất mát.

Đang lúc thất thần, Tần Lộc đột nhiên nghe thấy tiếng báo của Weibo vang lên. Cậu giật mình, nick phụ này chỉ chú ý một mình Tư Tần Mộ Sở, chẳng lẽ y phản hồi cho mình? Nghĩ lại thì y nhiều fan như vậy, không để ý tới nick tiểu hào như mình mới đúng. Tám phần là phản hồi của một fan nào đó thôi!

Nghĩ vậy, Tần Lộc thuận tay mở tin tức mới, song, khi thấy phản hồi đúng là của Tư Tần Mộ Sở, cậu vẫn không kìm được mà ngơ ngác một hồi.

Tư Tần Mộ Sở V reply: @Lộ Vãng Tương Lai cảm ơn quan tâm của bạn (3) Cũng tiếp nhận thổ lộ luôn!

Đmmmmmmmm! Trời ạ ạ ạ! Sama vậy mà lại trả lời mình!!!

Tuy rằng nếu cậu dùng nick chính thì rất dễ thông đồng với Tư Tần Mộ Sở, nhưng khi dùng nick phụ, lấy thân phận là một fan nhỏ đi thông đồng thì có cảm giác rất vi diệu!

Tần Lộc hưng phấn không chịu được, đặc biệt muốn đi xuống lầu mua một phần ăn khuya về để bình tĩnh một chút. Nhưng không đợi cậu thay quần áo xuống lầu, Tư Tần Mộ Sở đã gửi tin nhắn cho nick phụ.

Tư Tần Mộ Sở: Cậu là tiểu Lộc đi?

Lộ Vãng Tương Lai:

Từ từ! Cốt truyện phát triển không hợp lý! Vì sao y lại biết được!!! Tần Lộc cắn môi suy nghĩ một hồi, quyết định chết cũng không thừa nhận.

Lộ Vãng Tương Lai: Sama! Anh nhận lầm rồi (/) người ta là fan nào tàn của anh mà!

Tư Tần Mộ Sở: Lần sau gửi bình luận nhớ tắt định vị.

Tần Lộc trừng mắt nhìn, mở trang chủ ra nhìn một chút, phát hiện lúc mình phát Weibo, tự động đính kèm định vị. Mà cái địa điểm này giống y hệt với nick chính!

Fuck! Thật là mất mặt, ngu ngốc có trình độ luôn!

Lộ Vãng Tương Lai: QAQ Sama! Anh có thể làm bộ không biết được không!

Tư Tần Mộ Sở: Tôi đã cap lại, chuẩn bị phát Weibo.

Lộ Vãng Tương Lai: Má ơi! Đừng! Tôi một đời anh danh! Mộ Sở sama xin tha mạng! Đừng phát Weibo, chúng ta chậm rãi nói chuyện!

Tư Tần Mộ Sở: Cậu muốn nói gì? Nếu không để tôi vừa lòng thì tôi sẽ phát Weibo, dù sao khó khăn lắm mới nắm được nhược điểm của tiểu Lộc sama.

Lộ Vãng Tương Lai: Tôi tôi tôi! Tự bôi đen được chưa?! Xin đừng phát!!!

Tư Tần Mộ Sở: Cái này, đối với tôi hoàn toàn không có hứng thú. Đổi cái khác.

Lộ Vãng Tương Lai: ... Vậy anh muốn gì?

Tư Tần Mộ Sở: Muốn cậu.

Mộ Sở sama, anh đang đùa cái gì thế!!!

Lộ Vãng Tương Lai: Tôi... không được đâu QAQ người vừa xấu, vừa nghèo, vừa không ngoan, tính tình quá tệ! Anh nhất định sẽ chán ghét tôi!!!

Tư Tần Mộ Sở: Tôi không tin, bạn trai cũ của cậu đã thích cậu lâu như vậy, vì sao tôi lại không được?

Lộ Vãng Tương Lai: Hắn... hắn không giống người bình thường, hắn bị cận thị, ánh mắt có vấn đề! Phàm là người bình thường thì sẽ không thích tôi.

Tư Tần Mộ Sở: Vừa hay, tôi cũng không phải người bình thường.

Lộ Vãng Tương Lai: ... Anh, nghiêm túc đấy à?

Tư Tần Mộ Sở: Cậu phải để tôi phát Weibo mới chịu tin đúng không?

Tần Lộc đối với hai chữ “Phát Weibo” đã tạo thành phản xạ có điều kiện, chặn lại nói: Đừng phát!!! Tôi tin! Vô cùng tin!!!

Tư Tần Mộ Sở: Vậy... Cuối tuần này chúng ta gặp nhau đi?

Tần Lộc có chút do dự: Như vậy... không tốt lắm đâu... Không phải anh đang bị bệnh sao?

Tư Tần Mộ Sở: Không sao, không nghiêm trọng. Cuối tuần tôi có chút việc, đã hẹn bạn. Sau khi xong có thể cùng cậu ăn một bữa cơm.

Lộ Vãng Tương Lai: Nhưng mà...

Tư Tần Mộ Sở: Đừng nhưng nhị gì cả, quyết định như vậy đi. Tối thứ bảy, sáu rưỡi. Cậu ở chỗ phố đi bộ chờ tôi.

Lộ Vãng Tương Lai: Nhưng mà...

Tư Tần Mộ Sở: Được rồi, để cuối tuần có thể thần thanh khí爽 gặp cậu, tôi đi ngủ trước, ngủ ngon.

Lộ Vãng Tương Lai: ... Ngủ ngon.

Ngủ ngon em gái anh! Lão tử còn chưa đồng ý có được không! Vậy nên đây rốt cuộc là cái tình huống gì hả hả hả hả! Còn chưa hiểu gì đã bị bắt đi gặp Tư Tần Mộ Sở, bọn họ hình như còn chẳng quen thuộc!

Nhưng y thế mà lại ở cùng thành phố với mình? Cũng gọi là có duyên nhỉ. Nhưng gặp mặt rồi biết nói gì? A a a a a! Hoàn toàn không biết!

Hay là đi hỏi Hàn Mục Sở? Không được, hẳn nhất định sẽ ngăn cản không cho mình đi. Hỏi Nhất Ba Lương Tấn? Cũng không được, tên ngu ngốc đó nhất định sẽ nói móc mình.

Tần Lộ có chút nôn nóng, gãi gãi đầu, phiền não đi tắm rửa. Một đêm này, cậu nằm mơ thấy mình gặp Tư Tần Mộ Sở. Mỗi lần nhìn thấy y, bản thân sẽ lập tức biến thành đĩa ngọc.

Vì có hẹn gặp mặt với Tư Tần Mộ Sở, mấy hôm nay Tần Lộ không dám lên mạng nữa, đối với hàng xóm tiên sinh cũng cố gắng trốn được thì trốn.

Không biết vì sao, nghĩ tới bản thân phải giấu Hàn Mục Sở đi gặp mặt offline, Tần Lộ liền mơ hồ có điểm chột dạ. Nhưng thời gian trôi rất nhanh, Tần Lộ còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý đã tới ngày gặp mặt.

Tối thứ bảy, Tần Lộ nhìn mình trong gương, chỉnh trang lại quần áo hết lần này tới lần khác, mãi tới khi cảm thấy tạm ổn mới anh dũng ra cửa.

13. Chương 13: Tuyệt Giao 13

Lúc Tần Lộ đứng ở hành lang chờ thang máy, vì quá khẩn trương mà lấy di động ra lướt Weibo. Lướt được mấy cái thì chợt nghe được tiếng mở cửa, ngay sau đó cậu liền cảm giác được một mặt hơi thở quen thuộc tới gần mình. Tần Lộ vô thức ngẩng đầu, vừa liếc mắt một cái đã giật mình run tay, vừa lúc chạm vào nút like, nhưng cậu cũng không có tâm tình nhìn xem mình vừa like cái gì.

Tần Lộ cất điện thoại, nhìn quần áo trên người Hàn Mục Sở, híp mắt hỏi: “Đi hẹn hò à?”

Hàn Mục Sở cũng hơi cúi đầu nhìn cậu: “Ừ, em cũng vậy sao?”

Mặc dù Tần Lộ không phải đi hẹn hò, nhưng trước mắt là tiền nhiệm của mình, cậu sao có thể chịu yếu thế. Vì vậy Tần Lộ ưỡn ngực nói: “Không sai! Anh nhìn bộ quần áo này của tôi thế nào? Cũng không biết anh ấy có thích không.”

Hàn Mục Sở nhìn cậu tỉ mỉ từ trên xuống dưới, cười nói: “Không tệ, anh ta nhất định sẽ thích.”

Fuck! Lão tử đi hẹn hò với người khác mà anh còn cười được! Chẳng lẽ anh không thấy đau lòng hay sao? Rõ ràng ngày đó còn nói muốn làm hòa với mình, nhanh như vậy đã đổi ý rồi!

Tần Lộc trong lòng không vui, cổ ý thở dài, muốn chọc tức hắn: “Anh ấy không giống anh, mắt thẩm mỹ rất cao! Anh cảm thấy không tệ lắm vậy anh ấy nhất định sẽ thấy rất xấu. Làm sao bây giờ, hay là tôi quay về đội bộ khác?”

Hàn Mục Sở đã quen cậu nhiều năm, tất nhiên nghe ra cậu cổ ý nói vậy để chọc tức mình, vì thế hắn lại cười, nói: “Hiện tại em trở về thay quần áo thì có kịp giờ hẹn không? Nếu thẩm mỹ của anh ta cao, vậy chắc cũng không thích đối tượng hẹn hò tới muộn đi?”

Hừ! Nói rất có đạo lý! Tần Lộc không còn lời nào để phản bác.

Hàn Mục Sở làm bộ không nhìn thấy biểu tình phẫn nộ của cậu, nói tiếp: “Huống hồ, em mặc cái gì cũng đẹp, không cần cố ý để tâm tới quần áo này nọ.”

Lời này làm Tần Lộc rất hưởng thụ, hừ một tiếng, tạm thời tha thứ cho hắn.

Hai người cùng nhau đi thang máy xuống lầu. Vừa tới cổng chung cư, Tần Lộc đã thấy Hàn Mục Sở rẽ sang bên phải, cùng hướng với mình. Cậu vội dừng bước, chỉ về hướng ngược lại: “Tôi đi hướng này.” Nói xong lại nghiêng răng nghiêng lợi, “Chúc anh hẹn hò vui vẻ! Tạm biệt!”

Hàn Mục Sở liếc mắt nhìn hướng cậu chỉ một cái, lập tức nhìn cậu có ý chế giễu: “Em xác định địa điểm hẹn hò ở bên kia? Anh nhớ hướng đó hình như đi tới chợ, chẳng lẽ hai người muốn hẹn hò ở trong chợ sao?”

Tần Lộc cứng người, sắc mặt có chút khó coi, nhưng vì tôn nghiêm, cậu vẫn gượng gạo đáp: “Chúng tôi đã hẹn nhau đi chợ mua đồ về nấu cơm! Không được à?”

Hàn Mục Sở nín cười: “Thế tùy em vậy, anh đi trước.”

Sau đó hắn liền đi thật, cũng không buồn quay đầu lại!

Đạch! Tần Lộc ngơ ngác nhìn bóng lưng của hắn. Chẳng lẽ Hàn Mục Sở tin câu chuyện hoang đường của mình thật? Hắn tin mình sẽ cùng người khác hẹn nhau đi chợ về nhà nấu cơm?!

Nếu như vì hắn tin nên mới đi... Vậy điều đó có chứng minh được rằng kỳ thực hắn cũng rất để ý tới mình, rất khổ sở không?

Trong lúc Tần Lộc còn ngây người, bóng lưng Hàn Mục Sở đã càng ngày càng xa. Tần Lộc cảm thấy bản thân bây giờ có đi theo phía sau, tên kia cũng sẽ không biết đâu. Vì vậy, cậu liền cất bước, trước sau cùng hắn duy trì khoảng cách nhất định. Cậu cũng muốn nhìn xem, rốt cuộc thì người nào sẽ muốn hẹn hò với

bạn trai cũ của mình.

Lúc chàng vạng, đường đi bộ người đến người đi. Hơn nữa vào cuối tuần, người ra ngoài ăn cơm, hẹn hò cũng đông hơn nhiều. Tần Lộc có một đồng người yếm hộ, không lo lắng mình bị Hàn Mục Sở phát hiện. Huống hồ, Hàn Mục Sở đi rất gấp, không nhìn ngang ngó dọc.

Cậu đi theo Hàn Mục Sở tới một nhà hàng cơm tây thì dừng lại. Hắn nhìn đồng hồ, sau đó lấy điện thoại ra gọi, chỉ chốc lát sau đã có một người đi tới vỗ vai, chào hỏi.

Chỉ là... người cùng hắn chào hỏi nhìn thế nào cũng thấy quen mắt?!

Tần Lộc cảm tờ báo che mặt, híp mắt nhìn về phía xa xa, nhìn một hồi lâu mới thấy rõ mặt đối phương.

ĐM! Người này, mẹ nó không phải lớp trưởng Lưu Khải của bọn họ sao?! Đối tượng lén lút hẹn hò với Hàn Mục Sở là Lưu Khải?! Đây cũng quá thần kỳ rồi!

Cậu nhớ rõ lúc còn đi học, quan hệ giữa Hàn Mục Sở với Lưu Khải cũng không thân thiết lắm, chỉ là cùng trong đội bóng rổ, thường chơi bóng với nhau mà thôi. Hơn nữa, khi đó Hàn Mục Sở không thích cùng người khác nói chuyện, phần lớn thời gian đều dính một chỗ với mình. Thế quái nào mà tốt nghiệp xong bọn họ lại thông đồng với nhau được?

Lẽ nào Lưu Khải cũng là gay?! Như vậy lần này bọn họ gặp mặt tính là xem mắt?

Tần Lộc vuốt cằm lắc đầu, không đúng, nếu là xem mắt vậy hắn là sẽ không làm ra biểu hiện đã hẹn trước.

Chẳng lẽ... chỉ là huynh đệ tốt hẹn nhau ăn bữa cơm? Là mình đa tâm? Thế nhưng lúc hỏi có phải đi hẹn hò không, hắn nói ừ mà!

Tần Lộc còn muốn tiến lên trước để nhìn cho rõ thì bác gái trong cửa hàng bán báo nhô đầu từ cửa sổ ra: “Cậu kia, mua báo không? Tôi thấy cậu đứng đây gần nửa ngày rồi, đã chọn được báo chưa?”

Tần Lộc vuốt mũi, lúng túng nói: “Không mua.”

Không mua báo, bác gái lại đứng ở cửa sổ nhìn cậu như hồ rình mồi. Tần Lộc cảm thấy ngượng ngùng, liền đi ra chỗ khác. Cậu đi được mấy bước, sau đó quay đầu lại nhìn về phía nhà hàng thì nơi đó đã chẳng còn ai.

Tần Lộc đoán hai người họ đã vào trong rồi. Sau khi biết đối tượng hẹn hò của Hàn Mục Sở là Lưu Khải, thì không thấy hứng thú nữa. Dù sao thì lấy hiểu biết của cậu với hắn, nếu Hàn Mục Sở muốn tìm bạn trai, chắc chắn sẽ không tìm Lưu Khải.

Nghĩ xong, tâm tình của Tần Lộc thoải mái hơn nhiều. Cậu lấy điện thoại ra nhìn thời gian, phát hiện đã sắp tới giờ hẹn với Tư Tần Mộ Sở, liền vui vẻ đi tới nơi hẹn.

Tư Tần Mộ Sở nói hôm nay có chút việc bận nên để Tần Lộc chờ ở quán Starbucks gần đó. Tần Lộc đi vào, gọi một phần trà blueberry lạnh cùng bánh phô mai. Mới vừa bưng đồ tới một chỗ cạnh cửa sổ, còn chưa kịp ăn, Tần Lộc đã nhìn thấy một người quen thuộc ngồi xuống đối diện mình.

14. Chương 14: Tuyệt Giao 14

Tần Lộc ngẩng đầu, nụ cười lập tức cứng ngắc, “Anh, sao anh lại ở đây?!” Anh hẳn là phải ở nhà hàng hẹn hò với Lưu Khải chứ!!!

Hàn Mục Sở thấy biểu tình ngạc nhiên của cậu thì vô cùng hưởng thụ, hân nâng cằm nhìn trong chốc lát mới nói: “Anh xong việc rồi nên tới đây.”

Xong việc rồi? Tần Lộc sửng sốt nghĩ thầm, anh xong việc thì liên quan quái gì tới tôi?

Cậu nói: “Anh xong việc rồi thì nên về nhà chứ không phải là tới quấy rầy tôi!”

Hàn Mục Sở nhướn mày: “Nếu anh về nhà, vậy em chẳng phải là bị leo cây hay sao?”

Tần Lộc cảm thấy hôm nay không thể hiểu được người này, cậu nhú mày: “Tôi không quan tâm anh leo cây hay thả chim, tóm lại, hiện tại tôi không có thời gian chơi với anh. Không có việc gì thì mau về nhà đi!”

Hàn Mục Sở đáp: “Chờ em ăn xong rồi đưa em về.”

Tần Lộc có chút không kiên nhẫn, cậu lo lắng Hàn Mục Sở nhìn thấy mình ở cùng người đàn ông khác sẽ hiểu lầm linh tinh nên nói tiếp: “Hiện tại tôi thực sự không rảnh. Tôi đang chờ người. Nếu anh thực sự có việc thì tới về rồi nói.”

Hàn Mục Sở thấy cậu vẫn không hiểu thì thở dài, đành phải nói thẳng: “Tiểu Lộc, em còn chưa hiểu sao? Người em muốn chờ chính là anh.”

Tần Lộc ngây người mấy giây, thiếu chút nữa nhảy dựng lên: “Anh nói cái gì?!”

Hàn Mục Sở dở khóc dở cười, lặp lại một lần nữa: “Anh chính là Tư Tần Mộ Sở. Người hẹn em hôm nay chính là anh.”

Lượng tin tức có chút lớn, Tần Lộc phản ứng không kịp: “Anh, anh là... Mộ Sở sama?”

Hàn Mục Sở đáp: “Anh là Tư Tần Mộ Sở. Lúc đầu cũng không định giấu em, anh đã thể hiện rất rõ ràng mà, đặt tên nick như vậy, Weibo lại chỉ chú ý một mình em.”

Tần Lộc vẫn không thể tiếp nhận, “Nhưng... thanh âm của anh với Tư Tần Mộ Sở không giống nhau! Tôi đã nghe toàn bộ kịch của Mộ Sở sama rồi, không giống nhau!”

Hàn Mục Sở thở dài, lập tức hắng giọng, đè ép cưỡng họng, nói: “Hiện tại thế nào? Thanh âm này có giống Mộ Sở sama của em không?”

Tần Lộc không còn lời nào để phản bác, cậu nhìn chăm chăm mặt Hàn Mục Sở, lại nghe thanh âm vốn nên thuộc về Tư Tần Mộ Sở, đột nhiên cảm giác đầu óc loạn thành một đống.

Hàn Mục Sở là Tư Tần Mộ Sở? Nam thần mình âm thầm thích bấy lâu là bạn trai cũ kiêm trúc mã?!

Mà trúc mã lớn lên từ nhỏ với mình lại còn có tài đối giọng, thành công lừa mình lâu như vậy! Hành động này quả thực không thể chấp nhận nổi!

Tần Lộc nghĩ mình từng dùng nick phụ vào Weibo của hần bán manh, bán ngọc, bán quan tâm rất nhiều lần, lại nói với Tư Tần Mộ Sở nhiều chuyện của mình như vậy... Cậu càng nghĩ càng tức giận, cảm thấy trong ngực có một ngọn lửa bị kiềm nén, không phát ra được, cũng nuốt không trôi.

Tần Lộc không muốn nói chuyện với Hàn Mục Sở nữa, cậu cười lạnh, đứng dậy phẫn nộ rời đi.

Hàn Mục Sở đã sớm đoán được Tần Lộc sẽ phản ứng rất kịch liệt, nhưng không ngờ cậu cái gì cũng không nói, chỉ bình tĩnh rời đi! Hần hi vọng Tần Lộc có thể chỉ vào mũi mình mắng một trận, chí ít mắng xong còn có thể đem lửa giận phát tiết ra ngoài, nhưng hiện tại cái gì cũng không nói khiến hần rất lo lắng.

Mất thấy Tần Lộc đã sắp đi tới cửa, Hàn Mục Sở vội vã đứng dậy đuổi theo.

Tần Lộc đẩy cửa, chân mới bước được một bước đã bị hần kéo lại. Cậu không muốn cãi nhau ở nơi công cộng nên chỉ đè thấp thanh âm nói: “Anh buông ra!”

Hàn Mục Sở đẩy cửa, kéo cậu ra ngoài, nói: “Tìm một chỗ, chúng ta nói chuyện.”

Tần Lộc biết mình không thể tránh, cũng không phản kháng, chỉ không nhìn hần, nói: “Tôi hiện tại muốn yên tĩnh.”

Hàn Mục Sở đáp: “Em muốn để anh nói ‘anh chính là yên tĩnh’ sao?”

Tần Lộc trợn mắt, trầm mặc một lát: “Có chuyện gì thì về nhà nói, đừng ở bên ngoài làm chuyện mất mặt.”

Hàn Mục Sở thỏa hiệp, buông cậu ra.

Dọc theo đường đi, hai người trầm mặc không nói lời nào. Tần Lộc vì tức giận nên không muốn nói chuyện, Hàn Mục Sở vì muốn cho cậu chút thời gian suy nghĩ nên không nói.

Bọn họ cứ như vậy cho tới lối rẽ vào chung cư. Hàn Mục Sở nhớ lúc trước cậu nói muốn đi chợ mua thức ăn về nhà nấu cơm, hẳn dừng lại một chút mới hỏi: “Trước khi về, mình đi chợ mua thức ăn đi?”

Tần Lộc vừa nghe hẳn nói vậy, lại nhớ tới mấy lời ngu xuẩn của mình. Mẹ nó, lúc hẳn nghe mình nói đi chợ nấu ăn gì gì đó, chắc chắn trong lòng cười muốn điên rồi! Tần Lộc nghĩ mặt mũi mình đã mất hết, lại càng tức giận.

Cậu lãnh đạm nói: “Không đi.”

Hàn Mục Sở không màng cậu cự tuyệt, tới gần nắm lấy tay người ta, nhéo nhéo, “Dù tức như thế nào cũng phải ăn no trước đã, bằng không đến sức để tức cũng không có đâu.”

Cậu hung hăng trừng mắt, liếc hẳn một cái.

Hàn Mục Sở hỏi: “Em muốn ăn cái gì? Hôm nay em muốn gì anh cũng làm, xem như bồi tội.”

Tần Lộc nói: “Anh đừng tưởng dùng mỹ thực là có thể hối lộ được tôi. Tôi sẽ không tha thứ đâu!”

Hàn Mục Sở cười cười, “Không sao cả, một bữa không tha thứ thì anh lại làm bữa thứ hai, bữa thứ hai vẫn không được thì anh tiếp tục làm bữa thứ ba, mãi tới khi em tha thứ mới thôi.”

Tần Lộc không thích nghe, “Anh nói như thể tôi là cái đĩa tham ăn thế à! Tôi nói cho anh biết, anh đừng hòng dùng đồ ăn để mua chuộc tôi, chiêu này không dùng được nữa đâu!”

Hắn cúi người, ở bên tai cậu nói: “Anh chưa bao giờ nghĩ sẽ dùng đồ ăn để mua chuộc em. Đối với em, chỉ có lên giường mới hữu dụng nhất.”

Tần Lộc trên mặt nóng lên, mắng: “Anh vô sỉ!”

Hàn Mục Sở ôm mặt cậu, hôn nhẹ lên môi một cái: “Ừ, chỉ vô sỉ với em.”

Cậu hừ một tiếng, nghiêng đầu đi.

Hàn Mục Sở kéo tay người ta, đi về phía chợ: “Em còn chưa nói muốn ăn gì?”

Tần Lộc ngắc đầu, bắt đầu nói tên món ăn để làm khó hắn: “Thủy chử nhục phiến, cá chưng tương, mao huyết vụng, giới lan ngư nhục, sườn xào chua ngọt, cá chua Tây Hồ, thịt viên chiên, thịt kho tàu, cánh gà KFC, cá trích kho, thịt kho móng giò, lẩu dê, còn có...”

Hàn Mục Sở dở khóc dở cười: “Vừa nãy ai nói sẽ không bị mỹ thực dụ dỗ?”

Tần Lộc không phục hỏi lại: “Vậy ai nói một bữa không được thì hai bữa, ba bữa, mãi tới khi tôi tha thứ mới thôi?”

Hàn Mục Sở chẳng biết giận, cười nói: “Được được được, em nói cái gì thì chính là cái đó.”

15. Chương 15: Tuyệt Giao 15

Tần Lộc ở chỗ Hàn Mục Sở ăn một bữa cơm mỹ mãn, ăn xong thì nhìn hắn rửa bát, hỏi: “Tôi mới nhìn thấy anh và Lưu Khải ở cùng một chỗ. Hai người thông đồng với nhau từ lúc nào?”

Hàn Mục Sở bận bịu, động tác không ngừng lại, đầu cũng không ngẩng, đáp: “Trước đó cậu ấy nghỉ chỗ làm cũ, nhảy sang máng khác. Vừa lúc nhảy tới công ty của anh mà thôi.”

Vậy cậu ta thật đúng là không có mắt... Tần Lộc lăm băm một câu, khoanh tay dựa trên khung cửa, ngẫm lại hỏi: “Vậy hai người vừa mới đi đâu? Hẹn hò?”

Hàn Mục Sở đóng lại vòi nước, đem bát lau khô cất vào tủ, sau đó quay người, vẩy tay với Tần Lộc.

Tần Lộc nhếch miệng, bắt đắc dĩ đi tới.

Hàn Mục Sở dùng ngón tay còn dính nước của mình sờ sờ mũi cậu, cười hỏi: “Sao thế? Dấm chua của cậu ta em cũng muốn ăn?”

“Ăn cả nhà anh!” Tần Lộc tức giận mắng một câu, đồng thời dùng tay lau nước trên mũi.

Hàn Mục Sở chờ cậu lau khô, lại niết mặt cậu, “Cả nhà anh em ăn không hết đâu, nhưng có thể suy nghĩ tới việc ăn anh này.”

“Ăn cả...” Tần Lộc theo bản năng lại định đáp “Ăn cả nhà anh”, nói đến một nửa mới phản ứng được hắn đang nói gì. Mặt cậu đỏ lên, giả vờ tức giận dẫm hắn một cái, “Có phải anh quên tôi còn đang tức giận

không hả!”

Hàn Mục Sở cười xán lạn, “Không sao cả, em tức của em, anh ăn của anh.”

Nói xong, hắn ôm chặt cậu, xoay người đem Tần Lộc đè lên bàn.

Tần Lộc quỳnh lên, vô thức nói: “Đừng, đừng ở đây!” Nói xong mới ý thức được mình vừa nói gì, vội vàng đổi giọng: “Tôi nói là anh buông ra!”

Hàn Mục Sở cách quần áo xoa nắn cậu vài cái, mãi tới khi dưới thân Tần Lộc bắt đầu nổi lên phản ứng mới ghé sát lỗ tai người ta, cười nói: “Em thật sự muốn anh buông ra à?”

Hơi thở của Tần Lộc trở nên gấp gáp nhưng vẫn cố nén, cắn môi trừng mắt nhìn hắn. Hàn Mục Sở liếm vành tai cậu, đầu ngón tay nhéo nhéo nhũ tiêm khiến Tần Lộc lập tức xụi lơ trong lòng hắn. Hàn Mục Sở thuận thế bế người vào phòng tắm. Hắn đem người đè lên vách tường hôn môi, cũng chậm rãi cởi quần áo của hai người.

Tiếng мэng của Tần Lộc vang lên dứt quầg giữa những cái hôn: “Hàn... Mục Sở! Anh... khốn ...nạn!”

Hàn Mục Sở mặc cho cậu мэng. Hắn cầm vòi hoa sen xối nước lên thân hai người. Tần Lộc vội vàng đẩy ra: “Con mẹ nó, anh cút ngay cho tôi!”

Hắn dùng bàn tay còn dính nước nóng nắm lấy tiểu Tần Lộc, ma sát lên xuống theo quy luật: “Ngoan, đừng lộn xộn.”

Tần Lộc dựa lưng vào vách tường, đầu hơi ngửa, cố gắng không rên lên.

Hàn Mục Sở tăng nhanh tốc độ: “Đừng chịu đựng, muốn kêu thì kêu đi.”

Tần Lộc lắc đầu: “Tôi... không...!”

Hàn Mục Sở nâng lên một chân của cậu, bắt đầu tiến công vào tiểu cục hoa yếu ớt.

“A!!! Tôi thao cả nhả anh, Hàn Mục Sở!”

Động tác của hắn chậm lại, dùng ngón tay khuếch trương cho cậu. Tần Lộc không tình nguyện mà rên hừ hừ, cuối cùng vẫn không chống cự nổi trên chọc của người ta, giờ tay đầu hàng.

Hàn Mục Sở đè cậu trong phòng tắm làm một lần, sau đó lại ra sô pha làm thêm hai lần nữa. Suốt cả quá

trình, Tần Lộc đều mắng người, nhưng vì dễ chịu quá nên đành phải vừa mắng vừa rên.

Sau khi thoải mái xong, Hàn Mục Sở giúp cậu dọn dẹp sạch sẽ mới ôm người lên giường nghỉ ngơi. Nghĩ tới mấy lời lảm bảm của người nào đó, hắn cười niết mặt cậu: “Mấy năm không chạm vào em, khi nào thì dường thành tật xấu hừ tới hừ đi, chả khác gì heo!”

Tần Lộc eo đau, chân đau, mông cũng đau, nằm ở trên giường vô lực nói: “Hàn Mục Sở, anh có phải là người hay không hả! Biết lão tử đã lâu không làm mà còn tới nhiều lần như vậy!”

Hàn Mục Sở vô tội nói: “Anh muốn dừng, nhưng em vẫn luôn quăn lấy anh không buông. Nếu không thỏa mãn được em, vậy anh chẳng phải là vô năng hay sao?”

Tần Lộc ngoài miệng còn không thành thật: “Anh chính là vô năng! X vô năng!”

Hàn Mục Sở chọc vào mông cậu mấy cái, cảm thấy nơi đó theo bản năng mà căng cứng, không khỏi bật cười: “Xem ra là anh vẫn chưa thỏa mãn được em rồi, nghe cái ngữ khí dục cầu bất mãn này!”

Tần Lộc sợ hắn lại tới, vẻ mặt lập tức như đưa đám, kêu rên: “Anh chắc chắn không phải người! Làm thêm lần nữa nhất định tinh tấn thân vong!”

Hàn Mục Sở vươn qua người cậu, với lấy điều khiển điều hòa trên tủ đầu giường, sau đó kéo chăn đắp cho hai người, “Được rồi, không chạm vào em nữa, ngủ đi.”

Tần Lộc mệt muốn chết, lười đáp lời, trực tiếp nhắm mắt lại.

Hàn Mục Sở đột nhiên lên tiếng: “Từ từ, đừng ngủ vội.”

Tần Lộc không kiên nhẫn: “Anh đủ chưa hả!”

Hắn hỏi cậu: “Hiện tại, chúng ta... xem như đã làm hòa đúng không?”

Cậu trợn mắt, xùy một tiếng, “Anh nghĩ nhiều rồi, tôi còn chưa nói sẽ tha thứ đâu.”

Hắn lại chọc chọc mông cậu.

Tần Lộc kêu một tiếng: “Địch! Đau!!!”

Hàn Mục Sở nói: “Không tha thứ vậy hôm nay anh liền làm chết em!”

16. Chương 16: Tuyệt Giao 16

Hàn Mục Sở còn chưa kịp làm chết cậu, di động của hắn đã vang lên. Hắn vốn không muốn nhận điện thoại, nhưng Tần Lộc đã nhanh tay giành lấy nhấn nút nghe, trong lúc vội vàng còn không cẩn thận chọn mở loa ngoài. Ngay lập tức, âm thanh của Lưu Khải truyền tới: “Mộ Sở sama, ngủ chưa?”

Hàn Mục Sở thực sự không muốn nghe cậu ta lải nhải, thản nhiên nói: “Ngủ rồi.”

Lưu Khải vội la lên: “Ngủ em gái cậu! Tư thế không đúng, dậy đi!”

Hàn Mục Sở bất đắc dĩ thở dài, muốn cầm điện thoại ra bên ngoài nghe nhưng Tần Lộc lại tiến tới ôm eo hắn, rõ ràng không muốn để người đi. Hắn đành phải nằm trở lại, một tay ôm cậu, một tay tắt loa ngoài, đem điện thoại dán vào tai: “Rốt cuộc là chuyện gì?”

Lưu Khải ở bên kia cười hề hề một tiếng, đáp: “Tiểu học đệ kia không tòi, hai chúng tôi vừa mới hẹn nhau.”

“Hẹn pháo?”

“Hẹn em gái cậu!”- Lưu Khải mắng một câu, “Vừa hẹn hò xong!”

Hàn Mục Sở bình thản nói: “Ồ, chúc mừng.”

Lưu Khải bắt mồm: “Cậu chúc mừng có thể chân thành hơn được không! Qua cầu rút ván hả? Có tin tôi đi tố cáo với Tần Lộc không!”

Hàn Mục Sở không sao cả, nói: “Cậu ấy biết rồi.”

“Đm?”- Lưu Khải sững sốt, đột nhiên cười to, “Thế nào? Bị phát hiện?”

“Tự tôi nói với cậu ấy.”

“Cậu thật dũng cảm!”- Lưu Khải tán thưởng, “Nhưng mà tiểu Lộc không làm gì cậu hả? Với tính tình của cậu ấy, nếu biết bị cậu lừa lâu như thế, nhất định sẽ đem cậu ăn sống nuốt tươi!”

Hàn Mục Sở nhìn tình trạng của mình với Tần Lộc, cười nói: “Quả thật là bị ăn.”

Tần Lộc dựa vào đầu vai Hàn Mục Sở nghe hắn nói chuyện điện thoại, lúc này đột nhiên ngẩng đầu, trừng

mất một cái, thầm nghĩ: Mẹ! Đây rốt cuộc là ai ăn ai hả!

Lưu Khải ở bên kia tiếp tục nói: “Cậu tu thành chính quả rồi, cũng nên giúp đỡ huynh đệ là tôi đi!”

Hàn Mục Sở nhìn Tần Lộc chăm chăm, đáp: “Tôi đã nói với cậu rồi, theo đuổi cậu ta không dễ đâu.”

Lưu Khải buồn rầu nói: “Kỳ thực hai chúng tôi giao lưu không có chướng ngại gì cả, chỉ là nói chuyện một lúc xong kiểu gì chủ đề cũng quay về cậu, hỏi cậu có chuyện gì mà đi gấp như vậy. Còn nói lúc nào lại hẹn gặp mặt, cậu ấy muốn mời cậu uống hai chén gì đó.”

“Tôi không rảnh.”

“Nhưng cậu ấy nói nếu cậu không đi thì sẽ không nhận lời mời của tôi.”

Hàn Mục Sở dạy cậu ta: “Cậu có thể làm bộ là tôi sẽ đi. Chờ tới lúc hai người gặp mặt lại nói tôi đột nhiên có việc bận.”

“Không được đâu, làm như vậy, cậu ấy nhất định sẽ cảm thấy bị tôi lừa, sau đó sẽ không để ý tới tôi nữa.”

“Vậy cậu liền nói tôi phải ở bên cạnh tiểu Lộc, không có thời gian.”

Lưu Khải buồn bực nói: “Tôi nói rồi, tôi nói hai người vừa làm hòa, hiện tại dính nhau như sam, không có thời gian. Nhưng cậu ấy nói cậu có thể dẫn theo tiểu Lộc, cậu ấy không để ý.”

Hàn Mục Sở nhếch môi, trầm mặc không nói.

Lưu Khải khẩn cầu: “Giúp đỡ một chút đi Mộ Sở sama!”

Hàn Mục Sở vẫn trầm mặc.

“Tôi giúp cậu nhận thêm mấy bộ kịch của tiểu Lộc!” – Lưu Khải nói xong lại thấy hai người họ đã làm hòa rồi, có tiếp kịch hay không cũng không quan trọng, đành nói tiếp, “Tôi tôi tôi, tôi giúp cậu làm việc một tháng!”

“Cậu vốn dĩ là cấp dưới của tôi, giúp tôi không phải là việc đương nhiên sao?”

Lưu Khải ở đầu bên kia đã sắp khóc tới nơi, “Mục Sở đại nhân! Cậu rốt cuộc muốn thế nào mới bằng lòng giúp tôi hả?”

Hàn Mục Sở nói: “Cậu thực sự muốn tôi nghỉ?”

Lưu Khải vội sửa miệng: “Không không không! Vẫn là để tôi nghỉ đi...” Cậu ta biết nếu để cho lão hồ ly Hàn Mục Sở kia tự nói ra điều kiện vậy chắc chắn đó sẽ là một chiêu sư tử ngoạm.

Suy nghĩ một lát, Lưu Khải nói: “Hay là... tôi mời cậu ăn cơm?”

“Một tháng.”

“Shit!” Lưu Khải cố nén không dám chửi ra miệng, nghẹn nửa ngày cuối cùng vẫn phải thỏa hiệp, “Vậy... vậy... cũng được, thành giao!”

Cúp điện thoại, Hàn Mục Sở ném di động sang một bên, lập tức liền đối mặt với ánh mắt tìm tòi của Tần Lộc. Hai người nhìn nhau vài giây, cuối cùng hẳn phải ngượng bộ nói: “Anh xin khai.”

Vậy là Tần Lộc liền đổi sang một tư thế thoải mái. Hàn Mục Sở vuốt tóc cậu, thẳng thắn nói: “Là Lưu Khải, cậu ta coi trọng vị học đệ kia nên muốn anh đứng giữa bắc cầu giúp.”

Tần Lộc vốn đang rất bình tĩnh, nghe Lưu Khải muốn Hàn Mục Sở đi gặp Tiêu Nhiên thì lập tức bùng nổ: “Anh muốn đi gặp tên hồ ly tinh kia?”

Hàn Mục Sở dở khóc dở cười, “Em đừng nháo, năm đó cậu ta chỉ làm thêm cùng một chỗ với anh, sau lại cùng trong hội sinh viên một thời gian ngắn, sao lại thành hồ ly tinh rồi.”

Tần Lộc nheo mắt: “Mặc kệ, dù thế nào cũng không thay đổi được sự thật là cậu ta thích anh!”

Hàn Mục Sở oan uổng: “Nhưng anh chỉ thích em mà thôi.”

Cậu vẫn không vui: “Tôi không cần biết, nếu anh đi tìm nó thì đừng có tới tìm tôi!” Nói xong, cậu cũng không màng cả người còn đau nhức, giấy giũa muốn dấy.

Hàn Mục Sở thở dài một hơi, đem người ấn trở lại: “Yên tâm, anh sẽ không đi gặp cậu ta đâu.”

Tần Lộc hừ một tiếng, trong lòng vẫn không thể nào vui vẻ được. Trước kia, lúc cậu còn ở bên Hàn Mục Sở, Tiêu Nhiên kia vẫn luôn chen vào cuộc sống của bọn họ, lúc ẩn lúc hiện xuất hiện trước mặt hai người. Lúc cậu ta nói chuyện với Hàn Mục Sở, đôi mắt vẫn luôn cong cong, khóe môi cười rạng rỡ, lộ ra hai cái lúm đồng tiền đáng yêu làm Tần Lộc ghen ghét muốn chết.

Hồi còn nhỏ, có một lần hai người cùng xem phim, Hàn Mục Sở vẫn luôn nhìn chăm chăm một diễn viên nhí có hai má lúm đồng tiền. Kể từ đó, cậu liền đặc biệt ghét những người có má lúm đồng tiền. Mà Tiêu

Nhiên này không chỉ lớn lên đáng yêu, có hai má lúm đồng tiền, còn luôn thích lắc lư trước mặt Hàn Mục Sở. Cậu ta rõ ràng là có ý đồ bắt lương với Mục Sở nhà bọn họ!

Từ khi phát hiện ra Tiêu Nhiên thích Hàn Mục Sở, Tần Lộc đã nói chuyện này với hắn, để hắn tránh xa cậu ta. Nhưng Hàn Mục Sở và Tiêu Nhiên đều là cán sự trong hội sinh viên, một người là hội trưởng, một người là hội phó, lúc làm việc khó tránh khỏi ma xát, muốn tránh mặt là căn bản không có khả năng.

Vì cậu ta, hai người họ đã không ít lần cãi nhau, nhưng Hàn Mục Sở rất chiều chuộng cậu, chỉ vì cậu không thích, liền lập tức chủ động đi tìm bí thư đoàn trường xin từ chức. Bí thư thấy vậy, lập tức lôi Hàn Mục Sở đi làm công tác tư tưởng vài ngày, cuối cùng chẳng những không từ chức được mà ngược lại còn được trọng dụng thêm.

Tần Lộc hiểu Hàn Mục Sở là thật lòng với mình, mà do bản thân mình vô cớ gây rối nên đành phê bình bản thân một thời gian dài. Không ngờ chẳng bao lâu sau, Tiêu Nhiên kia cũng chạy tới xin từ chức, còn nói với bí thư rằng Hàn Mục Sở luôn nghiêm túc phụ trách công tác của hội sinh viên, lần này đột nhiên xin rút lui vậy nhất định là do cậu ta làm hội phó không tốt, làm vướng chân của hội trưởng. Vì lợi ích của hội, cậu ta vẫn nên rời đi thì hơn.

17. Chương 17: Tuyệt Giao 17

Bí thư bị bọn họ làm âm ỉ một hồi liền nóng nảy, cho rằng hai người có mâu thuẫn cá nhân nên gọi bọn họ tới cùng ăn một bữa cơm, hy vọng hai bên có thể hòa giải. Nhưng bữa cơm ăn được một nửa, bí thư mới phát hiện ra hai người vốn chẳng có mâu thuẫn gì, quay ra hỏi Hàn Mục Sở vì sao muốn rút lui, hắn lại trước sau không chịu nói. Bí thư không còn cách nào, đành nói với hắn, sau này nếu có phiền toái không tiện nói thì có thể bí mật nói với cậu ta.

Một khoảng thời gian sau, giữa hai người họ đều không phát sinh chuyện gì nữa. Chỉ có Tần Lộc âm thầm khó chịu trong lòng, đối với Tiêu Nhiên càng thêm chán ghét.

Kỳ thực tập của năm thứ ba sắp tới gần, Tần Lộc dựa vào quan hệ, tìm được một công việc có liên quan tới phối âm. Khi đó, cậu ở trong giới vông phối đã coi như có chút danh tiếng, mặc dù vẫn chưa đủ nổi nhưng nhắc tới cái tên Tranh Giành Trung Nguyên thì vẫn có thể đếm ra được một vài bộ kịch tiêu biểu.

Cậu một bên vội công việc, một bên vội phối âm, thời gian rảnh rất ít. Chờ ba tháng nghỉ hè trôi qua, chân chính lên năm 4, mới nghe nói Hàn Mục Sở với Tiêu Nhiên đi làm thêm cùng một chỗ suốt cả mùa hè. Không chỉ vậy, Tiêu Nhiên còn mời hắn tới công ty nhà mình làm thực tập.

Ban đầu Tần Lộc vốn không tin, cảm thấy người nào đó rảnh rỗi nói bậy mà thôi. Mãi tới khi gặp được Hàn Mục Sở, tự mình hỏi hắn, cậu mới biết bản thân đã quá ngây thơ rồi. Sau đó cậu rất đau khổ, càng nghĩ càng thấy có lẽ Hàn Mục Sở thừa dịp mình bận rộn mà phản bội mình.

Hắn biết rõ ràng Tiêu Nhiên thích hắn, vì sao còn không nói chuyện thẳng thắn, cùng cậu ta giữ khoảng

cách. Vì sao còn muốn làm thêm cùng một chỗ, vì sao phải chạy tới nhà cậu ta làm thực tập? Nếu như Hàn Mục Sở thật sự không có chỗ thực tập, vậy hẳn có thể nói với mình, mình có thể giúp hẳn nhờ vả, dù sao cũng có thể nghĩ biện pháp.

Vì giận Hàn Mục Sở, hai người chiến tranh lạnh một khoảng thời gian dài. Mỗi ngày, Hàn Mục Sở đều gửi tin nhắn, gọi điện thoại nhưng cậu không nghe, cả ngày chỉ vùi đầu vào phối âm. Lúc đó, Tần Lộc điên cuồng tiếp kịch, toàn bộ tinh lực đều giành để nghiên cứu kịch bản. Chờ tới lúc hết bận, cậu mới phát hiện điện thoại của mình đã lâu không còn vang lên nữa.

Tần Lộc cầm điện thoại, đau lòng xóa đi lịch sử cuộc gọi cùng tin nhắn của Hàn Mục Sở, sau đó gửi cho hẳn một tin cuối cùng: Chúng ta chia tay đi.

Tin nhắn gửi đi, đối phương cũng không có phản ứng gì. Tần Lộc không nghĩ ngợi nữa, dứt khoát đổi số điện thoại, tìm nhà mới, dọn ra ngoài.

Ban đầu, cậu còn mong mỗi Hàn Mục Sở có thể tới tìm mình. Nhưng đợi một khoảng thời gian, đến cái bóng của hẳn cũng nhìn không thấy. Dần dần, Tần Lộc bắt đầu đem sự phẫn hận đối với Tiêu Nhiên chuyển sang Hàn Mục Sở, cảm thấy ngàn sai vạn sai vẫn là hẳn sai!

Qua mấy tháng sau, Hàn Mục Sở hỏi han khắp nơi, rốt cục cũng hỏi được số điện thoại mới của Tần Lộc. Hẳn bắt đầu gọi điện hẹn gặp mặt hoặc cố gắng giải thích trong điện thoại. Nhưng vướng mắc trong lòng cậu vẫn không thể gỡ bỏ, luôn cự tuyệt cùng hẳn gặp mặt, đối với những lời giải thích của hẳn cũng không nghe. Hàn Mục Sở đành phải đổi chiến thuật, mấy năm trôi qua, quan hệ giữa bọn họ cuối cùng cũng dịu đi một chút. Hai người họ đã tiến vào xã hội đi làm, tính tình ít nhiều đã có chút thay đổi.

Tần Lộc thừa nhận, cậu vẫn thích Hàn Mục Sở, không chỉ là tâm lý thích mà cả sinh lý cũng thích. Mỗi lần loát súng, người mà cậu nghĩ tới vẫn luôn là hẳn. Nhưng khi đối mặt với hẳn, trong lòng cậu lại không thể nhẹ nhõm, cảm thấy là do hẳn nên hai người họ mới đi đến bước này.

Bây giờ hai người họ lại thông đồng với nhau, có khuynh hướng muốn hợp lại, nhắc tới cái tên Tiêu Nhiên, Tần Lộc không thể làm bộ cái gì cũng chưa xảy ra.

Hàn Mục Sở thấy mình giải trình nửa ngày, Tần Lộc chẳng có phản ứng, chỉ ngơ ngác sững sờ, thì đau lòng ôm người thật chặt, hôn cậu, nói: “Tiểu Lộc, anh có thể thề với em, anh với Tiêu Nhiên cái gì cũng không có. Từ đầu đến cuối, trong lòng anh chỉ có một mình em.”

Tần Lộc không biết mình có nên tin tưởng hẳn hay không, nghĩ nghĩ mới nói: “Chuyện năm đó...”

Hàn Mục Sở thở dài: “Lúc trước hiểu lầm, anh vẫn cho là mình đã giải thích rõ ràng với em rồi.”

Tần Lộc bắt mắt: “Anh khi nào thì giải thích với em!”

Hàn Mục Sở vô tội: “Gọi điện thì em không nghe, anh cũng chỉ còn cách gửi tin nhắn.”

Tần Lộc nhớ tới lúc mình đem tin nhắn toàn bộ xóa bỏ sạch sẽ, chợt dạ nói: “Tin nhắn em không đọc, xóa hết rồi.”

Cậu thấy hần im lặng, vội vàng giải thích: “Lúc đó em giận anh nên mới không đọc tin nhắn!”

Hàn Mục Sở cười khổ: “Thật sự là thua em rồi. Được, vậy anh lại giải thích một lần nữa.”

Tần Lộc ngăn hần lại, nói: “Hay là... chúng mình lên YY đi?”

Hàn Mục Sở sửng sốt, kỳ quái hỏi: “Chúng mình ở ngay một chỗ, còn lên YY làm gì?”

Tần Lộc bất mãn nói: “Lúc trước rõ ràng anh đáp ứng phải cùng em mở phòng nhỏ! Nói chuyện không giữ lời gì hết, Mợ! Sở! Sa! Ma!”

Hàn Mục Sở dở khóc dở cười, đành phải cùng cậu chơi. Hai người mỗi người một phòng, một người dùng máy tính, một người dùng điện thoại, đồng thời đăng nhập tài khoản YY.

Hàn Mục Sở chạy về phòng ngủ, đẩy hé cửa ra hỏi cậu: “Vào kênh của em hay kênh của anh?”

Tần Lộc thấy hần quay lại, nhin không được oán giận: “Anh có thể chuyên nghiệp một chút không hả Mợ Sở sama!”- Oán giận xong, cậu cúi đầu ấn mấy cái vào di động, sau đó mới ngẩng đầu nói, “Trở về xem QQ của anh đi.”

Hàn Mục Sở đành phải quay về, mở tin báo nhấp nháy bên dưới góc phải màn hình mới thấy:

Tranh Giành Trung Nguyên: Vào kênh của anh (~ 3~)

Tần Lộc ở trong kênh YY của Hàn Mục Sở đợi một hồi, chờ tới lúc thanh âm thông báo vang lên, cậu liền nhìn thấy hần dùng nick Tư Tần Mợ Sở tiến vào. Cậu vội mở mic: “Sao anh lại dùng nick chính vào đây? Không sợ bị vây xem hay sao?”

Hàn Mục Sở đáp: “Anh chỉ có một cái nick này, nào giống như em, còn thích chơi trò đa nhân cách.”

Tần Lộc hiện tại đang dùng nick phụ, bị Hàn Mục Sở nói như vậy, lại nhớ tới ngày đó bị hần vạch trần. Lúc này Hàn Mục Sở đã mở một phòng có khóa, kéo Tần Lộc vào. Khóa phòng được đặt là “Khách sạn năm sao xa hoa”.

Tần Lộc: “...” – Cậu nhịn không được, càu nhàu, “Nơi này có gì mà xa hoa?!”

Hàn Mục Sở đáp: “Nơi nào có em, nơi đó xa hoa.”

Cậu lập tức đỏ mặt, cảm thấy kỹ năng nói lời tình tứ của hần quá cao. Tần Lộc bình tĩnh một chút, khụ một tiếng: “Được rồi, hiện tại anh có thể bắt đầu xám hối.”

Hàn Mục Sở nhẹ nhàng cười, đổi sang giọng Tư Tần Mộ Sở nói: “Mở đầu khô khan vậy à? Hay là hát trước vài bài cho có không khí?”

“ĐM!”

Hàn Mục Sở vội vàng thu lại ngữ khí trêu đùa, nghiêm túc nói: “Chuyện Tiêu Nhiên thích anh, anh đều biết. Anh cũng đã nói rõ ràng với cậu ta là anh chỉ thích em rồi.”

Tần Lộc bất mãn hừ một tiếng: “Nói rõ ràng rồi mà các người còn cùng nhau đi làm thêm, lại còn tới công ty nhà cậu ta thực tập?”

“Việc làm thêm đó vốn là bí thư đoàn trường nhờ anh. Cậu ta quen biết ông chủ cửa hàng đó. Con trai ông ấy do thành tích có vấn đề, ảnh hưởng tới việc vào đoàn nên nhờ anh tới làm gia sư tạm thời. Anh đáp ứng việc này xong mới nhận làm thêm việc trong cửa hàng. Mà Tiêu Nhiên mãi sau mới tới đó, hai người bọn anh tuy làm cùng một chỗ nhưng bình thường cũng không nhìn thấy nhau.” – Hần thở dài một hơi mới nói tiếp, “Về phần chuyện công ty nhà Tiêu Nhiên mà em nói, anh cũng là sau khi trúng tuyển mới biết. Nhưng sau khi anh biết đã lập tức từ chức, vậy nên không phải như em nghĩ.”

Tần Lộc nghe xong, mắt tròn xoe, tại sao cậu lại nhớ là lúc trước Hàn Mục Sở không nói như vậy nhỉ!

Cậu chất vấn: “Lúc em biết chuyện này đã hỏi anh, anh nói thế nào? Anh nói, anh đúng là làm thêm cùng một chỗ với cậu ta, cũng thực sự ở công ty nhà cậu ta làm thực tập!”

Hàn Mục Sở bất đắc dĩ nói: “Lúc trước anh mới nói được một nửa em đã phát hỏa. Sau đó, em không nghe điện thoại, nhắn tin thì không trả lời, không chịu gặp anh. Anh muốn giải thích cũng không có cơ hội mà!”

Tần Lộc quả thực muốn khóc vì sự ngu ngốc của mình lúc đó, thế ra tất cả chỉ là hiểu lầm? Vì bản thân chỉ nghe có nửa câu nói mà bị đè nén nhiều năm như vậy!

Cậu nghĩ nghĩ, lại cảm thấy không đúng: “Tuy rằng ban đầu em nổi nóng, không để ý tới anh, vậy sau đó thì sao? Sau đó anh cũng không để ý tới em, hơn nữa lúc em nói chia tay, anh cũng không cứu vãn!”

Tóm lại vẫn là hần không đúng!

Hàn Mục Sở nghe cậu nhắc tới việc này, trầm mặc vài giây mới bình tĩnh nói: “Khoảng thời gian đó, anh muốn giải thích, em lại không nghe. Cố tình vào lúc ấy, dì cả anh gọi điện tới, báo mẹ anh bị bệnh phải nằm viện. Anh nghĩ để em bình tĩnh lại mấy ngày cũng tốt, liền trực tiếp đặt vé máy bay ra nước ngoài gặp mẹ.”

Tần Lộc không ngờ rằng còn có chuyện như vậy, lo lắng hỏi: “A? Dì bị bệnh gì? Không sao chứ?”

Hàn Mục Sở cười: “Hiện tại tất nhiên đã sớm không sao rồi, bằng không, anh cũng không có thời gian mỗi ngày đều quần lầy em. Bệnh của mẹ anh nói nặng không nặng, nói nhẹ không nhẹ. Anh, ba cùng dì cả chia nhau ở bệnh viện chăm sóc, ngày đêm vội tới vội lui, không giành ra được thời gian liên lạc với em. Chờ tới lúc bệnh của mẹ có khởi sắc, anh mới có thể liên hệ, nhưng lại thấy tin nhắn nói chia tay của em mấy ngày trước, sau đó em liền mất tích.”

Tần Lộc vô thức sờ sờ mũi, cậu nào biết mọi chuyện sẽ trùng hợp như vậy, còn cho rằng Hàn Mục Sở đã chán mình rồi, cảm thấy mình phiền nên mới không có phản ứng gì.

Cậu hỏi: “Thế tại sao anh lại vào giới vông phôi?” Không chỉ vào đây mà còn cố ý giả giọng để lừa cậu! Quả thực ác liệt!

Hàn Mục Sở đáp: “Trước đó anh muốn trực tiếp giải thích với em nhưng lại thất bại, nên anh quyết định chọn phương thức khác để tiếp cận em, khiến em yêu anh một lần nữa, như vậy em sẽ chạy không thoát.”

Tần Lộc bĩu môi, ghét bỏ nói: “Ai yêu anh! Đừng có tưởng bở.”

Hàn Mục Sở cười nhẹ: “Ừ, em không yêu anh, chỉ có đứa ngốc yêu anh.”

“Không đúng! Không phải đứa ngốc yêu anh, phải là đại soái ca yêu anh!”

Hàn Mục Sở dở khóc dở cười: “Em nói cái gì thì chính là cái đó.”

Hai người ăn ý mà im lặng một lát, Hàn Mục Sở đột nhiên lại hỏi: “Hiện tại em hài lòng rồi chứ, anh có thể về phòng chưa?”

Tần Lộc dùng giọng điệu đại xá thiên hạ đáp: “Quay lại thị tắm tắm đi.”

Cậu vừa dứt lời, cửa phòng ngủ đã bị đẩy ra.

Tần Lộc thấy ánh mắt của hắn sáng lập lòe, tức khắc cảm thấy không ổn: “Anh, anh muốn làm gì!”

Lúc Hàn Mục Sở bị Tần Lộc đuổi ra lên YY chơi với cậu chỉ kịp quần một cái khăn tắm. Giờ phút này, hắn

kéo phứt xuống, nhào lên giường, như mãnh thú vươn móng vuốt tới chụp con mồi.

“Không làm gì cả, làm em thôi.”

18. Chương 18: Tuyệt Giao 18

Vì đã giải thích rõ ràng, hai người thuận lý thành chương quay lại với nhau. Chỉ là còn một việc, Tần Lộc kiên quyết không chịu nhượng bộ.

“Em mặc kệ, em không đồng ý anh đi gặp tên tiện nhân kia!”

Hàn Mục Sở lại thử khuyên thêm một câu: “Hạnh phúc cả đời của Lưu Khải đều nằm trong tay em. Em không để anh đi, vậy cậu ta chỉ có thể FA cả đời mất.”

Tần Lộc mặc kệ Lưu Khải là FA hay thoát FA, tóm lại, lần này cậu phải theo dõi sát sao nam nhân nhà mình, tuyệt đối không để tên tiện nhân Tiêu Nhiên kia nhìn Hàn Mục Sở nhiều thêm một giây!

Hàn Mục Sở thấy nói không được, đành gọi điện cho Lưu Khải bảo cậu ta tự nghĩ cách hẹn Tiêu Nhiên, hấn bên này không được tiểu tức phụ phê chuẩn, không ra được.

Lưu Khải ở đầu bên kia kêu trời kêu đất, quỷ khóc sói gào, nói bọn họ đôi cầu nam nam qua cầu rút ván, tâm địa rắn rết, chính mình đã có tính phúc liên không quan tâm tới tính phúc của người khác, quả thực là tàn nhẫn đến cực điểm!

Hàn Mục Sở vốn dĩ không muốn tham dự vào chuyện của bọn họ. Hấn cùng tiểu tức phụ mới làm hòa, thời gian bên nhau còn không đủ, lấy đâu ra thời gian cùng cậu ta lẩn lộn. Vì vậy, không đợi Lưu Khải mắng xong, hấn đã dứt khoát cúp điện thoại, đi chơi với tiểu tức phụ.

Lưu Khải mới nói được hai câu đã bị người ta vô tình cắt đứt, trong lòng ầm ục không chịu nổi. Cậu ta quyết tâm nhất định phải tiếp thật nhiều kịch khiến Tần Lộc bận đến mức không có thời gian ở bên Hàn Mục Sở.

Hừ! Muốn chọc lão tử?! Đạo hạnh của các người còn chưa đủ cao!

Tần Lộc vì muốn trả hết một đồng nợ âm tần, mấy ngày ở nhà ngoại trừ ăn, ngủ, đi WC thì đều ôm máy tính phôi âm. Đúng lúc này, nhà phôi âm mà cậu làm việc cho có một vài hoạt động thương nghiệp, hy vọng cậu có thể giúp đỡ. Tần Lộc ngại quan hệ, không thể cự tuyệt, vậy nên vội đến không dứt ra được.

Gần đây công ty của Hàn Mục Sở không có nhiều việc lắm, mỗi ngày tan tầm đều vội vàng trở về gặp tiểu

tức phụ, sau đó nấu cơm, đắp vai bóp chân, chân chó chạy lảng xằng. Lúc nhàn rồi cũng tiếp một vài bộ kịch mới, nhưng không quá ham mê, chỉ là không chọn kịch có Tần Lộc.

Biểu hiện khác thường này của hắn vốn cũng không có gì, nhưng ở trong mắt những fan thích nào bỏ thì đại đại có gì đó không đúng.

Không quá mấy ngày sau, trên diễn đàn đột nhiên xuất hiện một topic “Sở Lộc CP có biến! 8182 chuyện bí mật giữa hai nam thần!”

Thời điểm topic mở ra, Tần Lộc và Hàn Mục Sở đều không biết. Hai người họ, một người do bận quá nên không chú ý, một người căn bản không có hứng thú. Mãi tới lúc topic quá hot, bọn họ mới nghe được từ chỗ bạn bè.

Bay Trên Cầu Nại Hà: Tiểu Lộc sama (;) Anh đã xem topic hot chưa?!

Tần Lộc vẻ mặt không thể hiểu nổi: Chưa, gần đây không rảnh. Có chuyện gì sao?

Bay Trên Cầu Nại Hà: Anh quả nhiên còn không biết (_) Hai ngày trước có người ở trên diễn đàn bôi đen anh cùng Mộ Sở sama đó!

Tần Lộc vô thức liếc mắt nhìn Hàn Mục Sở còn đang bận rộn trong bếp, nói: Gửi link cho tôi đi.

Bay Trên cầu Nại Hà lập tức gửi link cho cậu: Anh xem xong đừng tức giận, em còn phải đi tìm Mộ Sở sama để nói cho anh ấy nữa!

Tần Lộc đang định ấn vào link, thấy cô nói muốn đi tìm Hàn Mục Sở, vội ngăn cản: Từ từ đã, tôi xem xong rồi sẽ nói với anh ấy, topic kia... viết rất quá đáng sao?

Bay Trên Cầu Nại Hà khó xử đáp: Đúng vậy... nói như thật. Nhưng em đứng ở phía các anh, tuyệt đối tin tưởng hai người!

Tần Lộc nói: Ủ, đừng lo lắng, để tôi đi xem trước đã.

Nói xong, cậu ấn vào link, liếc mắt nhìn tên topic rồi mới kéo xuống nhìn.

Người mở topic dùng một cái nick có tên cực kỳ phổ biến, nội dung nói Tư Tần Mộ Sở lập tên nick như vậy, sau đó lại chỉ chú ý Weibo của Tranh Giành Trung Nguyên, rõ ràng là muốn ôm đùi người ta. Vất vả có chút danh khí xong thì đi cửa sau, cùng Tranh Giành Trung Nguyên xào CP. Hiện tại đã nổi tiếng liên tìm đủ loại lý do, rũ sạch quan hệ với Tranh Giành Trung Nguyên.

Vị lâu chủ này nói đến đây thì post lên một tấm screenshots. Tấm hình đó được cap lại lúc Tần Lộc cùng Hàn Mục Sở ở trên YY nói chuyện. Lâu chủ nói, trước đó, một vị cơ hữu của cô ở trong kênh của Tư Tần Mộ Sở, vô tình thấy hai người lần lượt online. Một người đúng là Tư Tần Mộ Sở, một người khác dùng nick tiểu hào, nhưng cô đoán, người đó chính là Tranh Giành Trung Nguyên.

Hai người sau khi online thì không ở bên ngoài, trực tiếp mở một phòng có khóa là “Khách sạn năm sao xa hoa” nói chuyện. Em gái kia tuy không biết hai người đã nói gì, nhưng kể từ đó, thái độ của Tư Tần Mộ Sở với Tranh Giành Trung Nguyên lạnh nhạt hơn nhiều. Có người còn tiết lộ rằng, lúc trước mỗi lần Pia kịch, hai vị sama cùng online, còn hỗ động với nhau, hiện tại thì chắc chắn sẽ có một người lấy lý do không thể online.

Không chỉ vậy, Mộ Sở sama gần đây không tiếp kịch có tiểu Lộc sama nữa, mà tiểu Lộc sama nhìn qua SC xong cũng tận lực tránh đi kịch có Mộ Sở sama.

Tổng kết lại, đêm hôm đó, hai người ở trong phòng nhỏ chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó khiến quan hệ hai người không thể cứu vãn. Lúc lâu chủ quyết định mở topic này vốn cũng không hiểu rõ, nhưng tới khi gặp được một vị tự xưng là người quen cũ của hai người, mới hiểu rõ nguyên nhân tan vỡ chân chính của Sở Lộc CP!

19. Chương 19: Tuyệt Giao 19

Lâu chủ nói đến đây đột nhiên dừng lại: Nói nhiều như vậy, có chút khát nước, để tui đi uống nước rồi sẽ kể tiếp. Nội dung tiếp theo mới là trọng điểm!

Sau đó lâu chủ cứ như vậy mà mất tích.

Ở bên dưới, một đám quần chúng vây xem kêu gào, biểu thị: Hành vi mang con bỏ chợ của lâu chủ thật không đứng đắn, trù ẻo cô không có trym!

Mọi người kêu gào hơn một tiếng, lâu chủ mới khoan thai quay lại, tiếp tục bóc phốt.

Lâu chủ cùng người tự xưng là người quen của hai vị sama vốn quen nhau trong một diễn đàn. Ban đầu, hai người không nói chuyện nhiều, chỉ là khi cùng vài người bạn phun tào mới bị người này PM.

Người này nói đã gặp hai vị sama ở thế giới thật, cả hai người đều rất soái, hơn nữa học cùng trường, quan hệ tốt vô cùng. Nghe nói hai người là trúc mã, từ nhỏ lớn lên với nhau, đi học cũng phải chọn cùng một trường, nhưng đây chỉ là nghe nói, không thể chứng thực.

Mới đầu, người này cho rằng Mộ Sở sama và tiểu Lộc sama chỉ là anh em tốt, quan hệ trúc mã bình thường, sau này mới biết hai người đã bí mật kết giao ở bên nhau. Biết được chuyện này cũng có nguyên nhân. Lúc ấy, cậu ta nghe nói Mộ Sở sama vì tiểu Lộc sama mà tìm bí thư đoàn trường, nháo muốn từ chức nên mới

đoán ra.

Cậu ta nói, Mộ Sở sama vừa cao vừa soái, còn là loại hình học bá mỹ nam, rất được giáo viên quý. Sinh viên như vậy tất nhiên sẽ vào hội sinh viên, trở thành hội trưởng cũng không có gì lạ. Khi đó, hội phó là học đệ của Mộ Sở sama, người này lớn lên rất thanh tú, lịch sự văn nhã. Hai người phối hợp với nhau trong công việc rất thuận lợi. Nhưng tiểu Lộc sama nhìn thấy lại đỏ mắt ghen ghét, ngăm nháo với Mộ Sở sama rất nhiều lần, cảm thấy vị học đệ kia có ý với Mộ Sở sama, không muốn hai người làm việc với nhau nữa.

Ở đây phải thêm một câu, cậu ta nói tiểu Lộc sama chỉ có cái mã ngoài, tình tình xấu vô cùng, thường xuyên lên mặt với người khác. Đối xử với Mộ Sở sama không tốt, hô tới hô lui. Nhưng Mộ Sở sama rất sủng y, mặc kệ y gây sự thế nào, Mộ Sở sama cũng không tức giận, vẫn luôn cười ha hả.

Tiểu Lộc sama nháo như vậy, Mộ Sở sama không có biện pháp, đành phải tìm bí thư đoàn trường xin từ chức. Nhưng bí thư không đồng ý, trái lại còn phân cho anh ấy rất nhiều công việc. Tiểu Lộc sama không đoán được kết quả sẽ thế này, đành phải chịu đựng, nhưng hai người vẫn cãi nhau.

Sau đó, không biết Mộ Sở sama có tìm hội phó nói chuyện không, hoặc có lẽ hội phó đã nghe được tiếng gió ở đâu, bèn chạy đi tìm bí thư xin từ chức.

Bí thư nghe vậy liền nổi giận, hết người này tới người khác xin từ chức, coi trường học là chỗ chơi đùa hay sao!!! Bí thư tất nhiên không đồng ý, hơn nữa còn gọi họ tới, hỏi xem có phải do mâu thuẫn cá nhân không. Bọn họ cái gì cũng không nói, bởi vậy, việc này cứ thế trôi qua.

Việc này qua không bao lâu, Mộ Sở sama và tiểu Lộc sama bắt đầu chiến tranh lạnh, có không ít bạn học từng nhìn thấy hai người cãi nhau trong trường, sau đó nữa thì nghe nói bọn họ chia tay.

Ở đây lại phải nói thêm, lúc ấy Mộ Sở sama còn chưa phải Tư Tần Mộ Sở. Anh ấy vào giới vông phối là vì tiểu Lộc sama. Cái này chúng ta nhìn tên nick và Weibo của anh ấy là đoán được.

Tất nhiên, mọi chuyện có thể chấm dứt lâu rồi, nhưng gần đây đột nhiên lại có biến chuyển.

Theo tiết lộ của một người bạn, trước đó không lâu, lớp cũ của Mộ Sở sama tổ chức họp lớp. Buổi tụ hội đó, Mộ Sở sama, tiểu Lộc sama cùng vị hội phó kia gặp lại nhau. Người ấy còn nói rằng gần đây nhìn thấy Mộ Sở sama bí mật gặp hội phó. Vậy nên, tôi phỏng đoán, quan hệ của Sở Lộc căng thẳng có liên quan tới chuyện này.

Được rồi, lâu chủ đã kể hết những chuyện mình biết rồi, nơi này không còn chuyện của tui nữa, tui lặn đây!

Chủ topic nói lặn thì đúng là lặn thật, có lẽ đang trốn phía sau màn hình xem bình luận. Tần Lộc lật mấy trang sau, không thấy lâu chủ ngoi lên nữa. Nhưng lâu chủ lặn rồi cũng không ảnh hưởng tới những fan hâm mộ nói chuyện bát quái. Tần Lộc nhìn một hồi thấy không còn gì thì trực tiếp tắt tab. Sau đó, cậu gọi em gái đã thông báo cho mình.

Tranh Giành Trung Nguyên: Xem hết rồi.

Bay Trên Cầu Nại Hà: $\Sigma(\circ \circ|||)$ Xem hết rồi? Anh nghĩ thế nào? Chúng ta có cần nghĩ biện pháp gì không?

Tần Lộc nghĩ nghĩ, hỏi: Nội dung topic có ảnh hưởng tới kịch bản không?

Bay Trên Cầu Nại Hà nhất thời nghe không hiểu: A?

Tranh Giành Trung Nguyên: Ý của tôi là, lúc chúng ta phát kịch, có bị ảnh hưởng bởi topic này không?

Bay Trên Cầu Nại Hà: Ảnh hưởng thì chắc chắn sẽ có một chút, nhưng không có vấn đề gì lớn. Tác giả bộ kịch này của chúng ta rất nổi tiếng, nội dung rất hay, SC đều là người có tiếng trong giới, ít nhất cũng là cấp phần hồng. Kỳ thực, nói bị ảnh hưởng, còn không bằng nói là giúp chúng ta cộ nhiệt độ 2333333

Tần Lộc thở phào nhẹ nhõm: Vậy là được rồi, nội dung trong topic này cũng không sai. Tôi sẽ thương lượng với Mộ Sở xem nên làm thế nào, các cô không cần giúp chúng tôi nói chuyện, cũng đừng để người khác nói giúp cái gì. Tôi sợ sẽ liên lụy tới mọi người.

Bay Trên Cầu Nại Hà: $\Sigma(\circ \circ|||)$ Nội dung không sai.... Lượng tin tức quá lớn! Hình như tôi đã biết cái gì không nên biết rồi!

Tần Lộc cười cười: Tùy cô muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

Bay Trên Cầu Nại Hà: Nhưng dù thế nào, nếu cần chúng tôi làm gì, tiểu Lộc sama cứ mở miệng. Chúng tôi vĩnh viễn đứng về phía các anh, cũng không sợ bị liên lụy!

Tần Lộc đáp: Cảm ơn!

Đóng lại khung chat, cậu vươn vai, tựa lưng vào ghế, nhắm mắt một lát mới đứng dậy, lặng lẽ đi vào bếp, ôm lấy thân ảnh đang bận rộn.

Hàn Mục Sở bị người ôm, giật nảy mình. Hắn buông muôi xào rau, nhẹ nhàng vỗ tay cậu, hỏi: “Sao thế bảo bối? Đợi không kịp rồi?”

Tần Lộc ôm chặt hơn, đồng thời dán mặt vào lưng hắn, thân mật cộ xát: “Không có, chính là nhớ anh.”

Hàn Mục Sở nghe cậu nói vậy, trong lòng vui vẻ không thôi: “Em câu dẫn anh. Cẩn thận anh không ăn cơm mà ăn em trước.”

Tần Lộc không lên tiếng, cũng không có ý định buông tay.

Hàn Mục Sở đang cùng cậu nói đùa, lại vỗ cậu, “Ngoan, nơi này nóng lại nhiều khói, em ra ngoài chờ anh một chút, đồ ăn sắp xong rồi.”

Nhưng Tần Lộc vẫn không đi, duy trì tư thế ôm hân một hồi, đột nhiên chậm rãi trượt tay xuống. Cậu chậm rì rì cởi thắt lưng của Hàn Mục Sở, cách quần sờ nắn đại điều của hân.

20. Chương 20: Tuyệt Giao 20

Hàn Mục Sở bị cậu sờ, cả người cứng đờ, nhanh chóng bắt lấy cái tay đang làm càn, ngăn cản cậu tiếp tục đi xuống. Tần Lộc đã cởi được thắt lưng của hân, vươn tay vào, kiễng chân liếm vành tai người ta. Hàn Mục Sở chỉ cảm thấy da đầu tê dại, hân cố gắng bình tĩnh, tắt bếp.

Tần Lộc nhanh chóng cởi quần hân, tiện đà muốn cởi luôn quần trong. Hàn Mục Sở rốt cục cũng xoay người lại đối mặt với cậu.

Tần Lộc kiễng chân hôn lên khóe môi, ôm cổ hân, hỏi: “Có muốn ăn em không?”

Hàn Mục Sở nhú mào, cảm thấy Tần Lộc có điểm không thích hợp, “Em sao thế?”

Tần Lộc rũ mắt, cười gượng, “Không sao cả, chỉ là cảm thấy bản thân trước kia rất đáng ghét. Em đối xử với anh như vậy mà anh vẫn không buông tay, cảm thấy mình rất có lỗi với anh.”

Hàn Mục Sở thấy cậu như vậy, liền biết thật sự có chuyện rồi, hân nhéo cằm cậu, ôn nhu hôn hôn, hỏi: “Có phải có người nói với em cái gì không?”

Tần Lộc cảm thấy chuyện topic muốn giấu cũng không được, đơn giản nói: “Có người ở trên diễn đàn mở topic bôi đen chúng ta, hơn nữa còn nói đúng tám chín phần...”

Cậu còn chưa nói xong, ánh mắt Hàn Mục Sở đã tối lại.

Tần Lộc hỏi: “Anh biết là ai làm?”

Hàn Mục Sở đáp: “Anh không biết, chỉ là hoài nghi một người.”

Tần Lộc nhún vai, “Kệ đi.” Cậu lại ôm eo, hôn môi hân, “Mục Sở... em muốn.”

Hàn Mục Sở không có cách nào, đành phải hôn cậu, cởi bỏ quần áo của hai người. Hai người ôm hôn một hồi lâu, tới khi Tần Lộc cả người nhũn ra, muốn đứng cũng không đứng được, trong mắt lấp lánh hơi nước, ủy khuất nhìn Hàn Mục Sở.

Hàn Mục Sở ôm người sờ soạng một phen, hỏi cậu: “Em muốn ở chỗ này hay về phòng ngủ?”

Tần Lộc khó chịu, không nhìn được cọ cọ hấn, thở gấp nói: “... Ở đây.”

Hàn Mục Sở nâng cậu lên, đem người dựa lên tường: “Mở chân ra nào.”

Tần Lộc ngoan ngoãn mở chân ra, quần lấy eo hấn. Hàn Mục Sở thuận tay lấy nhuận hoạt tề trong ngăn tủ bên cạnh ra khuếch trương cho cậu.

Tần Lộc chịu đựng ngón tay hấn tiến vào: “Vì sao thứ này lại ở trong bếp?”

Hàn Mục Sở tăng thêm một tay, nói: “Sau lần trước, anh liền để mỗi phòng một lọ.”

Tần Lộc: “...” Thật muốn quỳ lạy hấn một cái.

Hàn Mục Sở tăng thêm một ngón tay, đưa đẩy một hồi mới hỏi: “Được chưa?”

Cậu cắn môi dưới, gật gật đầu, còn chưa kịp dặn hấn nhẹ một chút, tên kia đã trực tiếp xông vào, khiến cậu không khống chế được kêu lên.

Hàn Mục Sở tiến vào xong, không dám động, hỏi cậu: “Đau lắm à?”

Tần Lộc gật đầu rồi lại lắc đầu.

Hàn Mục Sở cười khê một cái, chậm rãi cử động, Tần Lộc cũng theo động tác của hấn mà rên rỉ. Vì suy xét tới thời gian và địa điểm, hơn nữa trong lòng Hàn Mục Sở vẫn bứt rứt chuyện topic nên chỉ làm một lần rồi ôm người đi tắm rửa.

Xong xuôi hết mọi việc, hai người rúc trên sofa ăn cơm chiều.

Tần Lộc ăn ngấu nghiến, “Đệch, sao cơm hôm nay ngon thế!”

Hàn Mục Sở cười: “Đại khái là do trước khi ăn đã làm vận động.”

Tần Lộc trợn mắt nhưng không phản bác. Cơm nước xong, cậu chủ động muốn đi rửa bát nhưng Hàn Mục Sở không cho.

“Vì sao, cứ để em rửa bát là được mà.” Tần Lộc kháng nghị.

“Lúc ăn cơm còn không ngồi được đằng hoàng, em đừng cậy mạnh.” Hàn Mục Sở nói xong, liền đi vào phòng bếp rửa bát. Chờ tới lúc hắn đi ra đã thấy cậu nằm trên sofa xem di động. Tần Lộc thấy người ra, vội vàng giấu điện thoại đi.

Hàn Mục Sở đi tới, ôm cậu hỏi: “Topic nói chúng ta thế nào?”

Tần Lộc chột dạ nói: “Em không xem.”

Hàn Mục Sở lại thay đổi cách hỏi: “Trên Weibo nói chúng ta thế nào?”

Tần Lộc: “...”

Cậu khụ một tiếng, lặng lẽ dời tầm mắt: “... Cũng không có gì.”

“Vậy đưa điện thoại đây anh xem.”

Tần Lộc vội nhét điện thoại xuống dưới mông, “Không cho, điện thoại của anh đâu?”

“Ở trong phòng ngủ, lười đi lấy.” Hắn dừng một chút lại nói: “Nếu không có gì thì sao không dám đưa anh xem?”

“Thật sự không có gì, chỉ là mấy người nhàm chán nên lôi mấy topic bôi đen cũ của anh ra nói thôi.”

Hàn Mục Sở buông cậu ra, đứng dậy: “Anh đi lấy điện thoại xem.”

Cậu vội vàng ôm đùi hắn: “Đừng đi!”

Hàn Mục Sở quay đầu, nhìn cậu một cái: “Anh đi gọi điện cho Lưu Khải.”

Tần Lộc ngăn người, ngơ ngác hỏi: “Gọi điện thoại cho cậu ta làm gì?”

“Hỏi xem topic này có phải do cậu ta mở không.”

Tần Lộc hoàn toàn ngây ngốc: “A???”

Trong lúc cậu còn đang không hiểu gì, hắn đã vào phòng ngủ lấy điện thoại ra gọi.

“Cậu nhìn thấy topic trên diễn đàn chưa?”

Tần Lộc không biết người ở đầu bên kia nói gì, chỉ thấy Hàn Mục Sở nhíu mày.

“Không phải cậu mở? Tìm người tra IP xem?”

Tần Lộc quỳ trên ghế sofa, nghiêng người ghé vào Hàn Mục Sở, muốn nghe lén xem họ nói gì.

Hàn Mục Sở nghe xong một lát, trầm ngâm nói: “Không phải cậu phát nhưng lại hiểu rõ chuyện của chúng tôi như vậy, lại còn cũng ở trong giới vồng phổi... Kỳ thực, tôi có thể nghĩ tới một người.”

Tần Lộc nghẹn cổ, nỗ lực nghe nửa ngày, rốt cục cũng nghe được Lưu Khải nói một câu: “Người cậu hoài nghi không phải Tiêu Nhiên đấy chứ?”

Đồng thời quen biết cả Tần Lộc và Hàn Mục Sở, lại biết rõ chuyện của họ, có nick trong giới vồng phổi... Mọi manh mối đều chỉ về phía Tiêu Nhiên.

Hàn Mục Sở tìm người tra IP, nhưng IP của lâu chủ kia không ở cùng thành phố với bọn họ. Hắn lại tìm người quen biết trong giới, muốn tra xem lâu chủ và “người quen biết hai người họ” kia là ai. Nhưng đáng tiếc, hắn tới chậm một bước, ngày hôm sau topic đã bị admin xóa.

Tần Lộc thấy Hàn Mục Sở vì chuyện topic mà hao tâm tổn trí thì rất đau lòng, cậu biết, hắn đối với mấy chuyện này trước giờ đều không quan tâm. Lúc hắn mới vào giới, bị mọi người đuổi theo mắng chửi, ánh mắt vẫn không thêm chớp một cái. Hiện tại vì topic có liên quan tới cậu nên hắn mới để ý như vậy.

Kỳ thực, cậu cũng nói với hắn, mình không quan tâm họ nói gì, chỉ cần hai người vui vẻ ở bên nhau là đủ rồi. Nhưng mỗi lần nói đến đây, hắn sẽ ôm cậu vào lòng, thở dài.

Hắn nói: “Anh ở trong giới này, bị nói thế nào cũng không sao, nhưng em không giống vậy.”

Tần Lộc không rõ tại sao mình lại không giống, phản bác: “Có gì mà không giống, nếu có thể ở lại thì ở, không được thì em lui giới.”

Hàn Mục Sở xoa xoa tóc cậu: “Thông tin của em ở thế giới thật đã không phải là bí mật, tương lai nếu muốn tiếp tục đi trên con đường phổi âm, vậy mang theo một thân lịch sử đen thì không tốt.”

Tần Lộc nghĩ lại thấy cũng đúng. Cậu tự hỏi một lát, đề nghị nói: “Vậy không bằng hai ta dứt khoát lên Weibo come out đi! Như vậy có thể dời đi lực chú ý của bọn họ. Mấy người đó cũng không thể nắm lấy topic kia không buông, hơn nữa còn thể chứng minh quan hệ của chúng ta rất tốt.”

21. Chương 21: Tuyệt Giao 21

Hàn Mục Sở vén tóc cậu, hôn lên trán: “Việc này để sau rồi nói.”

Tần Lộc vội la lên: “Sao lại để sau rồi nói, trước mắt, đây là biện pháp tốt nhất rồi.”

“Tự nhiên come out, vậy nhà phối âm mà em làm việc cho phải làm sao đây?”

Tần Lộc há miệng không đáp, vấn đề này cậu vẫn chưa nghĩ tới.

Hàn Mục Sở cười cười: “Vậy nên để sau rồi nói.”

Tần Lộc có chút chán nản, gục đầu xuống, nhưng đúng là chỉ có thể như vậy.

Qua ba ngày sau, trong lúc Tần Lộc đang dùng máy tính của Hàn Mục Sở xoát Weibo, biểu tượng tin nhắn bên dưới góc phải màn hình chợt sáng lên. Cậu không nhớ ra đây là nick của Hàn Mục Sở, theo bản năng mở tin nhắn.

Nhất Ba Lương Tán: Mộ Sở, Tiêu Nhiên nói muốn gặp cậu.

Tần Lộc còn chưa biết Nhất Ba Lương Tán là Lưu Khải, có chút kinh ngạc mà trả lời.

Tư Tần Mộ Sở: Sao cậu lại biết Tiêu Nhiên?

Bên kia trầm mặc một lát mới thử hỏi: ... Cậu là Tần Lộc?

Tần Lộc hào phóng thừa nhận: Là tôi.

Ngay lập tức, cậu liền nhận được tin trả lời của Nhất Ba Lương Tán: ԾM!

Tư Tần Mộ Sở:???

Tư Tần Mộ Sở: Rốt cục thì sao lại thế này?

Nhất Ba Lương Tán: Tiểu Lộc, cậu đừng hiểu lầm, Mục Sở nhà cậu với Tiêu Nhiên không có gì đâu!

Tư Tần Mộ Sở: Tôi biết, tôi đang hỏi sao cậu lại biết Tiêu Nhiên.

Nhất Ba Lương Tán:... Hàn Mục Sở không nói cho cậu biết tôi là ai sao?

Tư Tần Mộ Sở: Không...

Nhất Ba Lương Tán: Được rồi, tôi là Lưu Khải.

Tư Tần Mộ Sở:

Sau một chuỗi dấu chấm, Tần Lộc không muốn nói thêm bất cứ lời nào nữa. Hiện tại đầu cậu rất loạn.

Nhất Ba Lương Tán là Lưu Khải? Mà Nhất Ba Lương Tán lại là cơ hữu trong thế giới ảo của mình. Lưu Khải cùng Hàn Mục Sở là đồng nghiệp trong thế giới thật, ba người họ là bạn học cũ, trước đó không lâu còn tụ tập với nhau.

A... Cậu nên nói thế giới này thật nhỏ hay nên nói cái giới này thật loạn đây?!

Nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là Nhất Ba Lương Tán – Lưu Khải cái gì cũng biết. Ngay từ đầu, cậu ta đã biết chuyện giữa mình và Hàn Mục Sở, biết bọn họ từng yêu đương, chia tay rồi lại làm hòa. Cậu ta còn biết Tư Tần Mộ Sở là Hàn Mục Sở, hơn nữa, rất có khả năng Hàn Mục Sở nhờ cậu ta kéo vào giới!

Cậu còn nhớ mang máng ngày đó lúc Hàn Mục Sở gọi cho Lưu Khải, cậu ta khẩn trương nói topic không phải do cậu ta mở. Bởi vậy, cậu có thể phỏng đoán rằng Lưu Khải từng bí mật giúp Hàn Mục Sở post rất nhiều topic hay không?

Tóm lại, những topic bôi đen Hàn Mục Sở đều do Lưu Khải post?! Hoặc có thể nói, Lưu Khải cùng Hàn Mục Sở thông đồng cùng nhau post!

ĐM! Mất công lúc hấn bị bôi đen mình còn đứng ra giúp hấn nói chuyện! Mẹ nó hóa ra tất cả đều là lừa gạt!

Tần Tiểu Lộc tổ vẽ, bảo bảo bị lừa, bảo bảo không vui! Vẫy tay bye bye, cúi chào thế giới!

Vì vậy, chờ tới khi Hàn Mục Sở tan tầm trở về, thấy trong nhà tối om, không một bóng người. Trong lòng hắn đột nhiên trầm xuống, gọi điện cho Tần Lộc thì bị cậu từ chối. Hắn bình tĩnh một lát, bỗng nhiên chạy sang nhà cách vách gõ cửa.

May mắn là, Tần Lộc tuy không nhận điện thoại của hắn nhưng cũng không tuyệt tình đến mức không mở cửa. Bất hạnh là, Tần Lộc tuy mở cửa nhưng chỉ hé ra một khoảng rất nhỏ.

Hàn Mục Sở thấy cậu còn ở nhà, thoáng thở phào nhẹ nhõm, hơi trách cứ hỏi: “Tiểu Lộc, em lại nháo cái gì nữa?!”

Tần Lộc trừng mắt, lãnh đạm nói: “Không nháo gì cả, chính là muốn tuyệt giao với anh!”

Hàn Mục Sở ghen một chút, nhếch khóe miệng nói: “Tuyệt giao là tư thế gì?”

Tần Lộc nổi giận dùm dùm: “Hàn Mục Sở, tôi không nói đùa với anh!”

Hắn chen tay vào ván cửa, một bên dùng sức đẩy, một bên nhượng bộ nói: “Được được được, không nói đùa, vậy em để anh vào nhà trước rồi lại nói lý do vì sao muốn tuyệt giao được không?”

Tần Lộc cố gắng chống cửa, không cho người chen vào: “Hàn Mục Sở, đủ rồi! Tôi phải tố cáo anh xâm nhập trái phép!”

Hàn Mục Sở giả bộ không đẩy nữa, chờ tới lúc Tần Lộc mất mưu buông tay ra, hắn bỗng nhiên dùng sức, đẩy được cửa ra. Vì tránh Tần Lộc lại đem mình đuổi ra ngoài, hắn nhanh chóng nghiêng người chui vào, sau đó đóng cửa lại.

Tần Lộc: “...”

Hàn Mục Sở nhìn thấy Tần Lộc, rất tự nhiên mà ôm lấy mặt cậu, hôn hôn. Tần Lộc ghét bỏ muốn tránh ra nhưng không thành công.

Hàn Mục Sở cởi mấy khuy áo trên cổ với trên cổ tay, hỏi: “Được rồi tiểu tổ tông, hiện tại có thể nói với anh vì sao lại muốn tuyệt giao rồi chứ?”

“Chuyện Lưu Khải rốt cuộc là thế nào?”

Hàn Mục Sở thành thật đáp: “Nick của cậu ta trong giới là Nhất Ba Lương Tán, lúc trước anh muốn vào giới theo đuổi em là cậu ta giúp anh.”

Tần Lộc khoanh tay, dựa vào tường: “Vậy cậu ta ngay từ đầu đã biết chuyện của chúng ta? Những topic

bôi đen anh lúc mới vào giới có phải do cậu ta post hay không?”

“Chuyện của chúng ta là sau khi anh vào giới mới nói với cậu ta. Mấy topic đó đúng thật là có một phần do cậu ta post, nhưng không nhiều lắm. Trước khi post, cậu ta cũng đã nói trước với anh, anh không quan tâm lắm nên cứ kệ cậu ta.”

Tần Lộc hoài nghi nhìn hần: “Thật sự không phải do hai người thông đồng với nhau chứ?”

Hàn Mục Sở đỡ khóc đỡ cười: “Lúc đó anh chỉ nghĩ tới em, nào có tâm tư cùng cậu ta làm mấy chuyện ấu trĩ như vậy.”

Tần Lộc nghĩ lại, cảm thấy loại hành vi này thật sự không phải phong cách của Hàn Mục Sở, liền tạm thời tin hần.

“Vậy buổi tối hôm đó, anh nhắn tin WeChat hỏi em là ai, lại còn kéo đen em là sao? Anh nói lúc ấy anh không cầm di động, thế ai gửi tin nhắn cho em?”

Hàn Mục Sở thấy cậu hỏi chuyện này, thở dài giải thích: “Là... Lưu Khải. Hôm đó anh tìm cậu ta uống rượu, nói không biết phải làm thế nào mới có thể khiến em chú ý tới anh, vậy nên cậu ta liền...”

Tần Lộc nghe xong, cả người lập tức bốc hỏa, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được lắm! Lưu Khải! Nhất Ba Lương Tán! Hừ hừ! Thì ra tất cả đều là hần!”

Hàn Mục Sở có chút lo lắng cho sự an nguy của Lưu Khải, hần vuốt vuốt mũi, dò hỏi: “Em... sẽ không... trực tiếp xông vào nhà... thiến cậu ta chứ?”

Tần Lộc híp mắt, lộ ra một nụ cười đáng sợ: “Thiến? Vậy thì quá tiện nghi cho tên đó rồi! Anh đi nói với hần, em đồng ý cùng anh đi gặp Tiêu Nhiên.”

22. Chương 22: Tuyệt Giao 22

Cuối tuần, bốn người hẹn nhau ở một quán ăn tương đối thanh tĩnh. Lúc Tần Lộc cùng Hàn Mục Sở tới, Lưu Khải và Tiêu Nhiên đã đợi được một lúc.

Cứ vào mùa hè, thời tiết nóng bức lại khiến Tần Lộc rất khó chịu, lúc bước chân vào cửa, được hơi lạnh điều hòa phả vào mặt, cậu lập tức phấn chấn tinh thần.

Bốn người đơn giản chào hỏi, Tần Lộc nhìn thấy Tiêu Nhiên cũng không thể hiện gì, nhưng khi ánh mắt chuyển qua Lưu Khải, khuôn mặt bình tĩnh lập tức trở nên dữ tợn, hận không thể nhào lên cắn chết hần.

Lưu Khải có chút chột dạ, vuốt mũi dời đi tầm mắt.

Sau khi ngồi xuống, bọn họ gọi phục vụ bê lên đồ ăn rồi mới bắt đầu mở miệng nói chuyện.

Người lên tiếng đầu tiên là Tiêu Nhiên, cậu ta nhìn Tần Lộc, rồi hướng về phía Hàn Mục Sở nói: “Hôm nay em hẹn anh ra đây kỳ thực là muốn nói xin lỗi.”

Tần Lộc nghe thế, nhướng mày.

Tiêu Nhiên nói tiếp: “Topic trên diễn đàn kia, hai ngày trước em mới biết chuyện. Chắc anh sẽ cho rằng người post là em nhỉ?” Cậu ta nói đến đây, bỗng nhiên rũ mắt, “Topic kia tuy không phải em post nhưng cũng có liên quan tới em.”

Tần Lộc cảm thấy Tiêu Nhiên nói chuyện dong dài thì có chút phiền, đang muốn mở miệng nói vài câu thì bị Hàn Mục Sở giành trước: “Rốt cuộc chuyện là thế nào, cậu cứ việc nói thẳng đi.”

Tần Lộc đành phải ngậm miệng, tiếp tục chuyển tầm mắt qua người Lưu Khải, trừng hằm.

Tiêu Nhiên cắn môi, lộ ra thần sắc khó xử, sau một lát mới nói: “Người mở topic kia thực ra là bạn gái của em trai em. Người quen các anh mà cô ấy nhắc tới là em trai em.” Cậu ta ngẩng đầu, lén nhìn biểu tình của Hàn Mục Sở, “Lúc trước... vì tâm trạng không tốt, em từng ca thán một chút chuyện ở trường với em trai. Lúc ấy em cũng không nghĩ nhiều, nói xong thì thôi, không ngờ nó vẫn nhớ kỹ, còn thêm mắm dặm muối để bạn gái mở topic. Em... em thực sự không biết, học trưởng, anh đừng trách em được không?”

Hàn Mục Sở đối xử với Tiêu Nhiên vốn có chút xa lánh, chuyện lần này tuy không phải do cậu ta trực tiếp gây ra nhưng cũng có liên quan không nhỏ. Huống chi, chuyện này còn liên lụy tới Tần Lộc, thái độ của hắn đối với Tiêu Nhiên lại càng lạnh nhạt.

Nhưng có một việc hắn còn không rõ, liền hỏi: “Em trai cậu với Tần Lộc không oán không thù, vì sao phải xúi bạn gái mở cái topic này?”

Tiêu Nhiên thở dài nói: “Em trai em cũng trong giới, nhưng vì thanh tuyển có chút giống với Tần Lộc học trưởng, mỗi lần phối kịch đều bị fan của anh ấy vào Weibo mắng, nói nó vì ôm đùi nên học theo giọng học trưởng.”

Chuyện này thực ra Tần Lộc chưa từng nghe tới, nhin không được liếc mắt nhìn Tiêu Nhiên một cái.

“Em trai em cũng rất nỗ lực, nhưng mãi vẫn không lật mình được, luôn bị mắng đến mức mệt mỏi. Sau này chỉ nhận được một ít kịch hoặc đóng mấy vai người qua đường. Nó thực ra rất thích phối âm.”

Tần Lộc hỏi: “Em trai cậu... nick là gì?”

Bây giờ, Tiêu Nhiên mới chính thức tiếp xúc với ánh mắt của cậu, nói: “Phất Tụ.”

Tần Lộc xác định bản thân quả thực chưa từng nghe qua, cậu nghĩ nghĩ, nói: “Về nhà tôi sẽ nghe thử một chút, cũng sẽ thanh minh hộ cậu ta với fan của tôi.”

Tiêu Nhiên có chút ngoài ý muốn, sững sốt trong chốc lát mới kích động nói: “Cảm ơn anh!”- Cậu ta thoáng bình tĩnh một chút, nói tiếp, “Chuyện topic, em đã tìm admin xin xóa bài, nhưng có nhiều người đã thấy, nhất định cũng sẽ ảnh hưởng tới sinh hoạt của hai người. Hôm nay, em hẹn hai người ra đây, một là muốn thẳng thắn, hai là muốn thương lượng một chút xem phải xử lý thế nào.”

Tần Lộc vô thức nhìn Hàn Mục Sở.

Lưu Khải nhân cơ hội nói: “Tôi cùng Tiêu Nhiên đã thương lượng, nếu các cậu không có biện pháp gì, vậy chúng tôi sẽ mở topic tuyên bố come out, cố gắng chuyển lực chú ý, chờ một thời gian nữa, mọi người sẽ quên topic kia.”

Tần Lộc vô thức thốt lên: “Không phải cậu đã sớm come out rồi hả?”

Lưu Khải cười hắc hắc, thuận tay ôm vai Tiêu Nhiên, “Lúc trước là một người come out, hiện tại là hai người, không giống nhau.”

Tần Lộc thiếu chút nữa không nhận được mà chửi ĐM.

Hàn Mục Sở cười cười, “Chúc mừng.”

Tiêu Nhiên da mặt nóng lên, có chút thẹn thùng đẩy Lưu Khải ra, “Tuy rằng Lưu Khải ở trong giới không nổi tiếng gì nhưng đây là biện pháp tốt nhất mà chúng em nghĩ được.”

Lưu Khải cảm thấy có chút mất mặt, ủy khuất kháng nghị: “Sao anh lại không nổi tiếng! Anh cũng là tiểu phần hồng được không! Tức phụ nhi, em quá coi thường lão công này rồi!”

Tần Lộc ban đầu vì tức giận nên muốn tới nói xấu Lưu Khải với Tiêu Nhiên, nhưng hiện tại xem ra bọn họ rất xứng đôi, cậu không nhận được, cười khẽ một tiếng.

Lưu Khải thấy Tần Lộc cười mình, vội vàng bổ sung: “Anh còn ôm chặt đùi tiểu Lộc sama kia mà, có sama che chở, anh sao lại không nổi tiếng được!”

Tần Lộc cười, liếc cậu ta một cái, không khách khí nói: “Chẳng lẽ cậu không biết, từ lúc cậu đắc tội tôi, chúng ta đã không còn quan hệ gì nữa rồi sao?”

Lưu Khải không có tiền đồ, ngồi xổm trên mặt đất ôm đầu: “Tiểu Lộc sama! Xin đừng bỏ rơi tui QAQ”

Ngoại trừ Lưu Khải, ba người còn lại đều quay mặt đi, làm bộ không biết kẻ đang ngồi trên mặt đất này.

Không lâu sau lần gặp mặt đó, những thông tin liên quan tới topic về CP Sở Lộc đều biến mất, thay vào đó là hai topic còn hot hơn.

Một cái topic về việc CV Nhất Ba Lương Tấn come out, đã tìm được bạn trai. Nhất Ba Lương Tấn chỉ là một tiểu phần hồng nhưng vì quan hệ tốt với Tranh Giành Trung Nguyên nên rất nhiều người biết. Topic này vừa mở ra đã thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Không quá một ngày sau, Tranh Giành Trung Nguyên cũng mở topic, thanh minh CV Phát Tự cùng mình chỉ là thanh tuyến hơi giống nhau, không phải cố ý ôm đầu. Hy vọng các fan đừng lẫn lộn đen trắng mà mắng người ta, cũng nên tôn trọng công sức mà CV đã bỏ ra, dùng chất lượng kịch để đánh giá.

Post xong topic, Tần Lộc cũng không xem bình luận, vội vàng chạy vào phòng ngủ thu thập hành lý, vì Hàn tiên sinh nhà họ đã xin nghỉ phép, muốn dẫn cậu ra ngoài du lịch!

Từ lúc chia tay với Hàn Mục Sở, Tần Lộc đã rất lâu chưa đi xa nhà. Lần này làm hòa, hai người đều quý trọng lẫn nhau, muốn cùng nhau tới một nơi xa xa, vui vẻ ăn chơi một chuyến!

Thu dọn xong hành lý, Tần Lộc nhìn đồng hồ, thấy đã sắp tới giờ xuất phát liền gọi điện cho Hàn Mục Sở: “Hàn tiên sinh, đang ở đâu rồi?”

Đầu bên kia có chút hỗn loạn, Hàn Mục Sở lớn tiếng nói: “Lưu Khải kéo anh ra uống rượu, nháo muốn chia tay, lần này uống nhiều quá, anh phải đưa cậu ta về trước đã.”

Tần Lộc lại nhìn đồng hồ, vội la lên: “Anh còn muốn đưa tới bao giờ? Nếu không xuất phát sẽ không kịp giờ bay mất!”

“Em mang hành lý, gọi taxi tới thẳng sân bay đi, anh đưa cậu ta về xong sẽ lập tức tới đó.”

“Nhưng mà...”

Tần Lộc còn muốn nói thêm nhưng còn chưa dứt lời đã bị đầu bên kia vô tình cúp điện thoại.

Cậu nhìn chằm chằm màn hình điện thoại, nghiêng răng nghiêng lợi, trong lòng cao giọng rít gào: Hàn Mục Sở! Lần này lão tử nhất định phải cùng anh tuyệt giao! Tuyệt giao!! Tuyệt giao!!!

Toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-nhau-sau-nam-ban-trai-cu-hoi-toi-la-ai-con-keo-den-toi>